Ponson du Terrail

Ponson du Terrail

ROCAMBOLE

Ciclul „Dramele Parisului”
Seria: ULTIMUL CUVÂNT AL LUI ROCAMBOLE
PARTEA ÎNTÂIA
DISTRUGĂTORII

Capitolul I.

La Paris unele nopţi sunt oribile prin tăcerea şi întunericul lor. Ceaţa este foarte deasă, o ploaie subţire face pavajul alunecos, vântul mişcă flacăra felinarelor şi Sena curge tăcută între cele două ţărmuri de piatră.

Nici un trecător nu e pe chei, nici o trăsură pe poduri.

Marele oraş tace, oamenii cinstiţi au închis porţile, hoţii respiră şi se pregătesc pentru expediţii întunecoase.

Ce ne pasă dacă bulevardele sunt pline de viaţă la ora unu după miezul nopţii şi cafenelele răsună de zgomote?

În această parte, la marginea apei, tăcerea este aşa de mare încât s-ar putea numi un oraş mort.

Este un loc sinistru, unde unul din braţele Senei, strâns între două ziduri mari, curge cu tentaţiuni vertiginoase pentru acei care vor să se sinucidă.

Canal mai mult decât fluviu, Sena pare că se opreşte adâncă, misterioasă, cu straniile secrete ale morţii, între cele două clădiri numite Hotel-Dieu.

Staţi puţin pe parapetul podului Cité sau al podului Archevêché; priviţi acolo curgând între aceste două aziluri ale suferinţei, această apă care redevine limpede şi albastră, mai jos, şi liniştea ei vă va înfiora.

Voi, care căutaţi uitarea în moarte, veniţi acolo; voi, care ezitaţi să părăsiţi viaţa, veniţi de asemenea în acelaşi loc.

Nebunia sinuciderii va urca în creierul vostru, după zece minute de contemplare.

Într-una din acele nopţi despre care am vorbit mai sus, o plută mare trecea pe apă între aceste două arcuri funeste, de la puntea Cité şi puntea Archevêché.

Trei oameni stând în partea din faţă a plutei vorbeau pe şoptite.

Un al patrulea, care stătea, în partea dinapoi, manevra o cârmă primitivă.

— Ce timp mizerabil! spunea unul din oameni, frecându-şi cu putere mâinile şi braţele ca să se încălzească.

— Sunt ud ca un câine, zise un al doilea.

— Şi când te gândeşti – murmură al treilea – că nu vom fi la cârciuma mamei Camarde, cu firma „La Arlechinul”, decât pe la orele două dinspre ziuă. Mi-e o sete teribilă.

— Cine te împiedică să bei? zise cel dintâi râzând, vasul e plin cu apă bună de băut.

— Mulţumesc! Apa nu e bună. N-am băut apă decât o singură dată şi atunci îţi garantez că de nevoie, camarade.

— Şi când asta, notarule?

— Când eram „acolo”.

Şi el sublinie acest cuvânt.

— Ah! da, la Toulon?

— Tocmai, am încercat să fugim o dată înot, într-o seară, camaradul meu şi cu mine; el s-a înecat şi eu am fost prins.

— Ceea ce nu te-a împiedicat să evadezi mai târziu?

Acela care se plânsese că era ud până la piele şi care după accentul vocii părea să fie un om tânăr, spuse cu oarecare entuziasm:

— Asta ar fi totuna, nu mă tem de ocnă.

— În orice caz e mai bine acolo decât la penitenciarul central; eu am făcut doi ani acolo şi ştiu ce spun, zise al doilea.

Acela care venea din Toulon reluă:

— Eşti tânăr, Marmouset, ce vârstă ai?

— Nouăsprezece ani.

— Ai timp să vezi toate astea şi să le compari.

Şi fostul ocnaş începu să râdă.

Dar primul din cei trei oameni, acela care spunea că făcuse doi ani în penitenciarul central, nu împărtăşi această glumă.

El se uită în sus şi privi podul Cité, de care pluta se apropia încet.

Deasupra punţii se vedea o siluetă cu totul nemişcată.

Era un om? Sau era un stâlp?

Iată ceva ce ar fi fost cu neputinţă de spus.

— Ce vezi acolo, Moartea Bravilor? Întrebă acela care cunoscuse viaţa de ocnă.

Acela care răspundea la acest ciudat nume întinse mâna spre arcul podului.

— Cred, zise el, că acolo e un om.

— M-aş prinde, că e un felinar stins, zise Marmouset, căci astfel era supranumit tânărul.

— Dobitocule! răspunse ocnaşul, se vede că nu cunoşti Parisul.

— De ce? zise ştrengarul cam înţepat.

— Unde suntem?

— Pe Sena.

— Da, dar în ce loc?

— Lângă Notre-Dame şi Hotel Dieu.

— Ei bine! Ar trebui să ştii că nu e nici un felinar în mijlocul podului Cité.

Marmouset răspunse:

— După cum ai spus mai am timp de învăţat.

Moartea Bravilor se uita la această siluetă nemişcată.

— Cred, zise el, că e un om care vrea să moară.

— Dacă îl îndeamnă inima la asta, zise cu răceală Marmouset. Poate că e din cauza dragostei?

— Poate că, zise ocnaşul, e vreun bancher care a mâncat banii acţionarilor săi.

— Domnule! îi strigă Marmouset, nu te jena, apa e bună.

Dar pe când ştrengarul vorbea astfel şi înainte ca vocea lui să fi putut ajunge sus pe punte, silueta se clătină şi apoi ceva negru se rostogoli prin aer.

Apoi apa făcu un mic zgomot şi se deschise ca gura iadului, spre a-şi înghiţi victima.

— S-a terminat, zise Marmouset, domnul e servit.

Şi începu să râdă.

Dar ce-l de-al patrulea, care stătea în cârma plutei şi nu se amestecase în vorbă până acum, scoase un ţipăt şi sări în apă.

— Ce face ăla? întrebă Moartea Bravilor.

— S-a dus să-l pescuiască.

— Dobitocul! zise fostul ocnaş.

Marmouset strigă cât putut.

— Etourneau, dacă-l pescuieşti viu, n-ai decât cincisprezece franci; îneacă-l dacă vrei să ai cu zece franci mai mult.

Plutaşul care fusese numit Etourneau era un tânăr viguros de douăzeci şi şapte de ani, înotător îndrăzneţ, pentru care Sena n-avea nici un mister.

El spintecă apa şi se îndreptă cu liniştea şi precizia unui câine de Terra Nova către locul pe care nu-l vedea, atâta era de întunecoasă noaptea, dar de unde auzea un zgomot surd. Omul, care se aruncase în apă, se scufundase mai întâi.

Dar natura îşi reluase drepturile sale. În mod instinctiv acest om, care ştia să înoate, ieşise la suprafaţă. Şi atunci o luptă se încinsese. O luptă teribilă, înverşunată, sălbatică între sufletul care vroia să părăsească viaţa şi corpul care nu vroia să moară.

În acest timp sosi Etourneau şi îl apucă pe înecat de păr. Acesta începu să dispară: sufletul învinsese corpul.

Şi Marmouset continuă să strige:

— Dar îneacă-l, dobitocule! Ai cu zece franci mai mult.

Pluta, care continua să plutească foarte liniştită în acest loc, se apropiase de pod.

Plutaşul care se devotase cu bravură spre a salva viaţa unui semen al său, întrecuse deci pluta cu toată iuţeala pe care poate să o desfăşoare un înotător viguros.

Acei care rămăseseră pe plută, adică Marmouset, Moartea Bravilor şi ocnaşul nu vedeau nimic; dar ei auzeau zgomotul unei lupte.

Acum înecatul se lupta cu salvatorul său.

— Drace! zise Moartea Bravilor, asta merită să fie văzut. Ar fi bine să aprindem felinarul.

Se afla în faţa plutei o lanternă pe care plutaşii n-o aprindeau decât pe canale; altfel lor le plăcea mai mult să plutească prin întuneric.

Întunericul se potrivea mai bine cu obiceiurile şi moravurile lor.

Moartea Bravilor aprinse lanterna, care proiectă lumina în faţa plutei.

Atunci, cei trei oameni îl zăriră pe tovarăşul lor silindu-se să scape din braţele omului care se îneca, şi să-l pescuiască fără să se înece şi dânsul.

Deodată omul care fusese la ocnă strigă:

— E dânsul!

Apoi se aruncă în apă, după cum făcuse şi Etourneau spre a sări în ajutorul omului care se îneca.

Capitolul II.

Marmouset şi Moartea Bravilor fuseseră un moment uimiţi văzându-l pe camaradul lor, Notarul, sărind în apă spre a veni în ajutorul lui Etourneau, ca să-l scape pe înecat.

— E deci vreun prinţ rus? murmură Marmouset cu cinism.

— E în orice caz o cunoştinţă, dacă s-a amestecat Notarul. El nu e ca dobitocul de Etourneau, care e cinstit ca un câine şi plânge că o pisică când s-a lovit la picior.

Şi Moartea Bravilor dădu din umeri cu oarecare dispreţ.

În acest timp pluta îşi continua mersul şi se apropia puţin câte puţin de locul unde cei trei oameni formau un

grup straniu care se zbătea la suprafaţa apei.

Acela care se aruncase de pe punte şi voia să moară era un om de o forţă herculeană, şi Etourneau, oricât de bun înotător ar fi fost, nu putea să scape din strânsoarea lui.

Din când în când înecatul ieşea la suprafaţă şi striga:

— Lasă-mă să mor!

Etourneau îl ţinea cu putere şi se silea, să-l apuce de păr.

În fine sosi Notarul. Acesta era, de asemenea, voinic şi între aceşti doi oameni înecatul nu mai putu opune nici o rezistenţă.

Şi cum pluta se apropiase de dânşii, ei îl luară amândoi pe înecat şi-l depuseră deasupra.

Înecatul îşi pierduse forţele, dar nu şi cunoştinţa. El se uită în jurul său cu o privire rătăcită, graţie felinarului, care permitea să se vadă faţa plutaşilor.

— Te cunosc, murmură el, privindu-l pe Notar.

— Şi eu te cunosc, răspunse aceasta din urmă, te cunosc. căci altfel n-aş fi făcut o baie. Afacerile altora nu mă privesc, eu nu mă amestec decât în afacerile camarazilor.

Înecatul era un om de talie înaltă, cu umerii largi, cu o figură bestială şi cu părul aproape alb.

El părea că are mai mult spre 60, decât spre 50 de ani.

Marmouset şi Moartea Bravilor îl priveau plini de curiozitate.

Cât despre Notarul şi Etourneau, ei îl ţineau de braţ, de teamă să nu se arunce din nou în apă…

Dar lupta pe care el o susţinuse, sleidu-i puterea, îi luase şi voinţa.

Pradă unei adevărate prostaţiuni, el îi privi cu atenţie pe acei oameni, care-i erau necunoscuţi, şi pe acel ocnaş pe care îl recunoştea.

— Ai fost „acolo”? zise el în fine.

— Da! răspunse ocnaşul.

— Erai supranumit Notarul.

— Tot ăsta e numele meu. Şi tu erai Jean Măcelarul.

— Jean Călăul, răspunse înecatul.

— Da. Dar ai făcut o frumoasă pace cu camarazii în ziua „Bonetei verzi”.

Jean Măcelarul sau Jean Călăul, după cum era el numit la ocnă – căci dânsul era – surâse şi murmură:

— Mi-am trădat stăpânul!

Cele câteva cuvinte schimbate între dânsul şi fostul ocnaş, Notarul, deşteptară în cel mai mare grad curiozitatea lui Marmouset şi a lui Moartea Bravilor.

Etourneau, bravul om care nu fusese nici la Toulon, nici la Poissy şi plângea când cineva călca o pisică pe picior, nu pricepea nimic din jargonul tovarăşilor săi; se dusese din nou la cârmă, cu satisfacţia liniştită pe care ţi-o produce sentimentul datoriei împlinite.

— Ce tot vorbiţi acolo? întrebă Moartea Bravilor.

— Asta mă face curios, zise Marmouset la rândul său.

Jean Călăul îi privea cu neîncredere.

— Poţi să vorbeşti înaintea lor, zise Notarul. Ei sunt „prieteni”.

În jargon, cuvântul „prieten” însemna hoţ.

Şi spre a-l încuraja, Notarul continuă:

— Acest om pe care îl vezi este fostul călău din ocna de la Toulon.

Moartea Bravilor făcu o strâmbătură.

Marmouset, care n-avea încă experienţă, după cum spunea şi Notarul, se înfioră puţin.

— Dar, reluă fostul ocnaş, el s-a reabilitat foarte bine! Şi dacă se va întoarce acolo va fi primit tot ca şi Rocambole.

— Rocambole? zise Marmouset, un nume curios. El e vreo celebritate?

— Am auzit adesea vorbindu-se de el la închisoarea Centrală, zise Moartea Bravilor.

— Stăpânul! murmură Jean Călăul, care îşi luă capul în mâini şi păru că se scufundă într-o adâncă disperare.

Pluta, în acest moment, după ce trecuse podul Cité, mergea între cheiul Orfèvres şi Velée şi căpătase iuţeală, căci Sena în acest loc redevenea repede.

Şi cum Jean Călăul părea cuprins de o teribilă amintire şi nu dădea nici o atenţie la ceea ce vorbeau cei trei plutaşi, Notarul continuă:

— Rocambole! Era zeul ocnei. Într-o zi i-a venit gust să plece şi toate porţile s-au deschis. Trebuia să fie ghilotinat unul dintre camarazii săi, dar el a oprit cuţitul ghilotinei.

— Asta e superb! zise Moartea Bravilor.

— Mă voi duce la ocnă numai spre a-l vedea, zise Marmouset cu entuziasm.

Atunci Notarul le povesti în amănunţime celor doi tovarăşi istoria uimitoare a lui Rocambole şi evadarea sa minunată de la ocnă în urmă cu şapte-opt luni.

— Ah! zise Moartea Bravilor, dacă am avea un asemenea şef în locul lui Pâtissier care e un leneş, am face afaceri bune.

— Poate.

În acest moment, Jean Călăul ridică capul.

— Nu-l veţi regăsi, murmură el.

— De ce?

— A fost prins.

— Aş! Va fugi din nou.

— Şi cum a fost prins? întrebă Marmouset care ţinea cu orice preţ să se instruiască.

— Eu l-am vândut, zise Jean Călăul cu disperare.

— Tu? întrebă Notarul încruntându-şi sprâncenele.

— Oh! n-am făcut-o într-adins! Dar sunt un dobitoc. De aceea, continuă Jean, pe faţa căruia curgeau două lacrimi, pentru asta vroiam să mă înec adineauri. Şi eu am fost prins. Fusesem pus în fiare şi pornit spre Toulon. Am făcut o gaură în vagonul-celulă, şi m-am lăsat să cad între linii. Credeam că trenul o să mă zdrobească. După ce a trecut trenul fără să mă atingă, m-am sculat de jos zdravăn. Atunci m-am întors la Paris. Şi. Şi.

Notarul îl întrerupse pe Jean Călăul scoţând un ţipăt şi spunând:

— Iată, încă un om la apă!

În timpul povestirii Notarului, pluta făcuse o bună bucată de drum; ea era acum dedesubtul podului Grenelle.

Cei trei plutaşi se gândiseră să stingă felinarul lor şi lumina se proiectă la 20 de metri înainte.

La această distanţă, Notarul zărise un cadavru plutind pe apă, cu braţele agăţate de o scândură.

— Trebuie să-l pescuim! zise Marmouset. Asta înseamnă un câştig de douăzeci şi cinci de franci!

Capitolul III.

Să facem acum cunoştinţă cu mama Camarde şi cu cârciuma ei ce avea firma „La Arlechinul”.

În limbajul popular din Paris, se numesc „arlechini” toate soiurile de cărnuri şi de resturi pe care restaurantele le vând cârciumilor de la periferie.

Pe ţărmul stâng al Senei, puţin mai înainte de Puteaux, la un sfert de leghe de Courbevoie se află o căsuţă, ale cărei uşi şi ferestre sunt vopsite cu roşu.

Aceasta e cârciuma „La Arlechinul”. Nici la stânga, nici la dreapta nu se află o altă casă. Cârciuma este izolată.

Lucrătorul vesel, care duminica e liber şi pleacă la plimbare spre a se răcori puţin, nici nu se gândeşte să intre în această cârciumă.

Burghezul, care trece pe acolo, de asemenea nu se gândeşte la aşa ceva.

Casa are o înfăţişare sinistră.

Cârciumăreasa, care veşnic stă la uşă, este o femeie înaltă, slabă, nervoasă, cu ochii negri, care trebuie să fi fost de o frumuseţe îndrăzneaţă şi fatală în tinereţea ei şi a cărei privire are ceva sinistru. După porecla pe care o poartă, s-ar spune că e o femeie ca oricare alta.

Numele de Camarde are o origine cât se poate de teribilă. Ea e văduva unui condamnat la moarte şi executat. De aceea nimeni nu intră în această casă ale cărei ferestre şi uşi sunt vopsite cu roşu, ca şi sinistrul instrument al morţii pe care s-a urcat, cu zece ani înainte, proprietarul ei.

Totuşi văduva nu se plânge deloc de asta.

Ea nu îi ocăreşte deloc pe cei care trecând pe acolo îşi întorc capul.

Ce-i pasă ei dacă nu vinde nimic ziua?

Camarde nu îşi face afacerile la lumina soarelui. Dar soseşte noaptea! Atunci o lumină slabă se vede printre crăpăturile uşilor şi ferestrelor.

Obişnuiţii sosesc singuri sau doi câte doi, schimbând misterioase şuierături, cântând cuplete ciudate, în dialectul ocnelor şi închisorilor.

Din toate părţile sosesc oameni cu mina suspectă… O dată cu dânşii, apar şi nişte femei, stranii, unele bătrâne, hidoase, altele tinere şi având o frumuseţe îndrăzneaţă.

Cârciuma Camardei se umple încetul cu încetul şi rachiul e băut în abundenţă.

Atunci se aud râsete şi cântece obscene sau conciliabile misterioase.

Cârciuma Camardei este locul de întâlnire al acelei piraterii a Senei care e numită „Distrugătorii”.

Odinioară aceşti indivizi se întâlneau la Asnières, în insula căreia îi dăduseră numele lor.

Dar Asnières, de vreo şase ani, e o localitate de vilegiatură şi de high-life.

Negustorii de noutăţi au deschis prăvălii splendide, restaurantele sunt numeroase, cafenelele şi mai numeroase încă, şi parcul, de trei ori pe săptămână, proiectează luminile sale pe mica insulă pe care Eugene Sue a cântat-o aşa de mult în scrierea sa Misterele Parisului.

„Distrugătorii” au nevoie de tăcere şi întuneric, lor le trebuie un loc pustiu, o cârciumă depărtată de orice altă locuinţă.

Când Camarde a rămas văduvă, s-a făcut un mare gol în jurul ei.

Atunci au venit „Distrugătorii”.

Ocnaşul evadat, care nu îndrăzneşte să intre în Paris, vine să capete curaj la firma „Arlechinul”. Aici tronează „Pâtissier1„.

Acesta e un şef de bandă. „Distrugătorii” l-au proclamat rege.

El e un om scund, slab şi cu o forţă ieşită din comun.

Înzestrat cu o agilitate fără margini, se urcă ca o pisică pe acoperişul caselor unde a hotărât să comită un furt.

El a fost condamnat la zece ani recluziune şi şi-a făcut pedeapsa. Legea nu mai poate reclama nimic de la dânsul.

Ziua, Pâtissier este un pescar cinstit. Camarde îl are în pensiune.

Când e vremea răcoroasă şi pescuitul este interzis, Pâtissier îşi drege plasa şi undiţa.

Ca şi Camarde, el nu se plânge de greutăţile timpului.

Uneori totuşi el dispare timp de câteva zile, şi chiar mai multe săptămâni.

— E la ţară, spune, atunci, Camarde.

Iniţiaţii ştiu ce înseamnă asta.

Banda Pâtissier are ramificaţii în patru sau cinci departamente, care sunt în relaţii cu Parisul prin Sena, Marna şi canale.

Plutaşii care coboară din Clamecy aduc uneori informaţii preţioase.

Atunci Pâtissier pleacă cu dânşii.

După câteva zile se află că o casă de ţară a fost jefuită.

Uneori chiar şi locuitori sunt asasinaţi.

Dar când soseşte justiţia la faţa locului, Pâtissier stă foarte liniştit la uşa cârciumii mamei Camarde sau pescuieşte pe marginea Senei.

În acea noapte în care Moartea Bravilor, Notarul şi cei doi tovarăşi ai săi îl pescuiseră pe Jean Călăul şi apoi descoperiseră un cadavru ale cărui braţe erau înlănţuite în jurul unei scânduri, obişnuiţii cârciumii se adunaseră deja.

Pâtissier spunea:

— Îi aştept pe amicii mei din Clamecy.

— E vreo lovitură frumoasă de dat? întrebă o fată, cu privire neruşinată, supranumită Pie-Borgne.

— Se poate – zise Pâtissier. Am fost anunţat că Moartea Bravilor ne va aduce ceva nou.

— Tăcere! exclamă Camarde, care stătea la tejghea.

Afară se auzeau nişte paşi.

„Distrugătorii” tăcură un moment.

— Aş! zise Pâtissier, nu pot fi decât prieteni.

În acelaşi moment uşa se deschide şi doi oameni intrară, aducând pe umerii lor un alt om care părea neînsufleţit.

Era cel pe care-l scoseseră plutaşii din apă, crezând că e un cadavru.

Pe acest om, Jean Călăul îl recunoscuse şi, strigase:

— E stăpânul!

Acest om era ROCAMBOLE!

Capitolul IV.

Notarul şi Jean Călăul, duceau într-adevăr pe umeri corpul neînsufleţit al lui Rocambole.

Moartea Bravilor şi Marmouset îi urmau şi copilul spunea, făcând aluzie la Jean Călăul:

— Cred că sărmanul bătrân se înşeală; el a murit, e mort!

— Fără să mai socotim, zicea Moartea Bravilor, că are o rană în mijlocul pieptului, din care trebuie să fi pierdut mult sânge.

Nu era deloc ceva neobişnuit să vezi sosind, un înecat în acea cârciumă.

Între Sèvres şi Saint-Cloud, mai ales, plutaşii găseau adesea înecaţi. Ei îi luau şi îi aduceau la cârciuma aceea. Acolo se înştiinţa comisarul şi se îndeplineau toate formalităţile cerute de lege, în vederea primei, bineînţeles.

Rocambole fu depus în mijlocul cârciumii.

— Sărmanul meu amic, reluă Notarul, cred că e mort.

— Nu, asta nu-i cu putinţă, strigă Jean Călăul, care îşi smulgea părul.

Corpul era înţepenit, faţa palidă, existau toate aparenţele morţii.

— Vă voi spune asta îndată, zise Camarde.

Obişnuiţii din acea cârciumă se strânseră în jurul corpului care, poate, era cu adevărat un cadavru.

— Un băiat frumos! murmură Pie-Borgne.

— S-o fi jucat cu cuţitul, zise un altul.

— Vă înşelaţi, zise un bătrân tâlhar, rana lui nu e de cuţit.

— Dar de ce? întrebă Pie-Borgne.

— E o lovitură de spadă.

— Asta-i bună! strigă Marmouset. O lovitură de spadă este un lux care se potriveşte numai cu oamenii din lumea bună.

Jean Călăul îi arătă pumnii cu mânie; în acest timp Camarde se aplecase asupra lui Rocambole.

Ea îşi lipise urechea de inima lui.

Inima nu mai bătea.

Ea îi luă braţele pe rând şi i le zgudui.

Braţele aveau elasticitatea care urmează morţii.

Camarde recurse atunci la o probă supremă.

Se duse şi luă o mică oglindă în care Pâtissier îşi făcea barba şi care era atârnată de perete.

Când muşterii o văzură venind lângă cadavru cu oglinda în mână, se făcu un moment de tăcere aproape solemn.

Jean Călăul avea ochii plini de lacrimi. Notarul chiar, a cărui nepăsare era cunoscută, era aşa de îngrijorat, încât Pâtissier strigă:

— Dar cine e acest om pentru care îţi este aşa de teamă să nu fi murit?

Notarul şi Jean nu răspunseră.

Camarde îngenunche lângă corp; apoi ea îi descleştă dinţii şi apropie oglinda de gură. Trecură două minute.

Camarde luă oglinda şi Jean Călăul scoase un ţipăt. Oglinda era aburită.

Deci o suflare ieşise din acel piept, prin urmare înecatul nu era încă mort.

— Copiii mei, zise atunci cârciumăreasa, el nu este mort, dar cu mare greutate îl vom readuce la viaţă. Trebuie să

aprindem un foc mare şi să-l înfăşurăm în plăpumi. În acelaşi timp trebuie să-l frecţionăm.

— Un om mai mult sau mai puţin, asta nu e o afacere? zise Pâtissier.

— Vorbeşte pentru tine, Pâtissier, zise Pie-Borgne, tu eşti destul de bătrân şi de urât. pe când dânsul.

Şeful nu răspunse la această obrăznicie.

Jean Călăul se sculase spunând:

— Trebuie să-l salvăm!

— Cred şi eu, răspunse Notarul cu un entuziasm ce se vedea rar la dânsul.

— Dar cine-i acesta? întrebă Pâtissier înfuriat.

— Un om pe lângă care tu eşti un nimic, zise Notarul.

— Mă insulţi! strigă Pâtissier.

Ceilalţi Distrugători începură să murmure.

— Se pare, zise Marmouset, că acest om este Rocambole!

La acest cuvânt mânia lui Pâtissier se stinse.

— Dânsul! murmură el.

În acelaşi timp, cele două femei luaseră corpul neînsufleţit şi-l duseră lângă foc, în care Marmouset pusese un braţ mare de lemne.

Apoi Camarde luase plăpumile din patul ce se afla într-un colţ al cârciumii şi în acelaşi timp Pie-Borgne, care era voinică, începu să frecţioneze pieptul înecatului.

Chiar Pâtissier se pusese la lucru.

El luase o cârpă pe care o înmuiase în oţet şi începuse să frece tâmplele, buzele şi nările lui Rocambole.

Din când în când, Camarde îşi apleca urechea pe pieptul lui.

Deodată un fulger străluci în ochii ei.

— Inima îi bate, zise dânsa.

— Oh! ştiam eu bine că el nu este mort. Oare Rocambole poate să moară? zise Jean cu un accent de triumf.

Într-adevăr, inima începu să-i bată şi o suflare imperceptibilă trecu printre buzele lui.

Atâta timp cât mai exista o îndoială asupra vieţii lui, toţi erau tăcuţi şi îngrijoraţi.

Dar, când Camarde, care era o femeie cu experienţă, anunţă că răspunde de viaţa lui, a fost o adevărată explozie de bucurie, un tumult de nedescris.

— Se pare că e un om celebru, zise Marmouset.

— Cred şi eu, zise unul din Distrugători, care tăcuse până atunci. Ne-a dat mult de lucru acum trei luni.

— Ţie? zise Notarul uimit.

— Da, eram în banda lui Timoléon.

— Atunci îl cunoşti şi tu, zise Pâtissier.

— Îl cunosc fără să-l cunosc, răspunse Distrugătorul, deoarece Rocambole îşi schimbă faţa după cum ne schimbăm noi hainele.

Inima lui Rocambole bătea acum cu putere şi din pieptul lui ieşeau suspine.

— Cred că va deschide ochii, zise Camarde.

Pie-Borgne continua să-l frecţioneze.

— Dacă scapă, reluă Notarul, îl voim face şeful nostru.

Pâtissier dădu din umeri cu nepăsare.

— Trebuie să te resemnezi, dragul meu. Acolo unde e Rocambole, el şi comandă.

Pâtissier n-avu timp să răspundă, căci Jean Călăul scosese un ţipăt.

Un ţipăt de bucurie supremă, un ţipăt de delir…

Rocambole deschisese ochii.

Capitolul V.

Au trecut douăzeci şi patru de ore.

Rocambole e tot în pat; el şi-a revenit şi şi-a recăpătat prezenţa de spirit.

Moartea n-a putut găsi loc în acest corp de oţel; nebunia nu putea să cuprindă această mare inteligenţă aşa de rău întrebuinţată odinioară şi care, de mult timp, fusese atinsă de căinţă.

Cârciuma mamei Camarde are două nivele. Jos este locul de întâlnire al Distrugătorilor, iar sus e o odaie mare, în

care a fost transportat Rocambole.

Un singur om se afla lângă dânsul; Jean Călăul, după cum era numit la ocnă.

Acest om îl veghea ca o mamă; el îi servea în acelaşi timp şi de infirmier, şi de medic.

În noaptea precedentă Distrugătorii se risipiseră o dată cu ivirea zorilor.

Toată ziua, cârciuma „La Arlechinul” recăzuse în obişnuita ei tăcere.

Când s-a făcut din nou noapte, Jean Călăul a coborât în cârciumă şi i-a spus Camardei:

— Stăpânul e sus şi e foarte slăbit. Dacă va fi şi la noapte gălăgie ca de obicei, voi coborî şi îl voi zdrobi pe gălăgios.

— Fii liniştit, camarade, îi răspunse Camarde, la mine nu se face zgomot decât atunci când dau eu voie, şi în noaptea asta nu voi permite aşa ceva. Când ai onoarea să găzduieşti un om ca domnul Rocambole, atunci trebuie să veghezi.

Camarde s-a ţinut de cuvânt.

De altfel Moartea Bravilor şi Notarul erau acolo spre a-i da ajutor.

Distrugătorii au venit ca de obicei, dar se putea spune că erau nişte umbre, căci nici nu ciocneau paharele şi vorbeau pe şoptite.

Din când în când, Notarul şi Moartea Bravilor urcau în vârful picioarelor spre a afla cum îi mai este lui Rocambole.

Când se întorceau în cârciumă Distrugătorii îşi spuneau în sinea lor: „Vom avea în curând un şef celebru.”

Pâtissier, care odinioară îi făcea să tremure pe toţi, şi-a pierdut în câteva ore autoritatea.

El era ca şi detronat. Prestigiul lui Rocambole fusese suficient pentru asta.

Mama Camarde chiar părea că nu mai suporta ascendentul lui Pâtissier.

Ea ar fi fost mândră dacă Rocambole ar fi îndrăznit să-şi ridice ochii asupra ei.

Acesta, slăbit încă, deoarece pierduse mult sânge, vorbea cu Jean Călăul.

— Unde m-aţi pescuit? întrebă el.

— Dincolo de podul Grenelle, stăpâne.

O amintire trecu prin mintea lui Rocambole.

— Da, zise el, pe acolo, trebuie să-mi fi pierdut cunoştinţa. Tot sângele mi se scurgea pe măsură ce înotam. Am vrut să trec Sena, ceea ce, fără rană, ar fi fost o jucărie pentru mine, dar curentul m-a târât. M-am luptat în zadar, forţele mele m-au trădat. Am cuprins o scândură, care plutea în faţa mea şi ochii mi s-au închis.

— Această scândură te-a salvat, stăpâne.

— Cred.

— Dar. această rană. unde ai căpătat-o?

La această întrebare Rocambole tresări. Apoi îl privi cu atenţie pe Jean Călăul.

Acesta murmură tremurând.

— Stăpâne, nu vreau să pătrund în secretele dumitale dacă nu vrei să vorbeşti.

— Răspunde-mi, mai întâi, zise Rocambole, unde suntem?

— La Camarde.

— Cine-i asta?

— Stăpâna unei cârciumi foarte frecventate de Distrugători, de ocnaşi şi de o lume foarte rea.

— Această femeie mi-a adus supa mai adineauri?

— Da, stăpâne.

— Cum stai cu aceşti oameni?

— Ei m-au pescuit şi pe mine.

— Te înecaseşi?

— Vroiam să mor din cauza disperării că te-am trădat.

Rocambole îl privi pe acest om şi citi în ochii lui atâta devotament şi fidelitate, încât îi întinse mâna.

— Dar erai în închisoare, ca şi mine, ultima dată când te-am văzut?

— Da, stăpâne.

— Şi ai evadat?

— Oh! îmi era aşa de frică să mă întorc la ocnă şi să-mi reiau vechea meserie.

Şi Jean Călăul îi povesti lui Rocambole toate incidentele evadării sale.

— Ascultă-mă, zise stăpânul, la rândul meu sunt mort pentru toţi aceia care m-au cunoscut.

— Dumneata!

— În afară de tine.

Şi cum mirarea lui Jean Călăul creştea, el adăugă:

— Asta nu de teama poliţiei. Ei mi-au făgăduit că mă vor lăsa în pace. O dată evadat nu mă vor mai prinde.

Un surâs lumină faţa necioplită a fostului călău.

— Adevărat? zise el.

— Vrei să fii singurul meu tovarăş?

— Da! stăpâne, vreau.

— Avem o sarcină de împlinit. Dacă aş fi fost laş, m-aş fi omorât. Dar nimeni n-are dreptul să se distrugă. Nu vreau să-i mai revăd pe oamenii pe care i-am iubit. Ei mă vor crede mort şi vor trăi fericiţi. Dar poate mai am o îndatorire de împlinit pe această lume. Simt că Dumnezeu nu m-a iertat încă.

El spuse asta cu o voce gravă, mişcată, aproape solemnă. Acestui om, Distrugătorii îi doreau însănătoşirea ca să fie şeful lor.

Jean duse cu respect mâna lui Rocambole la buze şi îi spuse.

— Stăpâne, vorbeşte, ordonă! Ştii bine că tot sângele meu îţi aparţine.

— Ascultă! reluă Rocambole. Deunăzi m-am bătut cu înverşunare.

— Cu Timoléon?

— Nu, cu o femeie care se duelează ca un maestru de scrimă. Viaţa acelui copil pe care m-ai surprins, într-o seară, contemplându-l printre arborii acelei grădini unde dădea fereastra mansardei mele.

— Din strada Aille d’Evêque?

— Da, viaţa acestui copil era preţul luptei. Această femeie m-a lovit; dar lovindu-mă a pătruns în spada mea.

— Oh! ştiu cine e. este rusoaica.

— Da.

— Ea a murit, nu-i aşa?

— Nu ştiu nimic, dar am luat copilul în braţele mele şi am fugit prin grădină. Când eram pe chei, am depus copilul leşinat pe pământ, gândindu-mă că tovarăşii mei îl vor regăsi. Apoi m-am aruncat în apă. Mai întâi m-am gândit să mă înec; apoi mi-am spus că nu aveam dreptul să părăsesc viaţa, şi atunci am vrut să trec Sena, făcând să se creadă că am murit, căci lăsam după mine o mare urmă de sânge. Ştii restul.

— Ei bine! zise Jean.

— Ei bine! Aş vrea să ştiu dacă copilul a fost regăsit de Milon şi de Vanda şi dacă ei l-au predat mamei lui. Du-te la Paris şi fii prudent.

— Dar dacă îi văd ce le voi spune?

— Nimic.

— Şi dacă ei te plâng. ca mort?

— Lasă-i să plângă. Vreau să ştiu unde e copilul, iată totul.

— Dar, stăpâne, zise Jean Călăul, când vei fi vindecat.

— Ei bine!

— Nu vei rămâne printre aceşti bandiţi?

— Poate. zise Rocambole. Cine ştie? Acolo e, poate, noua sarcină care îmi este rezervată.

Pe când el murmura aceste cuvinte, intrară Moartea Bravilor şi Notarul.

Capitolul VI.

Moartea Bravilor ţinea boneta sa de marinar în mână cu o stângăcie respectuoasă.

Notarul avea puţin mai multă îndrăzneală.

Totuşi, se vedea că Rocambole îi impunea şi că el recunoştea într-însul un om superior.

— Ce vreţi, prietenii mei? întrebă Rocambole, cu acea voce simpatică, care îl făcea să cucerească toate inimile.

— Camarazii, zise Notarul, ne-au trimis în solie.

— În solie, repetă Moartea Bravilor, ca un ecou.

— Să vedem? zise Rocambole.

— Mai întâi, vrem să ştim cum îţi mai este.

— Mai bine, prieteni, dar trebuie să stau în pat cel puţin cincisprezece zile.

— Asta le spuneam şi eu.

— Şi eu, zise Moartea Bravilor.

Notarul se scărpina după ureche.

— Asta nu te va împiedica să ne dai un sfat bun.

— Despre ce e vorba?

— Îţi voi spune totul în câteva cuvinte, reluă Notarul. Când nu se poate lucra la ceva mare, ca dumneata, se lucrează la ceva mai mic. Când am evadat de „acolo”, am venit la Paris, ca toţi camarazii şi mi-am căutat de nevoi. Cum n-aveam nici un ban, am fost foarte mulţumit să-l întâlnesc pe Pâtissier.

— Cine e acesta?

— Şeful Distrugătorilor.

— Ah!

— El m-a primit. Am dat câteva lovituri frumoase, dar n-am câştigat mult. Colind râurile şi canalele şi merg în cercetare. Apoi îi anunţ pe camarazi, al căror loc de întâlnire e aici, şi plecăm.

— Bine, zise Rocambole, făcând semn cu capul.

— Asta a mers astfel câtva timp, mai exact până când am avut onoarea să te pescuim. Dar iată că de ieri toţi suntem în dezordine.

— De ce?

— Pâtissier, care e un leneş, vrea să rămână şeful nostru.

— Ei bine?

— Vezi, stăpâne, zise cu respect Notarul, că Pâtissier nu e de forţa dumitale.

— Ah!

Şi un surâs lunecă pe faţa palidă a lui Rocambole.

— Din cincisprezece câţi suntem în bandă, zece strigă deja: „Trăiască Rocambole!”

— Adevărat?

— Sunt patru care vor să rămână cu Pâtissier. Dar ei spun asta numai de frică. Nu va fi greu să hotărâm.

Rocambole avu un surâs dispreţuitor.

— Bine! zise Rocambole, când voi fi în picioare, vom vedea.

Şi cu un gest el vru să-l concedieze pe Notarul şi Moartea Bravilor, care nu spuneau nici un cuvânt.

— Tocmai am adus, zise el, nişte informaţii camarazilor.

— Ah! Ah!

— O lovitură frumoasă de pus la cale.

Rocambole asculta cu atenţie.

— Pâtissier zice, urmă fostul ocnaş, că deoarece eşti bolnav, trebuie să dăm lovitura fără dumneata.

— Bine, zise Rocambole tresărind. Dacă afacerea îmi place, o vom păstra pentru mai târziu.

Şi avu un accent de autoritate care îi umplu de entuziasm pe Moartea Bravilor şi pe Notar.

— Numai, reluă Rocambole, trebuie să vă gândiţi că înainte de a cădea în Sena aveam alte afaceri în curs.

— Ah! asta se înţelege de la sine, zise Moartea Bravilor. Un om ca dumneata nu stă niciodată cu braţele încrucişate.

— Am lăsat câteva afaceri în suspensie la Paris, continuă Rocambole, şi îl voi trimite pe Jean după informaţii. Ce oră e?

— Ora patru dimineaţa.

— Du-te, zise Rocambole lui Jean Călăul. Vei trece bariera când se va lumina de ziuă. Ştii ce ţi-am spus?

— Da, stăpâne.

— Ei bine, la drum.

Jean se îndreptă spre uşă şi plecă.

— Acum, zise Rocambole Notarului, stai jos tovarăşe şi povesteşte-mi totul.

— Cu privire la afacere?

— Desigur.

Şi Rocambole se ridică puţin, în pat şi deveni atent.

Notarul zise atunci:

— Puţin mai sus de Charenteau, Sena face o cotitură şi lasă colinele la dreapta. Sunt coastele Villeneuve-Saint-Georges.

— Chiar aşa.

— Se află acolo o casă izolată, înconjurată de o grădină. Ea e locuită de un domn bătrân şi o fată tânără.

— Tatăl şi fata, fără îndoială.

— Nu se ştie. Unii aşa zic, dar alţii pretind că sunt soţ fi soţie. Ei nu ies niciodată. N-au fost văzuţi de trei ori în doi ani pe drumurile din împrejurimi. Femeia e tot în doliu. Ei n-au decât doi servitori: o femeie bătrână şi un grădinar bătrân. Nu se află în curte nici chiar un câine.

— Bine, zise Rocambole.

— De mai multe ori trecând pe Sena am observat această casă. Am luat informaţii. Marmouset s-a ocupat cu asta.

— Ce a aflat?

— Acum trei zile, el a stat ascuns o parte a nopţii în grădină. Cei doi servitori se culcă într-un pavilion. Domnul cel bătrân şi tânăra femeie se închid în casă îndată ce se înserează. Marmouset s-a urcat pe un arbore ce se află în faţa unei ferestre luminate. Cu toate că stau la ţară tot anul, domnul cel bătrân şi femeia cea tânără se culcă târziu şi n-au aerul de a trăi bine.

— Ah!

— Marmouset i-a auzit certându-se; domnul striga şi înjura ca un surugiu, iar femeia plângea şi-şi frângea mâinile de disperare; dar cum ferestrele erau închise, Marmouset n-a putut auzi ce spuneau dânşii.

— Toate astea sunt bune, zise Rocambole, dar au bani?

— Bătrânul a ieşit din acea odaie lăsând-o pe femeie plângând şi trântind uşa după dânsul. Puţin după aceea, o

altă fereastră s-a luminat; atunci Marmouset s-a lăsat să alunece la pământ, apoi s-a urcat pe un alt arbore care era în faţa acestei ferestre.

— Şi ce a văzut?

— Pe domnul deschizând un cufăr şi numărând o grămadă de bilete de bancă şi de napoleoni.

— Oh! Oh!

— Pricepi acum de ce toată banda e grăbită şi Pâtissier mai mult ca oricare altul.

— Da, zise Rocambole, dar ei mă vor aştepta.

Şi privindu-l pe Notar cu răceală, adăugă:

— Tu vei coborî şi le vei spune că nu dau voie nimănui să facă ceva fără mine.

— E înfundat Pâtissier, murmură Moartea Bravilor.

Şi amândoi ieşiră fugind din odaia lui Rocambole.

Acum să ne mutăm la Villeneuve-Saint-Georges şi să facem cunoştinţă cu oaspeţii misterioşi ai acelei case izolate.

Capitolul VII

Descrierea casei izolate făcută lui Rocambole de către Notar era destul de exactă.

Era un parc mare, stufos, care cobora până la fluviu.

Casa era mică, dar, cu o înfăţişare elegantă, de construcţie nouă şi trebuie să fi fost clădită, pe ruinele vreunei locuinţe seniorialei.

Ea fusese mult timp de vânzare, şi oaspeţii misterioşi de care vorbise Notarul abia o cumpăraseră de şase luni.

Într-o seară un cupeu se oprise la Villeneuve la un notar.

Un om, învăluit într-o blană, era iarnă atunci, având pe cap o căciulă de astrahan, şi cu aparenţa unui străin, coborâse din trăsură.

Cu toate acestea, într-o franţuzească foarte corectă, el se interesă de notar.

— Eşti însărcinat să vinzi o casă ce se află la dreapta drumului spre Paris?

— Da, domnule, răspunse notarul.

— Cui aparţine această casă?

— Unor oameni de provincie, câre au moştenit-o de curând. Anul trecut a murit o femeie bătrână.

Necunoscutul nici nu clipise.

El nu întrebase nici numele acelei bătrâne şi se învoise la preţul cerut fără să se tocmească. Casa era deja mobilată.

Cum ea nu avea nici o ipotecă, necunoscutul scoase din buzunar un portofel plin cu bilete de bancă şi plăti tot, spunând că doreşte ca imediat să intre în posesia casei.

A doua zi, într-adevăr, oamenii din Villeneuve văzură sosind un bătrân servitor şi o servitoare, care luară în stăpânire casa, deschiseră uşile şi ferestrele, spălară şi curăţară odăile, îndreptară aleile grădinii şi se instalară îndată în micul pavilion ce se afla în fundul parcului.

Trecură câteva zile.

La Villeneuve lumea e tot aşa de curioasă ca în orice oraş de provincie.

Din comportamentul servitorilor se putea deduce că sunt străini.

Ei vorbeau bine limba franceză, dar între dânşii vorbeau o altă limbă pe care nimeni din Villeneuve nu o pricepea.

În zadar au fost iscodiţi atât la măcelărie, cât şi la băcănie despre stăpânii lor.

Nimeni nu a putut afla numele stăpânului, din ce ţară veneau.

Notarul chiar, care făcuse actul de vânzare, păstrase tăcerea asupra calităţilor şi numelui noului său client.

După opt zile sosi străinul.

Dar el nu era singur, ci însoţit de o femeie tânără. Ei trecură prin Villeneuve în goana cailor.

Nimeni n-avu timp nici ca să-i vadă.

Abia se putu zări că bărbatul era bătrân şi femeia tânără.

Aceasta din urmă era îmbrăcată în negru. Săptămâni întregi, apoi luni trecură până ce ei fură revăzuţi.

De multe ori locuitorii din Villeneuve se duseseră în jurul parcului spre a vedea ceva, dar în zadar.

Această casă avea aerul unui mormânt.

Numai servitorii ieşeau, veneau să târguiască din sat şi nu vorbeau cu nimeni.

Marmouset, micul bandit pe care Distrugătorii îl trimiseseră ca iscoadă, era deci mai fericit decât oamenii din Villeneuve, căci, agăţat pe un arbore, îi văzuse şi pe bărbatul bătrân şi pe femeia cea tânără împreună şi părând că se certau.

Şi la această scenă, pe care Marmouset mai mult a ghicit-o, decât a auzit-o, vă vom face să asistaţi.

Tânără femeie stătea pe un fotoliu lângă foc.

O lampă lumina acea odaie, care era un dormitor.

Dar razele sale cădeau drept pe faţa tinerei femei, aşa că se putea vedea frumuseţea ei palidă şi bolnăvicioasă.

Înaltă, slăbită de vreo misterioasă suferinţă, ea avea mâinile albe şi transparente ca ceara, nişte ochi mari negri cu cearcăne vinete şi buze palide la colţul cărora durerea săpase o brazdă.

Poate că ea nu avea decât douăzeci de ani, dar părea de treizeci de ani.

Tipul fizionomiei sale amintea pe acela al raselor orientale de la Nord, precum e rasa caucaziană sau rasa slavă.

Totul într-însa anunţa o durere adâncă, o zdrobire fizică şi morală.

Bărbatul, din contră, bătrânul, după cum spunea Marmouset, contrasta straniu cu această femeie.

Era un om încă robust, cu tot părul lui alb şi barba căruntă, dar care putea să aibă mai mult de şaizeci de ani.

Având pe cap o căciulă de astrahan, îmbrăcat cu o redingotă încheiată până sus, el se plimba prin odaie, cu mâinile la spate şi cu un pas inegal şi brusc.

Femeia spunea:

— Tată, nu pui odată capăt suferinţelor mele? Nu îmi vei reda copilul?

Bătrânul dădu din umeri şi nu răspunse.

— Tată, reluă ea împreunându-şi mâinile, vei fi deci fără milă? Şi urile de familie, aceste uri ridicole pentru secolul nostru, te vor orbi până într-atâta?

Bătrânul îşi continuă plimbarea fără să spună nici un cuvânt.

— Iată, este deja destul de mult timp de când suntem aici tată, urmă ea, mult timp de când m-ai smuls, într-o noapte, cu ajutorul unui narcotic, de la copilul meu, care abia se născuse, după cum mă smulseseşi deja de lângă bărbatul pe care îl iubeam şi care era soţul meu în faţa lui Dumnezeu. Tată, nu vei pune capăt suferinţei mele?

Bătrânul tot tăcea.

— Nu îmi vei reda copilul? se rugă din nou tânără femeie.

— El e copilul crimei.

— Oh! strigă ea.

Şi deodată faţa ei se învioră şi un fulger trecu prin ochii ei.

Şi sculându-se în picioare, făcu un gest de mânie; ea luă atitudinea pe care o au toţi aceia care au stat mult timp aplecaţi sub o voinţă de fier şi care se revoltă în fine.

Şi ea veni în faţa bătrânului uimit de atâta îndrăzneală.

— Vreau să ştiu, spuse dânsa.

— Să ştii ce? zise el cu o voce îngheţată.

— Să ştiu ce a devenit Constantin.

— E în Rusia şi nu şi-a părăsit regimentul.

Dar, tânără femeie nu crezu deloc în acest răspuns.

— Oh! zise ea, minţi!

— Fiica mea!

— Nu mai sunt fiica ta. Sunt victima ta şi tu eşti călăul meu.

— Ia seama!

Dar ea din ce în ce mai revoltată strigă:

— Unde e Constantin?

— Nu vei şti.

— Ce ai făcut cu copilul meu?

— A murit.

— Oh! minţi din nou! zise ea.

Bătrânul dădu din umeri.

— Eşti nervoasă, zise el. Ai face bine dacă ai lua o ceaşcă de ceai şi te-ai culca.

Şi plecă trântind cu putere uşa după dânsul.

Trecură câteva minute:

Tânără femeie se trântise pe fotoliu şi plângea, frângându-şi mâinile de disperare.

Uşa se deschise din nou. Dar nu mai intră bătrânul.

Era un om de aproape patruzeci de ai şi cu a înfăţişare sinistră.

Era unul din servitorii aduşi de oaspeţii misterioşi ai vilei.

El aducea un pahar de ceai pe o tavă. Tânără femeie îl privi şi deodată îi trecu o idee prin minte şi murmură: „Acesta va trebui să vorbească”.

Capitolul VIII

Valetul puse tava pe o măsuţă în faţa tinerei femei.

Dar când el vru să se retragă, ea îl opri printr-un gest misterios.

Din cele câteva cuvinte pe care le-am auzit schimbându-se între tânără femeie şi bătrân, a fost uşor cititorilor să priceapă că ei erau străini şi aparţineau sau aristocraţiei ruseşti sau celei poloneze.

Valetul se oprise în mijlocul odăii cu docilitatea servilă a ţăranilor din Nord, care nu s-au gândit niciodată să discute un ordin, aşa de mult sunt supuşi stăpânului din generaţie în generaţie.

El stătea acolo, mut şi tremurând.

— Micheld, îi zise tânără femeie, deschide acea masă. Şi ea îi arătă o mobilă care se afla între două ferestre.

Micheld se supuse.

— Nu vezi o cutie oblică de piele roşie pe masă? continuă ea.

— Da, stăpână.

— Dă-mi-o.

Vorbind, ea se sculase şi se aşezase în faţa uşii. Valetul aduse cutia.

— Aşteaptă, zise ea luând cutia şi punând-o pe masă.

Această cutie era de marochin roşu şi avea scris pe dânsa un nume: Nadeia.

Tânără femeie o deschise, şi valetul văzu cu uimire patul de fildeş a două mici pistoale, după cum au toate doamnele din aristocraţia nordică pe timp de călătorie, când ele străbat în sanie şi aproape fără escortă imensele câmpii din Rusia.

Obişnuit cu o supunere pasivă, acela pe care ea îl numise Micheld stătea în picioare în faţa Nadeiei şi părea să se întreabă ce vrea dânsa să facă.

Nadeia luă un pistol şi îl încărcă.

Apoi, îndreptând pistolul asupra lui Micheld, ea îi spuse:

— Dacă scoţi vreun ţipăt sau chemi în ajutor, eşti mort.

Micheld se înfioră şi tăcu.

Ţăranul rus, mujicul, cum e numit, ştie bine că viaţa lui e un lucru de nimic, şi că stăpânul său poate dispune întotdeauna de dânsa.

Micheld era născut pe moşiile tatălui Nadeiei şi ştia că aceasta era stăpâna lui.

Numai el se puse în gardă şi luă o atitudine rugătoare.

Nadeia îi spuse:

— Tatăl meu s-a dus în odaia lui; până ce ţipetele tale vor ajunge până la dânsul, până ce paşii lui vor răsuna pe sală, până ce chiar el se va gândi să-ţi vină în ajutor, glonţul meu te va lovi în inimă.

— Ce vrei de la mine, stăpână? întrebă servitorul nebun de spaimă.

— Vreau să ştiu.

El începu să tremure şi mai tare.

— Stăpână, zise el, dacă voi vorbi, mă va ucide generalul.

— Şi dacă nu vorbeşti, te voi ucide eu imediat.

— Iertare stăpână, iertare! murmură servitorul.

Nadeia continuă:

— Erai în serviciul tatălui meu la Varşovia şi ştii ce s-a petrecut.

— Îţi jur, stăpână.

— Nu mai jura, căci vei face un jurământ fals.

În acelaşi timp Nadeia se uită la pendula ce se afla pe sobă.

— Ascultă-mă, zise ea.

Şi în gestul ei, în privirea ei, în toată atitudinea sa era ceva aşa de disperat, încât Micheld pricepu că nu se putea aştepta la nici o milă de la dânsa, dacă încerca să p înşele.

— Stăpână, zise el, dacă vorbesc, nu mă vei ucide?

— Nu.

— Dar mă va ucide dânsul.

— Te voi apăra.

— Dumneata, stăpână?

— Da, zise tânără femeie, căci, în afară de cazul când tatăl meu mă va ucide pe neaşteptate, voi avea timp să mă pun sub protecţia franceză. Suntem în Franţa, adăugă dânsa, şi aici bunul plac al unui mare senior rus sau polonez nu valorează nimic.

Servitorul ascultă, ca şi cum o voce necunoscută ar fi răsunat la urechea lui pentru prima oară.

Nadeia continuă:

— Erai în serviciul tatălui meu, ştii ce s-a petrecut. vorbeşte. îţi dau două minute spre a te gândi; dacă taci, trag foc.

Servitorul mai ezită încă o secundă.

Apoi spuse cu o voce surdă:

— A muri nu e nimic, prefer mai bine să spun ce este drept. care e adevărul. şi să dau pe faţă pe trădători.

— De cine vorbeşti? întrebă Nadeia eu vocea tremurândă.

— De. tatăl. dumitale, murmură el.

— Vorbeşte, zise ea.

Şi palidă, cu privirea înflăcărată, Nadeia aştepta.

— Stăpână, zise servitorul, tatăl dumitale, generalul Komistroi, a trădat Polonia.

La aceste cuvinte Nadeia făcu un pas înapoi şi scoase un ţipăt.

S-ar fi zis că un trăsnet din cer cădea asupra ei.

— Oh! zise ea, asta nu e cu putinţă. nu e adevărat. tu minţi.

— Ucide-mă atunci, zise servitorul cu linişte.

Ea făcu un pas spre dânsul gata să tragă foc.

Servitorul îşi regăsise liniştea sa.

— Stăpână, zise el, am spus adevărul, generalul Komistroi, tatăl dumitale, a trădat Polonia.

Nadeia se simţi cuprinsă de fiori, aşa de fulgerătoare i se părea această acuzare.

— Dar, strigă ea, asta nu poate fi adevărat, e cu neputinţă.

— Dar e adevărat, zise Micheld.

— Ah! zise ea, ce are în fundul sufletului acel om pe care îi numesc tata, că m-a despărţit de Constantin, rusul, soldatul ţarului, nevoind, spunea dânsul, ca fiica unui polonez credincios să se căsătorească cu un servitor al cuceritorului.

Un surâs trecu pe buzele lui Micheld.

Acest surâs era aşa de plin de dispreţ la adresa aceluia pe care Micheld îl numea generalul Komistroi, încât Nadeia pricepu că acest om spunea adevărul.

— Oh! stăpână, reluă el, îmi va trebui mai mult spre a-ţi spune totul.

— Despre cine?

— Despre tatăl dumitale.

— Am răbdare, zise Nadeia şi te voi asculta, dar mai întâi spune-mi unde e Constantin? Tatăl meu spune că el nu şi-a părăsit regimentul.

— Tatăl dumitale minte.

— Ah!

Şi Nadeia îl privea pe acest om, tremurând ca vinovatul care îl priveşte pe judecător în momentul când acesta e gata să pronunţe sentinţa lui de moarte.

— Locotenentul Constantin, zise Micheld, a fost arestat într-o seară la Varşovia, sub acuzarea de complicitate cu insurgenţii.

— E oare cu putinţă, Dumnezeule!

— Scrisori compromiţătoare puse într-un portofel, au fost găsite la dânsul.

— Cerule! zise Nadeia, a fost condamnat.

— Şi deportat în Siberia.

Nadeia îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile, punând pistolul pe masă.

Dar Micheld era dispus să vorbească.

— Cât despre copilul dumitale, reluă el, dacă tatăl dumitale spune că e mort, minte!

Nadeia scoase un ţipăt.

Un ţipăt aşa de puternic, aşa de neaşteptat, încât un zgomot se auzi afară.

Era bătrânul care alerga.

Nadeia se repezi la lampă şi o stinse.

În acelaşi timp el încuie uşa.

— Să nu ne mişcăm, stăpână, murmură, Micheld, sau suntem pierduţi!

Capitolul IX

Pasul bătrânului răsuna în coridor ca o ameninţare. El se opri la uşa odăii.

În acelaşi timp Nadeia şi Micheld auziră cheia, care rămăsese în broască, întorcându-se cu violenţă.

Inima lui Micheld bătea cu putere. Nadeia tăcea.

— Nadeia? strigă generalul Komistroi ca un tunet.

Tânără femeie avu mult sânge rece şi răspunse, ca şi cum s-ar fi deşteptat din somn.

— Ce vrei tată?

— Ce ai? Ce ţi s-a întâmplat? întrebă generalul prin uşa pe care o încerca să o deschidă.

— Nimic, tată, dormeam şi am visat.

— Ah! zise el cu un aer de îndoială.

Apoi adăugă:

— Credeam că nu eşti singură.

— Cu cine vrei să fiu? întrebă Nadeia, care avu curajul să însoţească aceste cuvinte cu un hohot de râs.

— Bine, zise acesta.

Şi plecă.

Micheld, care tremura ca frunza, auzi paşii depărtându-se în coridor, apoi uşa odăii lui închizându-se.

Nadeia se apropiase de fereastră şi privi lumina care ieşea din odaia tatălui ei şi se proiecta pe frunzişul arborilor din parc.

O siluetă se vedea mişcându-se prin această odaie.

Nadeia pricepu că generalul îşi făcea pregătirile sale spre a se culca.

Apoi silueta dispăru şi puţin câte puţin lumina se stinse.

— Acum poţi pleca, zise Nadeia.

Dar Micheld continua să tremure.

— Mi-e grozav de frică, zise el.

— Vorbeşte! zise ea cu un accent poruncitor. Ce a devenit copilul meu?

— Nu ştiu.

— Mi-ai spus adineauri că el n-a murit.

— Îţi repet asta.

— Ei bine! Ce a devenit dânsul?

— Doamnă, zise Micheld, nu poţi să pricepi ce s-a petrecut; de cât timp crezi că ai fost despărţită de Constantin?

— Dar, de aproape un an, zise Nadeia.

— Te înşeli, doamnă, sunt cinci ani trecuţi.

— Oh!

Şi Nadeia, lăsând să scape această exclamaţie, îşi duse amândouă mâinile la frunte şi murmură:

— Sunt deci nebună?

— Ai fost, doamnă.

— Ce spui?

— Adevărul. În urma naşterii şi a evenimentelor dramatice care s-au petrecut în jurul dumitale ai înnebunit. Timp de patru ani ai fost în tratamentul unui medic francez.

— Nu îmi aduc aminte deloc de asta.

— Se poate, zise Micheld, dar îţi spun adevărul; nu e un an de când ai plecat din Varşovia, ci sunt cinci.

— În ce an suntem acum?

— În 186.

Nadeia îşi înăbuşi un ţipăt. Apoi reveni la ideea ei fixă:

— Şi spui că copilul meu nu e mort?

— Pot să afirm, căci eu.

— Tu!

Şi, în acest cuvânt, Nadeia exprima un uragan de mânie.

— Doamnă, zise cu umilinţă Micheld, lasă-mă să vorbesc.

— Spune.

— Eşti sigură că eşti fiica generalului?

Această întrebare, pusă aşa de brusc, fu pentru Nadeia ca o lovitură de trăsnet.

— Dar. de ce mă întrebi asta. murmură ea.

— Îţi aminteşti de copilăria dumitale? reluă Micheld.

— Fără îndoială; eram de trei ani când generalul mă numea fiica lui.

— Da. se poate. dar mama dumitale.

— Mama a murit când m-a născut, ştii, zise Nadeia.

Micheld păru că învinge într-însul ultimul scrupul:

— Doamnă, zise el, dacă îţi pun o asemenea întrebare, e că sunt hotărât să nu mai fiu multă vreme complicele generalului.

— Dar explică-te odată, nenorocitule.

— Tot ceea ce aş putea să-ţi spun am scris.

— Unde? Când? întrebă Nadeia cu o emoţie stranie.

— Sunt lucruri pe care n-aş îndrăzni niciodată să ţi le spun, eu un umil sclav, reluă Micheld, dar îţi repet, am scris

totul.

— Când?

— Acum câteva luni aici, pe când eram încă singur, am făcut un memoriu scris în limba rusă, limba mea maternă.

— Acest memoriu unde e?

— În parc, îngropat la piciorul pomului, al cincilea la stânga lângă poartă. Dacă mi se va întâmpla vreo nenorocire, şi am presimţirea că generalul mă va ucide, vei căuta manuscrisul şi citindu-l vei afla totul.

— Dar poţi să-mi spui cel puţin, zise Nadeia cu o voce rugătoare, ce a devenit copilul meu?

— Generalul mi l-a încredinţat.

— Ah!

— Într-o seară. la Varşovia, trei zile după naşterea lui, continuă Micheld, am plecat cu doica care îl alăpta şi am venit în Franţa.

— Apoi?

— Acolo, din ordinul tatălui dumitale, l-am pus printre copiii găsiţi.

— Dumnezeul meu! murmură Nadeia cu o voce surdă. Ai un semn de recunoaştere cel puţin?

— Generalul mi-a interzis aceasta, dar eu am călcat ordinele lui. Vei găsi în manuscrisul meu mijlocul de a-ţi regăsi copilul. Adio, doamnă, adio.

Şi Micheld se îndreptă spre uşă şi încercă să o deschidă fără zgomot.

Dar generalul încuiase uşa pe dinafară.

Făcuse el într-adins aceasta sau din greşeală?

Micheld murmură:

— Sunt pierdut!

Apoi se duse spre fereastră şi o deschise:

— Adio, doamnă, repetă el.

Şi încălecând peste fereastră, cu toate că era la o distanţă de douăzeci de paşi de pământ, sări în parc.

Noaptea era întunecoasă. Nadeia nu-l văzu căzând, dar auzi zgomotul paşilor săi îndepărtându-se.

Micheld nu-şi făcuse nici un rău.

Atunci tânăra femeie se aşează în genunchi:

— Doamne! Doamne! murmură ea, apără-mă! Doamne! Redă-mi copilul!

A doua zi Nadeia îl văzu intrând pe general, care-i spune cu răceală:

— Micheld a plecat azi de dimineaţă. L-am trimis la Varşovia. Era un servitor foarte rău.

Nadeia îl privi pe tatăl său cu spaimă şi o idee îi trecu prin minte.

— L-a ucis, poate! îşi spuse ea.

Capitolul X

Să ne întoarcem acum la cârciuma „Arlechinului” şi, prin urmare, la Rocambole.

Era revoltă în acea seară printre obişnuiţii muşterii ai mamei Camarde.

De ce?

Lumea hoţilor e un mic popor care are revoluţiile sale ca toate naţiunile.

Războinici ai nopţii, soldaţi ai umbrei, gardă pretoriană a crimei, aceşti oameni care, izgoniţi de societate, au organizat contra ei o rezistenţă înverşunată, au priceput un lucru şi anume că disciplina e de o absolută necesitate şi că armatele, aceea a jafului şi crimei, ca şi aceea care apără solul sfânt al patriei, au nevoie să fie comandate.

De aici absoluta necesitate de a recunoaşte un şef şi de a i se supune orbeşte; de aici luptele intestine între doi oameni care îşi dispută comandantul.

Din momentul în care Rocambole leşinat fusese adus la cârciuma mamei Camarde, vechea reputaţie a fostului bandit îl desemnase ca succesor al lui Pâtissier.

Ce era Pâtissier? Un hoţ obscur, un criminal ordinar pe lângă Rocambole, omul devenit legendar.

Imediat ce fostul şef al Valeţilor de Cupă deschisese ochii, Distrugătorii strigară:

— Iată pe acela căruia ne vom supune de aici înainte.

Pâtissier în câteva minute se văzu rostogolit din înălţimea puterii sale.

Elocinţa Notarului, povestind în limbajul său minunata evadare a lui Rocambole şi a tovarăşilor săi, după ce oprise în căderea sa fatală cuţitul ghilotinei, electrizase pe toată lumea.

Jean Călăul adăugase:

— Eram şi eu. Eram călăul.

Toţi aplaudaseră.

Apoi Moartea Bravilor, a cărui amintire o păstrau toate închisorile, dăduse pe faţă inerţia şi lipsa de imaginaţie a lui Pâtissier.

Acesta din urmă trebuise să-şi plece capul şi nu protestase când fu vorba să se ofere şefia lui Rocambole.

Ştim cum Rocambole primise delegaţia compusă din Notar şi Moartea Bravilor şi cum el amânase expediţia proiectată împotriva casei misterioase de la Villeneuve-Saint-Georges.

A doua zi Pâtissier dispăruse.

— Sunteţi nişte ingraţi, spuse dânsul plecând. Vom vedea dacă cu Rocambole al vostru veţi face afacerile pe care le făceaţi cu mine.

Dar această pretinsă abdicare ascundea o ură sălbatică şi gândul secret al recuceririi puterii pe care acum o pierdea.

Chiar mama Camarde îi spusese adio cu răceală.

Erau zece ani totuşi de când bărbatul ei fusese executat pe eşafod, erau zece ani de când Pâtissier se bucura de toate simpatiile sale.

Dar Camarde se schimbase ca toţi ceilalţi. Ambiţia îi zăpăcise capul.

Femeia care trăieşte în lumea crimei este atrasă de cel mai mare criminal.

De aceea când Pâtissier îşi făcea bagajul pe care îl puse în vârful unui baston vru să-i întindă mâna, ea nu i-o dădu pe a sa şi se mărgini a-i spune:

— Ai dreptate să pleci, băiete, nu eşti de forţa lui Rocambole.

— Drace! murmură Pâtissier, plecând spre Paris, mă voi face bucuros agent de poliţie.

Şi această idee îl chinui aşa de mult pe drum, încât, când fu în foburgul Saint-Honoré, un nume îi veni pe buzele sale: Timoléon.

Timoléon fusese hoţ, apoi agent de poliţie; el trebuia să mai fie încă, se gândea Pâtissier.

Despre Timoléon, se ştia, pe drept cuvânt, că îşi recrutase brigada sa de agenţi printre hoţii cei mai importanţi, pe care meseria îi dezgustase şi ei voiau să trăiască liniştiţi.

De altfel, Timoléon avea în lumea hoţilor reputaţia că nu trădase, nici nu arestase pe răufăcătorul care venea la dânsul şi-i oferea serviciile sale.

El îi primea pe oameni sau îi refuza.

În acest din urmă caz hoţul se retrăgea liber.

Pâtissier îşi văzu de drum, chinuit de amorul propriu al răufăcătorului care se revoltă la gândul, de a deveni agent de poliţie şi setea de răzbunare ce-i ardea gâtul.

El îi ura pe toţi aceşti oameni care îl părăseau, o ura acum pe Camarde, care-l dispreţuia, dar cel mai mult îl ura pe acest om care se numea Rocambole şi care de cum apăruse fusese proclamat ca şef.

Lupta nu fu lungă, dorinţa de a se răzbuna învinse amorul său propriu.

— Mă duc la Timoléon, îşi zise dânsul. Mâine poliţia va face o captură bună la cârciuma „Arlechinului”.

Şi străbătu strada Regală şi prin strada Saint-Honoré se îndrepta spre strada Pretrés-Saint-Germain-l’Auxerrois.

Acolo, odinioară Timoléon care, de mult timp făcea poliţie pe cont propriu, avea un cabinet de afaceri; acolo vicontele Carol de Morlux îl văzuse pentru prima oară şi se oferise să-l ajute contra lui Rocambole.

La intrarea străzii Pâtissier se opri.

Un lucru îl mirase. Ferestrele de la etajul al treilea al casei locuite de Timoléon şi care erau acelea ale apartamentului său erau lipsite de perdele.

Se mutase deci Timoléon?

După un moment de ezitare, el intră şi se duse la portar.

Acesta îi spune că Timoléon părăsise Parisul.

Unde era dânsul? Nimeni, afară, poate, de un singur om, nu ştia asta.

Acest om era un anume Lolo pe care Pâtissier îl cunoştea foarte bine.

— Bine! îşi zise acesta, ştiu unde îl pot găsi.

Şi se duse în hale, la Baratte.

Se înserase şi începuseră să se aprindă felinarele.

Pâtissier intră în acea cârciumă şi zări câţiva indivizi stând în jurul unor mese murdare.

O femeie bea singură o sticlă de absint.

— Iată, zise Pâtissier, Lolo nu e aici, dar e Philippette.

Philippette era o femeie bătrână care, mult timp, fusese închisă la Saint-Lazare, şi, în final, rămăsese în această închisoare pe post de servitoare.

Ea fusese aceea care, cu trei luni înainte, adusese acolo otrava destinată Antoinettei Miller.

Când intră Pâtissier, Philippette ridică fruntea.

— Ah! zise ea, trăieşti, tovarăşe?

— Da, bătrâno.

— Cauţi pe cineva? Ai nevoie de mine?

— Aş vrea să-l văd pe Lolo.

— Sigur va veni. Dar dacă nu l-ai văzut de multă vreme, îţi faci iluzii asupra lui. El e un băiat pierdut, un leneş, un om care nu e bun la nimic decât la băutură.

— Aş vrea ca el să-mi spună unde l-aş putea găsi pe Timoléon?

— Timoléon?

La acest nume Philippette tresări.

— Da.

— S-a sfârşit cu dânsul, zise bătrâna.

La aceste cuvinte, Pâtissier îşi înăbuşi o exclamaţie de surprindere şi de ură.

— Bine! zise Philippette, s-ar spune că asta te impresionează.

Când ea pronunţa aceste cuvinte, Lolo intră.

Capitolul XI

Lolo era, lucru de mirare, treaz de-a binelea. El avea faţa liniştită şi mergea drept.

— Trebuie să cred că ţi s-a întâmplat o nenorocire, prietene, îi zise Philippette, căci la această oră nu eşti niciodată treaz.

— N-am parale, răspunse simplu Lolo.

Şi el întinse mâna spre sticla cu absint, care mai conţinea încă băutură.

Dar pe când o ducea la buze, Pâtissier îl opri, apucându-l de braţ.

— Un moment, zise el.

— Tu eşti? zise Lolo recunoscându-l pe Pâtissier.

— Da. Şi vreau să vorbeşti puţin.

— Ai bani pentru asta? întrebă cu neruşinare Lolo.

— Două piese mari.

Şi Pâtissier puse două piese de câte cinci franci pe masă.

Lolo pusese mâna pe ele, dar Pâtissier îl opri.

— După ce vei vorbi! zise el.

— Spune, ce vrei să ştii?

— Unde e Timoléon?

— În mare. pierdut! rostogolit de Rocambole. De aceea sunt în mare sărăcie.

— E, deci, adevărat? zise Pâtissier. Nu voiam să o cred pe Philippette.

— E adevărat.

— Deci e foarte periculos acest Rocambole?

— Acum e în poliţie.

Aceste cuvinte îl făcură pe Pâtissier să sară de pe scaun.

— Glumeşti! zise el.

— Nu, răspunse Lolo, e adevărul curat.

Şi ca să dea mai multă tărie cuvintelor sale, el îi povesti ce ştia din acea luptă teribilă pe care Timoléon a vrut să o susţină pe cheltuiala domnului de Morlux împotriva lui Rocambole, care ieşise din închisoare şi trăia în linişte, salutat de agenţii de poliţie ca un mare personaj.

Pâtissier ascultă cu atenţie, fără să-l întrerupă, şi ferindu-se să manifeste cel mai mic sentiment de ostilitate contra lui Rocambole.

— Regret, zise el în fine, liniştit, îl credeam pe Timoléon mai îndemânatic.

— Şi-a găsit stăpânul, zise Lolo.

Apoi adăugă suspinând:

— Ah! dacă Rocambole ar avea nevoie de mine.

— Te-ai face poliţist?

— Drace?

Şi Lolo, privindu-l pe Pâtissier, adăugă:

— Dar ce vrei cu dânsul?

— Cu Timoléon?

— Da.

— Vroiam să-i cer un serviciu.

— Nu trebuie să te fereşti, tovarăşe, poate sunt în stare să-l înlocuiesc.

— Nu. Bună seara şi mulţumesc.

La aceste două cuvinte Pâtissier dădu cele două piese de cinci franci, care dispărură în buzunarul lui Lolo.

Apoi el se sculă, strânse mâna tânărului om şi a bătrânei Philippette şi plecă.

— Pe viaţa mea! murmură el când fu afară, cred că mi-am găsit răzbunarea.

El ştia o pensiune în strada Orties-Saint-Houvre unde se putea odihni cineva noaptea. Se duse acolo.

Pentru o noapte plăti douăzeci de centi.

Pâtissier, avea, cu toate acestea, destui bani spre a se duce la un hotel mai convenabil, dar obişnuinţa e o a doua natură. şi, apoi, el dorea să se întâlnească cu tovarăşi.

Când sosi, sufrageria era plină.

El plăti taxa şi intră în acea sală.

Vreo doisprezece bărbaţi erau culcaţi pe culcuşuri de paie, unul lângă altul.

O lanternă având o lumânare de seu era atârnată de tavan şi proiecta lumina ei asupra acestui hidos spectacol.

— Bună seara, camarazi, zise Pâtissier intrând.

— Iată! Pâtissier! murmură mai multe voci cu respect.

— Se pare că mai sunt ceva aici! murmură el cu un accent de mândrie.

Şi repetă:

— Bună seara! Bună seara!

Apoi, pe când se ducea să se culce, un om se sculă şi veni la dânsul.

— Bună seara, Pâtissier, zise dânsul.

— Ah! tu eşti Radoubeur?

— Da, eu, răspunse acel om, înalt şi voinic, care odinioară fusese lucrător în port.

— Ce faci aici?

— Aştept de lucru. Vrei să mă angajezi?

— Nu mai sunt căpitan, zise Pâtissier.

— Nu se poate! răspunse Radoubeur.

— Totuşi aşa e. Am fost destituit.

— De cine?

— De camarazi.

— Şi pentru ce?

— Ei au luat ca şef pe un derbedeu, zise Pâtissier cu ironie, pe Rocambole.

Pe când el pronunţa acest nume, o femeie se sculă dintr-un colţ al sălii şi strigă:

— Rocambole! Ah! mizerabilul!

— Îl cunoşti?

— Drace! răspunse femeia plină de mânie.

— Tu eşti Chivotte? zise Pâtissier.

— Da, eu.

— Dar ce ai pe faţă?

— Amanta lui Rocambole, o rusoaică numită, doamna şi canalia de frumoasa Marton; ele m-au adus în această stare. Era cât pe-aci să mor.

Într-adevăr, Chivotte nu mai avea o faţă omenească. Ea fusese găsită în casa de pe strada Bellefond aproape pe moarte, lovită drept în piept de un glonţ.

Printr-una din acele minuni al căror secret îl păstrează providenţa, ea supravieţuise.

— Şi zici că e Rocambole? întrebă Pâtissier cu bucurie.

— Da, a fost cel puţin din ordinul lui; Dar, zise Chivotte cu o ură sălbatică, dacă banda ta l-a luat drept căpitan.

— Ei bine?

— S-a păcălit.

— De ce?

— Fiindcă acum el face parte din poliţie.

— Ce tot spui?

— Adevărul.

— Mi s-a mai spus asta, dar m-am vrut să cred.

— Ca dovadă, reluă Chivotte că nu mai am nici un mijloc de a-mi câştiga hrana, neştiind ce să mă fac cu fizicul meu deteriorat, m-am făcut „hoaţă de copii”.

Pe când ea pronunţa aceste cuvinte, o fetiţă care dormea în pat ridică capul şi figura ei îngerească fu luminată de razele lanternei.

Şi toţi aceşti oameni care se aflau în jurul lui Pâtissier şi al Chivottei, toate aceste fiinţe abjecte, începură să contemple acea fetiţă cu admiraţie, căci ea era foarte frumoasă.

Arăta ca un înger căzut din cer printre aceşti demoni.

Capitolul XII

Copila îi privea pe aceşti oameni cu mirare şi cu spaimă în acelaşi timp.

Toţi aceşti oameni, dimpotrivă, o priveau cu un fel de satisfacţie.

S-ar fi zis că vederea acestei feţe de înger, umbrită de bucle de aur ce cădeau pe un gât alb ca zăpada, liniştea

sufletele lor agitate de furtuna crimelor. Numai Chivotte o privea pe copilă cu mânie şi îi zise cu asprime:

— Nu te culci, împieliţato?

Copilul îşi împreună mâinile şi se puse în genunchi:

— Nu mă bate, doamnă! murmură ea.

— Vrei să te culci la loc, sau te pălmuiesc? strigă odioasa făptură.

Copila se dădu înapoi tremurând.

— Cine e această copilă? întrebă Pâtissier.

— O copilă pe care am furat-o.

— De la cine?

Şi Pâtissier o privi pe Chivotte cu un fel de autoritate.

Chivotte se înclina întotdeauna în faţa forţei brutale şi Pâtissier trecea drept un om voinic.

Cu toate acestea încercă să se sustragă de la acel soi de inchiziţie la care era supusă.

— Ce-ţi pasă? întrebă dânsa.

— Vreau să ştiu.

Simţind că dacă va rezista o va păţi şi că Pâtissier putea de altfel să-i fie folositor, Chivotte răspunse pe un ton miorlăit.

— Dacă nu ţi-e somn, pot să-ţi povestesc totul, căci istoria e lungă.

La aceste cuvinte oaspeţii manifestară o mare curiozitate.

— Să vedem! zise Pâtissier.

— Trebuie să-ţi spun, reluă Chivotte, că am fost găsită aproape moartă într-un pavilion de pe strada Bellefond. Aveam un glonţ în piept, vărsam sânge şi doctorul a declarat că nu mai aveam de trăit decât două ore.

— Apoi?

— Am fost transportată la spital, mai întâi; şi acolo am fost salvată. După trei săptămâni eram sănătoasă. Atunci mi s-a dat drumul, dându-mi-se şase franci şi bonuri pentru pâine. Eram într-o stare aşa de tristă, încât nu ştiam ce să mă fac. Intrai într-un birou de plasare. Am fost trimisă la o

femeie bătrână care avea nevoie de o menajeră. Acolo m-am angajat. Bătrâna femeie creştea această copilă.

— Era fata ei? întrebă Pâtissier.

— Ea are peste şaizeci de ani şi nu e nici bogată, stă într-un apartament la etajul al cincilea, pe strada Delta. Bătrâna se îngrijea foarte mult de copilă. Când am intrat la dânsa în serviciu mi-a spus:

— Această copilă pe care o vezi nu e nici fata mea, nici nepoata mea, nici vreo rudă cu mine; dar trebuie să nu uiţi că, dacă i se va întâmpla vreo nenorocire, îmi pierd poziţia, căci trăiesc dintr-o rentă ce mi se dă pentru această copilă."

— Mie, reluă Chivotte, puţin îmi păsa de asta, şi am îngrijit copila. Dar mă intriga un lucru, un mic corset care îi acoperea pieptul până la subsuoară. Acest corset nu era făcut dintr-o stofă ordinară, şi era foarte solid. Şireturile care închideau corsetul erau, de asemenea, foarte solide. Bătrâna, care îmbrăca şi dezbrăca copila, nu-i scotea niciodată acest corset. Asta m-a zăpăcit cu totul. „Trebuie să aflu asta" mi-am spus eu. Într-o zi, când bătrâna nu era acasă am vrut să-i scot corsetul. Dar m-am căznit în zadar. Aş fi luat foarfecele să-l tai, dar n-am îndrăznit în acea zi. Eram de cincisprezece zile la acea femeie bătrâna, când, într-o seară, se prezentă un necunoscut. Acest om, în vârstă avea mustăţile albe şi era îmbrăcat ca un rus, adică avea pe dânsul un palton îmblănit. Bătrâna mă concedie rapid, spunându-mi: „Poţi să te duci să te culci, nu mai am nevoie de tine". În acelaşi timp, ea era foarte respectuoasă faţă de acel domn. Drace! lucrurile nu mai puteau continua astfel multă vreme; şi cum bătrânul o sărutase pe copilă, mi-am spus că el putea şti mai multe decât mine cu privire la corset. M-am prefăcut, deci, că mă duc în odaia mea, care era cu un etaj mai sus, şi apoi m-am întors la uşă privind prin gaura cheii. Bătrânul domn şi acea femeie bătrâna scoteau corsetul copilei şi am văzut atunci un lucru extraordinar. Ea avea tot spatele albastru şi tot pe spate mai avea nişte semne ciudate. Se pare că fetiţa crescând,

corsetul îi rămăsese mic. Bătrânul domn adusese un alt corset, mai mare, dar la fel cu cel dintâi.

Pe când Chivotte spunea aceste cuvinte, cei ce o ascultau izbucniră în hohote de râs şi unul din ei spuse:

— Chivotte ne povesteşte basme.

— Continuă, zise Pâtissier, viu interesat.

— Atunci, spuse Chivotte, am făcut acest raţionament; această copilă a fost marcată astfel spre a putea fi recunoscută; şi, desigur, că o ţin ascunsă. Bătrânul domn e, poate, tatăl ei. O voi fura. şi voi avea o recompensă căci ea va fi desigur reclamată. A doua zi, când bătrâna femeie plecă de acasă, am lua copila în braţe şi am fugit. Din acea zi citesc mereu ziarele şi aştept să văd un anunţ astfel conceput: „Douăzeci de mii de franci, aceluia care îmi va da informaţii asupra unei copile etc.” Dar nu văd nimic, suspină Chivotte.

— Şi i-ai lăsat corsetul? întrebă Pâtissier.

— Da, dar am găsit mijlocul de a-l desface.

— Ei bine, să vedem, zise Pâtissier.

Chivotte desfăcu rochia copilei care tremura şi îi era aşa de frică să nu fie bătută, încât nici nu îndrăznea să plângă.

Apoi ea desfăcu corsetul, care se deschise în două.

Corsetul şi şireturile păreau a fi făcute dintr-o stofa vegetală, moale ca mătasea şi rezistentă ca oţelul.

Unul din oaspeţii hotelului luă lanterna şi o apropie de spatele copilei.

Apoi, toţi acei oameni începură să examineze spatele fetiţei.

Spatele ei albastru era acoperit de semne misterioase ce păreau a fi litere împrumutate din alfabetul sanscrit

În mijloc se afla o figură ciudată reprezentând un fel de monstru, un şarpe cu cap de femeie.

— E ciudat! zise Pâtissier.

În acest moment, unul din oamenii care se aflau acolo şi care până atunci stătuse indiferent la o parte, se apropie la rândul său.

— Eu, zise el, cunosc aceste semne.

Şi adăugă:

— N-am fost degeaba în Indii. Am fost matelot în tinereţe.

Atunci toate privirile pline de curiozitate se îndreptară spre acela care vorbise astfel.

Capitolul XIII

El era deja un om bătrân, cu faţa bronzată, având pe ea semnele orgiei.

Privirea lui era sălbatică şi statura herculeană. El luase, din fosta lui profesiune, porecla cu care era cunoscut în lumea hoţilor. Era numit „Matelotul”.

— Am făcut aproape toate, meseriile, zise el, am fost marinar, am fost soldat, sunt hoţ. Am fumat opiu la Calcutta. Prin urmare, dragii mei, aş putea să vă spun multe cu privire la aceste semne.

— Să vedem, zise Pâtissier.

— Asta e un semn misterios, pe care indienii rebeli Angliei îl imprimă cu o cerneală de neşters pe corpurile acelora pe care vor să se răzbune.

— Ah! strigară toţi plini de curiozitate.

Matelotul puse cu blândeţe mâna pe umărul copilei.

— La această copilă, zise el, semnul e din naştere. Dar au fost marcaţi tatăl sau mama ei.

— Nu e deloc frumos, zise Pâtissier, dar asta nu te poate face să suferi.

Matelotul surâse şi răspunse:

— Greşeşti. Acei care fac acest semn n-au ca scop să facă pe cineva să sufere.

— Ah! zise Pâtissier râzând, credeam că e ca la noi.

De când matelotul făgăduise să dea explicaţii asupra acestor semne ciudate ce se vedeau pe spatele copilei, şi de când el vorbea despre Indii, o ţară misterioasă, care a avut întotdeauna privilegiul de a exercita curiozitatea în Europa, chiar şi printre hoţi, toţi câţi se aflau în acea sală, se strânseseră în jurul lui.

— Haide, zise Pâtissier cu un gest de nerăbdare spune repede, căci vreau apoi să vorbesc ceva cu Chivotte.

Matelotul reluă:

— Trebuie să vă spun că în India sunt unii care ţin cu englezii şi alţii care sunt contra lor. Cei dintâi s-au supus, plătesc tribut şi ascultă de guvernator. Ceilalţi, care au dorul de independenţă şi de libertate se refugiază în adâncul pădurilor, refuză să se supună şi au format o asociaţie teribilă, pe jumătate politică, pe jumătate religioasă, care are ramificaţii în lumea întreagă, în China şi în Japonia, în Africa şi în Europa şi care se numesc „Strangulatorii”. Aceştia au declarat un război fără cruţare la tot ceea ce e european şi mai ales englez. Vai de plantatorul care se aventurează în păduri spre a vâna elefantul sau tigrul: Un strangulator sare sigur asupra lui.

— Dar, zise Pâtissier, care se interesă foarte puţin de istoria strangulatorilor şi continua să mediteze la răzbunarea lui împotriva lui Rocambole, dacă ei îi strangulează îndată, de ce se maschează?

— Ah! reluă matelotul, nu poţi pricepe aşa de uşor.

— Continuă, zise Pâtissier.

— Strangulatorii au o religie misterioasă; ei adoră în acelaşi timp pe zeiţa Kali, pe zeul Siva, un mic peşte albastru care nu se găseşte în fluviul Gange, şi un crocodil verde care iese uneori dintr-un loc al cărui nume nu-l ştiu, dar care e situat în mijlocul munţilor. Toate aceste divinităţi cer sacrificii omeneşti. Strangulatorii au o religie misterioasă; ei adoră bărbat pentru zeul Siva, dar crocodilul e mai pretenţios: el nu vrea decât copii. De aceea se întâmplă aceasta: când, după dânşii, un englez e mai vinovat decât alţii, ei pun mâna pe dânsul, îl târăsc în fundul pădurilor, şi acolo, în loc să-l ucidă, îl însemnează cu o substanţă care are o calitate teribilă.

— Care?

— Semnul acesta trece în sânge şi se transmite din generaţie în generaţie. Se lasă atunci englezul în libertate,

el se însoară şi face copii. Toţi copiii se nasc însemnaţi.

— Adică, zise Chivotte, dacă ei ar găsi această copilă.

— Ar strangula-o în onoarea crocodilului verde.

Această povestire era aşa de ciudată încât în auditoriu se auziră câteva murmure.

— Eu voi pune corsetul fetiţei, adăugă Chivotte. Nu sunt o femeie miloasă, dar n-aş vrea ca ea să fie strangulată, căci am convingerea că această fată îmi va aduce bani mulţi.

După ce toţi se retraseră la culcuşurile lor, Pâtissier făcu cu ochiul acelei odioase femei numită Chivotte. Aceasta se apropie.

Pâtissier îşi lipi buzele de urechea ei.

— Adevărat, zise el, eşti sigură că Rocambole face parte din poliţie?

— Da.

— Pe cuvântul tău?

— Pe cuvântul meu de hoaţă.

— Şi îl urăşti?

— Aş mânca creierul lui prăjit în unt.

— Vrei să ne răzbunăm?

— Nu doresc decât asta, dar cum?

— Dânsul te cunoaşte?

— Eu îl cunosc, deoarece mi-a fost arătat, dar cred că el nu mă cunoaşte.

— Bine.

— Dar e un om foarte tare, murmură Chivotte cu spaimă.

— Eu îl voi zdrobi.

— Cum?

— Îţi voi spune.

Şi Pâtissier se culcă alături de Chivotte.

Fetiţa adormise.

Îngerul dormea păzit de draci.

Când se făcu ziuă, acea sală care rămăsese tăcută câteva ore, deveni zgomotoasă ca un stup de albine.

Fiecare plecă la lucru, adică fiecare îşi reluă, meseria de hoţ.

Chivotte şi Pâtissier ieşiră ultimii.

— Ai priceput, nu-i aşa? zise acesta.

— Perfect.

— Pe diseară?

— Da.

— Cred că Rocambole va fi zdrobit, murmură Pâtissier.

— Cred şi eu.

— Şi, reluă fostul şef de bandă, voi aranja lucrurile în aşa fel încât astă seară la „Arlechinul” să avem ajutoare.

— Noroc! zise Chivotte, care ducea pe umeri fetiţa.

Ei merseră alături până la colţul străzii Moineaux.

Acolo se despărţiră, spunându-şi:

— Pe diseară.

Capitolul XIV

Fiind siliţi să-l urmărim pe Pâtissier, care plecase cu ura lui şi cu dorul său de răzbunare, am părăsit cârciuma „Arlechinului”.

Patruzeci şi opt de ore trecuseră de la plecarea lui.

Zvonul despre prezenţa celebrului Rocambole la „Arlechin” se răspândise cu iuţeala fulgerului în această lume a distrugătorilor.

Rocambole era bolnav, rănit, silit să stea în pat, dar asta nu va fi pentru mult timp. În curând omul-legendă va fi în picioare şi pirateria Senei se va bucura în curând să aibă un asemenea şef.

Niciodată vreun rege persan, niciodată vreun monarh indian n-a avut o asemenea gardă de onoare.

Din odaia în care zăcea, Rocambole domnea, deja ca stăpân.

Jean Călăul şi Moartea Bravilor erau locotenenţii săi şi toţi se supuneau lor în aşteptarea lui Rocambole.

Marmouset, copilul plin de zel care dispreţuia deja penitenciarul şi vorbea cu admiraţie de ocnă, era grăbit să servească sub un asemenea şef.

Pie-Borgne, această fată frumoasă, cu privirea obraznică, spunea sus şi tare:

— El n-are decât să spună o vorbă şi voi fi sclava lui.

În acest timp Rocambole se purta cu noul său popor ca acei regi ai Persiei de care am vorbit mai sus.

El rămânea invizibil.

Doar Moartea Bravilor, Jean Călăul şi Camarde erau singurii care aveau privilegiul să urce la etajul întâi al cârciumii şi să se apropie de stăpân.

Şi jos era o mare curiozitate de câte ori unul din aceştia cobora.

Ce mai face?

Aceasta era întrebarea care zbura din gură în gură.

Aceşti oameni grosolani, cu revoltă faţă de societate, şi care de obicei umpleau cu zgomotul brutalei lor orgii cârciuma Arlechinului, acum stăteau tăcuţi, mergeau în vârful picioarelor, vorbeau pe şoptite şi nu doreau decât un lucru: vindecarea rapidă a lui Rocambole.

Mulţi dintre dânşii nu se aflaseră în cârciumă în seara când el fusese adus leşinat, nici nu-l cunoşteau.

Şi erau mereu întrebări de tot soiul.

Cum era dânsul? Tânăr, bătrân, frumos sau urât?

Pie-Borgne spunea că era foarte brav.

— De aceea nu e pentru tine, răspundea Camarde, care avea planurile ei.

Moartea Bravilor le afirma că Rocambole avea inima destul de mare, ca să încapă două femei.

A doua zi după plecarea lui Pâtissier sosiră doi distrugători, care nu fuseseră văzuţi de mult timp.

Ei fură la curent cu situaţia, dar nu părură că împărtăşesc entuziasmul general.

Ei încruntară sprâncenele.

— Sunteţi liberi să faceţi tot ce veţi dori, zise unu din ei, care se numea Chanoine.

Acest nume îl purta din cauză că fusese condamnat la moarte şi că pedeapsa îi fusese schimbată în aceea de muncă silnică şi, în fine, evadase din ocnă.

Era un fel de Hercule, care era în stare să rupă o piesă de cinci franci între degete.

— Puteţi face tot ce veţi dori, reluă el, dar eu cred că îl veţi regreta pe Pâtissier.

— Un leneş! zise Camarde.

— Un om bun de inimă, adăugă Pie-Borgne.

Chanoine şi tovarăşul său schimbară o privire.

Această privire era aşa de plină de ironie, încât Moartea Bravilor fu mirat şi strigă:

— Dacă ai ceva contra lui Rocambole, trebuie să spui.

— Eu. nimic, răspunse Chanoine.

— Atunci fă bine şi taci.

— Dar nouă ce ne pasă, deoarece eu şi camaradul meu plecăm.

— De ce? întrebă Camarde.

— Fiindcă n-am poftă, nici eu nici dânsul, să ne reglăm socotelile cu poliţia.

— Poliţia nu vine aici, răspunse Camarde cu demnitate.

— Ea va veni, maică, fii liniştită, zise Chanoine cu un aer misterios.

La aceste cuvinte toţi tresăriră.

Dar Moartea Bravilor, care de asemenea era de o forţă herculeană, înaintă ameninţător spre Chanoine.

— Ai vrea să ne faci să credem că Rocambole face parte din poliţie?

— Nu zic nimic, răspunse banditul.

— Nici eu, răspunse tovarăşul său cu acelaşi accent de ironie.

— Drace! strigă Moartea Bravilor, nu îmi place să se vorbească cu subînţelesuri.

— Vor trebui explicaţii, spuse o voce răguşită în pragul cârciumii.

Toate privirile se întoarseră spre uşa ce se deschisese şi lăsase să intre o femeie purtând o fetiţă pe umeri.

— Iată, zise Camarde, e Chivotte!

Aceasta după ce intră, puse fetiţa jos.

— Eşti mamă de familie acum? zise Moartea Bravilor.

— Se poate. Asta îmi va deschide pofta de a mă mărita, zise ea râzând cu cinism.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? zise Moartea Bravilor.

— Nu, logodnica ta te aşteaptă, zise Chivotte.

— N-am logodnică.

— Aş! repetă cu neruşinare Chivotte. Rocambole îţi pregăteşte o frumoasă căsătorie, băiete; el te va însura cu „văduva” cât se va putea de repede.

Aceste cuvinte îi înfioră pe toţi din cârciumă.

A te căsători cu „văduva” în dialectul hoţilor, înseamnă a fi ghilotinat.

— Drace! exclamă Moartea Bravilor.

— Eşti nebună! murmură Camarde.

— Nu sunt nebună şi am venit să vă salvez pe toţi, răspunse Chivotte cu un accent aşa de convins şi ferm, încât tresăriră cu toţii. Rocambole acum face parte din poliţie.

— Minţi! strigă Moartea Bravilor.

— Pe cuvântul meu de onoare de hoaţă că vă spun adevărul.

Atunci se produse un zgomot teribil. Chivotte vorbea cu putere aşa ca toată lumea să o audă.

Ea îl acuză pe Rocambole de trădare.

Apoi ea povesti ce se petrecuse la Saint-Lazare; vorbi de Timoléon, sprijinindu-şi cu câte o dovadă fiecare aserţiune; a fost în fine, de o elocinţă aşa de sălbatică încât câştigă auditoriul ei.

Chiar Moartea Bravilor fu clintit în convingerile sale.

Un singur om ar fi putut protesta şi apăra cu energie pe Rocambole: Jean Călăul.

Dar Jean lipsea. Stăpânul îl trimisese la Paris.

Şi pe când zgomotul ajunsese la culme, intră un om în cârciumă. Era Pâtissier.

Atunci din toate părţile se strigă: „Trăiască Pâtissier! Moarte lui Rocambole!”

— Trebuie să-l aruncăm în apă! spunea Chanoine.

— Nu, răspunse Chivotte, prefer să-l strâng de gât.

— Dacă i-am tăia capul? întrebă unul din distrugători.

Moartea Bravilor tăcea. El era aproape de dezertare.

— Moarte lui Rocambole! repetă mulţimea.

Pâtissier triumfa.

Deja toţi se repeziseră la scară gata să-i urmeze pe Pâtissier, când se deschise uşa. Un om încă palid, clătinându-se, dar cu ochii plini de fulgere, apăru pe ultima treaptă a scării.

Şi la vederea sa toţi tâlharii se dădură înapoi.

Era ROCAMBOLE!

Capitolul XV

Dacă vreodată Rocambole avusese nevoie de acea stranie putere de fascinare pe care i-o dăduse natura, era desigur în acest moment.

În cârciumă erau vreo treizeci de oameni, şi ce oameni!

Unii ieşiseră din închisoare, alţii evadaseră din ocne.

Alţii mai periculoşi poate, putuseră să scape până atunci de acţiunea răzbunătoare a poliţiei.

Pâtissier avusese asupra tuturor, un mare ascendent.

Dacă el pierduse această putere pentru un moment, o recucerea deodată şi într-un chip aşa de victorios, încât supunerea pe care o avusese faţă de dânsul se schimbase în fanatism.

Rocambole pricepu sau ghici toate acestea.

El era pe jumătate îmbrăcat, fără arme, cu cămaşa deschisă, cu capul său aristocratic ţinut cu mândrie.

Un moment mut, liniştit, cu braţele încrucişate pe piept, înfruntând furtuna cu nepăsarea lui, el îi privi pe aceşti oameni, cu o singură privire din care ieşeau mii de scântei electrice care ar fi îmblânzit inimile cele mai rebele.

Şi vociferările încetară îndată ca prin farmec.

Această privire avu asupra bandiţilor efectul unei ameninţări teribile şi necunoscute.

Chiar Pâtissier pălise.

Rocambole coborî atunci ultima treaptă a scării şi merse drept spre Pâtissier.

Acesta se dădu un pas înapoi.

— Tu ai pretins că fac parte din poliţie?

Accentul de dispreţ cu care el pronunţă acest cuvânt fu aşa de mare încât toţi bandiţii tresăriră.

Desigur, un om care aparţine poliţiei secrete nu vorbeşte de dânsa cu aşa dispreţ.

— Da, am spus, murmură Pâtissier tremurând.

— Ai minţit! zise Rocambole.

Pâtissier strânse pumnii.

Dar Moartea Bravilor se aşeză înaintea lui, strigând:

— Dacă te atingi de Rocambole, te ucid.

Şi se văzu strălucind un cuţit în mâna lui.

Unul din cei doi bandiţi, care îi precedaseră pe Chivotte şi pe Pâtissier în cârciumă, acel colos cu formele herculeene care se numea Chanoine, văzând asta se puse în faţa fostului şef de bandă, după cum Moartea Bravilor se pusese în faţa lui Rocambole.

— Apropie-te, zise el.

Trecu un minut care avu durata unui secol şi în timpul căruia în cârciumă domni o tăcere de moarte.

Deodată distrugătorii se găsiră despărţiţi în două tabere: una care credea în Rocambole, alta care se înşiruia sub drapelul lui Pâtissier.

Cele două tabere se măsurară din priviri şi lupta era iminentă, când Rocambole îi opri cu un gest aşa de dominator, aşa de imperios, încât pentru a doua oară fu stăpânul situaţiei.

— Prietenii mei, zise el, nu vreau să fiu cauza unor certuri; oamenii ca voi trebuie să fie uniţi, hoţii niciodată nu trebuie să fie divizaţi.

Un murmur de mulţumire întimpină aceste cuvinte.

Numai Chivotte protesta, printr-un murmur şi un gest.

Rocambole făcu un pas spre dânsa şi-i puse o mână pe umăr.

— Dar spune-le, zise el privind-o drept în ochi, spune-le că dacă cineva a fost în poliţie, eşti tu, care făceai parte din banda lui Timoléon.

Chivotte se simţi înfricoşată, privirea lui Rocambole o ardea:

— Iertare! murmură ea.

Rocambole urmă cu un accent de triumf:

— Ascultaţi-mă. Nu vreau să fiu condamnat fără ca să fiu ascultat mai întâi. Vreau să fiu judecat! De aceea ascultaţi-mă!

— Trăiască Rocambole! strigară partizanii lui.

Aceia care ţineau cu Pâtissier scoaseră numai nişte murmure surde.

— Nu ştiu ce v-a spus această femeie, reluă Rocambole, dar dacă vreţi să ştiţi istoria mea, iat-o: Eram la ocnă. Aveam un tovarăş de lanţuri pe un anume Milon; era un sărman servitor, care se dedicase creşterii a două fete orfane. Li se furase acelor copile numele şi averea; şi acei care dăduseră lovitura nu erau oameni de rând ca noi, ci nobili. Ei aveau totul în ajutorul lor: bani, consideraţie şi forţă. Am fugit cu Milon din ocnă şi i-am spus:

— Trebuie să restabilim puţin ordinea în această parte.”

Partizanii lui Rocambole aplaudară din nou.

Acei ai lui Pâtissier tăcură.

Atunci, Rocambole redeveni acel povestitor înfocat care odinioară zăpăcise mintea domnişoarei de Sallandrera şi sub numele de marchizul de Chamery cucerise admiraţia celor mai aristocratice saloane.

El îşi plimbă auditoriul său uimit şi fascinat din închisoarea Saint-Lazare în stepele Rusiei; el îi făcu pe toţi să le iubească pe orfeline, să-l urască pe de Morlux; el le trezi interesul pentru cavalerul Agenor, îi pasiona pe acest bandiţi grosieri de Vanda şi de frumoasa Marton.

A fost un entuziasm care, pe drept se poate numi delir. Când termină povestirea, Pâtissier era pierdut şi chiar Chanoine veni să-i întindă mâna spunându-i:

— Stăpâne, iartă-ne.

— Vă iert, zise Rocambole, dar nu mai vreau să fiu şeful vostru.

Ei scoaseră un ţipăt de uimire.

— Nu vreau să fiu şeful decât al acelor oameni care au o încredere oarbă în mâine şi fără margini, mai zise dânsul.

— Vom avea! strigară toţi în cor.

— Vrei să-l aruncăm pe Pâtissier în apă? zise Chanoine.

— Nu, zise Rocambole, dar dacă devin şeful vostru, nu vreau să-l văd pe dânsul.

— Afară cu Pâtissier! Afară! strigară toţi.

Dar deja Pâtissier nu mai era acolo. El îşi făcuse loc prin mulţime şi ieşise afară.

Huiduielile distrugătorilor îl urmară.

Atunci Chivotte se apropie de Rocambole:

— Şi eu, zise ea, mă goneşti şi pe mine?

— Pe tine? zise Rocambole. Tu ne vei spune de unde ai această copilă.

Şi luă fetiţa în braţele sale, iar aceasta surâzând începu să mângâie cu mânuţele ei albe faţa lui Rocambole.

Distrugătorii băteau din palme.

A încerca să-l minţi pe Rocambole era o nebunie.

Chivotte mărturisi totul.

— Bine, zise el, rămâi cu noi, căci trebuie ca cineva să se îngrijească de această copilă. O adopt. şi vai de acela care se va atinge de dânsa.

— Trăiască Rocambole! strigară distrugătorii.

El continuă:

— Copiii mei, s-a vorbit zilele acestea de o expediţie.

— Da, răspunse Moartea Bravilor.

— Ei bine! Asta va fi peste trei zile. Până atunci, fiţi liniştiţi.

Şi cum era aproape de a se face ziuă, el le ordonă să părăsească cârciuma spre a nu da de bănuit poliţiei.

— Eşti mândru şi frumos, stăpâne, zise Pie-Borgne sărind de gâtul lui Rocambole.

Camarde auzi aceste cuvinte şi zgomotul unui sărut.

Ea se uită cu o privire plină de ură la Pie-Borgne.

— Ne vom regla socotelile mai târziu, murmură ea.

Rocambole îşi spunea: „Iată primul pericol ocolit; cum să-i salvez acum pe oamenii din Villeneuve-Saint-Georges.”

Se urcă gânditor în patul său.

Capitolul XVI

Opt zile de la scena pe care am povestit-o şi după care Rocambole îşi recucerise popularitatea şi tot prestigiul său, o barcă urca Sena între Maisone-Alfort şi Villeneuve-Saint-Georges.

Patru oameni se aflau în barcă.

Primul ţinea lopata, şi nu era altul decât noua noastră cunoştinţă, Moartea Bravilor.

Al doilea, era acel tip herculean supranumit Chanoine.

Al treilea, care stătea la pânze, era acel copil teribil pe care distrugătorii îl numeau Marmouset.

Al patrulea, în fine, mai e nevoie oare să spunem, era Rocambole.

Noaptea se apropia; totuşi se puteau vedea încă destul de distinct cele două ţărmuri.

Vântul era destul de puternic, şi cu toată împotrivirea curentului, barca mergea destul de iute.

Deodată Moartea Bravilor întinzând mâna la stânga, zise:

— E acolo.

Rocambole văzu atunci o casă izolată în mijlocul unui parc plantat cu arbori bătrâni.

La prima vedere casa avea un aspect onest şi burghez.

Examinând-o însă cu oarecare atenţie se vedea că locatarii ei se distingeau printr-o anumită originalitate în moravuri şi gusturi cu totul ieşite din comun.

Tot ceea ce Marmouset povestise se justifica printr-un nu ştiu ce, greu de explicat, dar care se ghicea îndată.

Rocambole privi cu atenţie, această casă şi nu răspunse.

— E acolo, repetă Moartea Bravilor.

— Am auzit, zise stăpânul, dar e prea devreme spre a da lovitura.

Moartea Bravilor făcu un semn afirmativ.

— De aceea, reluă el, m-am gândit la un lucru.

— La care?

— Vom coborî până la Charenton.

— Bine, şi apoi?

— E o cârciumă lângă ţărm care e ţinută de un fost marinar, tatăl Heurtebise. Are vin bun. Vom mânca şi vom aştepta să se facă miezul nopţii.

— Bine, zise Rocambole.

— Dar să nu facem prostii în faţa bătrânului, zise Moartea Bravilor.

— Ah! nu e dintr-ai noştri?

— Nu. E un om cinstit. N-a fost judecat niciodată.

Marmouset făcu o strâmbătură la adresa tatălui Heurtebise.

— Un leneş, zise el.

— Opreşte puţin, zise Rocambole, să observ împrejurimile.

Şi examină cu o scrupuloasă atenţie calea care ducea la poarta parcului, zidurile ce îl înconjoară şi poziţia casei.

S-ar fi zis că e un general suprem combinând un plan de luptă sau asediul unui oraş.

— Acum, zise el, poţi să mergi înainte.

— Mergem înainte la tata Heurtebise?

— Da.

Moartea Bravilor dădu o lovitură de lopată, Marmouset schimbă pânzele, şi barca întorcându-se, coborî repede.

Pe drum, Chanoine care până atunci tăcuse, luă de pe barcă un obiect pe care îl arătă lui Rocambole.

— Ce e asta? întrebă stăpânul.

— Un ciocan.

— Ce să faci cu el?

— Dar, zise cu naivitate Chanoine, nu m-am servit niciodată de cuţit, nici de pistol, nici de nimic altceva; cu

acest ciocan sunt foarte sigur: o lovitură în tâmplă şi totul e terminat.

Rocambole îl privi pe acest om naiv în ferocitate lui şi apoi îi zise cu răceală:

— De astă-dată nu vei avea nevoie de ciocan.

— De ce?

— Căci afacerea nu e pentru tine.

— Cum? zise Chanoine cu necaz.

— Aşa sunt eu, zise Rocambole, când afacerea îmi place o iau pe seama mea.

Uriaşul jurase de a se supune stăpânului, îşi aplecă fruntea şi se resemnă.

Luntrea, după o jumătate de oră, sosea la cârciuma tatălui Heurtebise.

Marmouset sări repede pe uscat şi Moartea Bravilor spuse:

— Mă duc să comand masa.

Într-adevăr el intră în cârciuma în care la acea oră nu se afla nici un muşteriu şi spuse cârciumarului:

— Haide, tăicuţă, azi avem buzunarele pline, stomacul gol şi gâtul uscat.

Cârciumarul chemă servitoarea şi îl întrebă pe Moartea Bravilor:

— Câţi sunteţi?

— Patru.

— Ce vreţi să mâncaţi?

— Orice vei vrea şi vin înfundat. Boierul plăteşte.

Şi, cu mâna, îl arătă pe Rocambole, care se oprise la ţărm împreună cu Chanoine.

— Ah! zise cârciumarul, e patronul vostru?

— Da, răspunse Moartea Bravilor care nu putu să explice mai mult.

După o oră, Rocambole şi cei trei bandiţi erau la masă.

Marmouset povestea pe şoptite expediţia sa la casa izolată de la Villeneuve, şi afirma din nou că bătrânul avea mult aur.

— O vom ucide pe femeie? întrebă Chanoine.

— Asta va depinde, răspunse Rocambole.

— Ea e foarte frumoasă, zise Marmouset.

— Ah! ah! zise Rocambole.

Şi avu un surâs care îi umplu de admiraţie pe bandiţi.

Câteşipatru erau îmbrăcaţi ca marinarii Senei.

Ei purtau o haină de lână, o pălărie de paie şi pantaloni gri de pânză.

În momentul când intrară în cârciumă nu se afla nici un om.

Totuşi pe la orele nouă seara, doi oameni intrară şi se aşezară la o masă cerând vin.

Ei vorbeau limba franceză dar cu o nuanţă de accent englezesc.

Şi Rocambole, uimit de această împrejurare, îi examina pe furiş.

Cu toate acestea, nimic nu anunţa la dânşii ceva neobişnuit.

Îmbrăcaţi ca lucrătorii din foburgul Saint-Antoine, ei stăteau în faţa unei sticle de vin şi tatăl Heurtebise nu se ocupa deloc de dânşii.

Chanoine, Marmouset şi Moartea Bravilor nu le acordaseră decât foarte puţină atenţie. Numai Rocambole se uita la dânşii cu atenţie.

Pentru dânsul, aceşti oameni care beau fără să spună nici un cuvânt nu erau ceea ce vroiau să pară.

Sub redingota lor veche, Rocambole observase cămaşa de o mare fineţe.

Faţa lor măslinie şi părul lor negru indicau o origine străină şi poate orientală.

Rocambole, care văzuse atâtea lucruri, crezu că recunoaşte într-înşii tipul rasei noi datorită încrucişării rasei indiene cu rasa engleză, şi care sunt numiţi anglo-indieni.

În fine, aceşti doi oameni începură să vorbească într-o limbă neînţeleasă pentru Moartea Bravilor, Chanoine şi

Marmouset. Acesta din urmă spuse:

— Dar ce limbă vorbesc?

— Sunt desigur din Auvergne, zise Chanoine

— Aş crede mai curând că sunt din Basques, reluă Moartea Bravilor.

— Sau englezi, adăugă Marmouset.

Rocambole recunoscuse limba indiană.

Şi pe când pe cei trei tovarăşi nu îi preocupa altceva decât să golească a şasea sticlă cu vin, Rocambole asculta cu atenţie.

El avea auzul foarte fin; ceva mai mult, el vorbea aproape toate limbile şi, odinioară, la Londra fusese în strânsă legături cu indienii.

Deci Rocambole înţelegea şi vorbea perfect limba brahmanilor.

Cei doi necunoscuţi continuau să vorbească cu siguranţa oamenilor convinşi că nimeni nu putea pricepe ceea ce vorbeau.

Dar Rocambole asculta.

Capitolul XVII

Aceşti doi oameni, care, într-o cârciumă din împrejurimile Parisului, vorbeau în limba indiană, ofereau, în afară de acest lucru ciudat, şi un contrast nu mai puţin ciudat.

La prima vedere, ei erau nişte oameni simpli din sud, din care unul era încă tânăr; cel dintâi, robust, înalt şi energic în atitudine şi în privire, al doilea foarte zvelt, cu nişte mâini şi picioare de femeie şi cu o faţă cu totul imberbă.

Vocea acestuia din urmă, avea ceva într-însa care nu semăna a fi de bărbat.

S-ar fi zis că e o femeie îmbrăcată bărbăteşte.

Ei vorbeau şi cel mai tânăr spunea în momentul când îi atrăseseră atenţia lui Rocambole.

— Parisul e mai mic decât Londra, dar e mai greu aici, să urmăreşti un om care are un interes oarecare să se ascundă.

I-am urmărit pe tată şi fiică timp de şase luni, aproape zi de zi. De douăzeci de ori am fost lângă dânşii, şi dacă ora prescrisă ar fi sunat, eram gata: dar, ştii Osmanco, că n-a venit momentul.

Cel mai bătrân făcu un semn afirmativ din cap.

— Continuă, Gurhi, zise el.

— I-am urmărit deci din Varşovia până la Paris; dar aici am pierdut urma lor, şi numai acum opt zile, când mi-a sosit scrisoarea de la comitetul din Londra, am putut da din nou de urma lor.

— În fine, i-ai regăsit?

— Da, fiindcă te voi duce chiar în noaptea asta, Osmanco, la uşa casei pe care ei o locuiesc.

Acela din tovarăşii lor desemnat cu numele de Osmanco, şi care avea o înfăţişare sălbatică, răspunse:

— Acum a sunat momentul şi ultima oară a „blestemului” a sosit.

— Zeiţa Kali va fi mulţumită, răspunse cel mai tânăr, adică Gurhi, am pregătit totul.

— Să vedem.

— Blestematul”, urmă Gurhi a concediat acum opt zile un servitor bătrân. Apoi a venit la Paris şi şi-a luat un alt servitor. E unul dintr-ai noştri.

— Un indian?

— Nu, un englez afiliat, dar care vorbeşte perfect limba franceză şi care are aerul aşa de naiv, încât „blestematul” l-a luat fără nici o bănuială.

Un surâs sălbatic flutură pe buzele lui Osmanco.

Gurhi urmă:

— Acest om, va veni să ne deschidă porţile la miezul nopţii, şi vom intra. Tu ştii, Osmanco, fiii ţării noastre merg pe pământ fără a turti iarba şi că respirata lor n-a tulburat niciodată tăcerea nopţii?

Osmanco făcu un semn, ce s-ar traduce: „Desigur, că ştia”.

Pe când ei vorbeau astfel, Chanoine şi Marmouset discutau zgomotos şi Moartea Bravilor fusese cuprins de un fel de somnolenţă, datorită, fără îndoială, vinului băut.

Rocambole se prefăcea că doarme, dar nu pierdea nici un cuvânt din convorbirea celor doi indivizi.

Osmanco mai spuse:

— Dar copila unde e?

— Am regăsit urma ei şi apoi am pierdut-o.

— Cum?

— Blestematul” o ascunse la o bătrână femeie care locuia pe strada Delta. Pregătisem totul spre a răpi copila, dar mi s-a luat înainte.

— De general?

— Nu ştiu, dar nu cred asta.

— Atunci de cine?

— Nu ştiu. Un lucru e sigur, copila a dispărut chiar în ziua când trebuia să punem mâna pe dânsa.

— Trebuie să o regăsim, zise Osmanco, tot ceea ce a însemnat aparţine zeiţei Kali.

— Va fi regăsită, zise Gurhi.

„Asta e ciudat, se gândi Rocambole. Copila de care ei vorbesc mi se pare că e fetiţa răpită de Chivotte şi pe care am luat-o sub protecţia mea.”

Osmanco reluă:

— La o leghe pe ţărmul drept al Senei, casa e izolată; tu vei putea strangula pe tată, eu o voi strangula pe fată, fără ca nimeni să ne deranjeze.

Osmanco adăugă cu nepăsarea pe care o inspiră fanatismul:

— Ce ne pasă dacă vom fi descoperiţi la urmă, şi dacă justiţia franceză ne va pedepsi? Viaţa nu ne aparţine. Ea e a asociaţiei noastre şi zeii pot dispune de ea după placul lor.

Gurhi se înclină.

— Ştii tu cel puţin bine drumul? întrebă Osmanco.

— Fără îndoială; de altfel dându-ţi întâlnire aici am avut planul meu.

— Ah!

— E un tren care trece pe aici la ora unsprezece.

— Bine!

— Îl vom lua până la Villeneuve-Saint-Georges.

Rocambole tresări la acest nume şi îşi spuse: „Dacă cred că am recunoscut copila, cred de asemenea că nu mă înşel ghicind în oamenii de care ei vorbesc, bătrânul şi fata pe care vreau să-i apăr contra distrugătorilor.”

Şi el continuă să nu-i piardă din vedere pe cei doi indivizi.

Dar aceştia terminaseră fără îndoială toate destăinuirile; căci, începuseră să fumeze şi căzuseră în acea contemplare tăcută particulară oamenilor din Extremul Orient.

Moartea Bravilor care moţăi un moment, deschise ochii şi dădu cu cotul lui Rocambole.

— Ce vrei? întrebă acesta.

— Cred că e momentul să plecăm, zise banditul. Trebuie să fie aproape orele unsprezece.

— Ai dreptate, să plecăm!

În acelaşi timp Rocambole făcuse semn celorlalţi doi; adică lui Marmouset şi lui Chanoine.

Aceştia se sculară şi repetară:

— Haide, suntem gata!

Rocambole aruncă douăzeci de franci pe masă. Era mai mult decât valoarea consumaţiei, dar nu aşteptă restul şi plecă, zvârlind o ultimă privire rapidă ca fulgerul celor doi indieni.

Moartea Bravilor sări cel dintâi în barcă şi voia să o dezlege.

Rocambole îl opri:

— Dacă ne trebuie mai mult de o jumătate de oră spre a ajunge la Villeneuve, zise el, e zadarnic să mai mergem.

Şi cu un gest el îi împiedică pe ceilalţi doi să se îmbarce.

— Dar. stăpâne, murmură Moartea Bravilor, o jumătate oră sau o oră. ce e asta?

Rocambole avea un ceasornic sub bluza lui. El se uită şi observă că abia era ora zece şi jumătate.

— Vă garantez, zise Marmouset, că vom merge repede.

— Bine, căci n-avem timp de pierdut.

— Oh! zise Chanoine.

— Nu suntem singurii care vrem să dăm lovitura!

La aceste cuvinte cei trei bandiţi tresăriră.

Rocambole reluă:

— I-aţi văzut pe cei doi oameni, care beau în cârciumă?

— Da. Cred că sunt basci, zise Marmouset.

— N-am priceput nimic din limba lor, adăugă Moartea Bravilor.

— Nici eu, continuă Chanoine cu indiferenţă.

— Ei bine. Eu, răspunse Rocambole, am auzit, şi am priceput totul. Şi de aceea voi trei trebuie să vă supuneţi mie ca un singur om, adăugă dânsul cu un accent de autoritate.

— Ne vom ucide la un semn al dumitale, stăpâne, murmură Chanoine.

— Vrei sa mă arunc în apă? întrebă Moartea Bravilor.

— Nu, să ne îmbarcăm şi să mergem repede, ordonă Stăpânul.

— Trăiască Rocambole! strigă Marmouset, care cu o violentă mişcare împinse barca în larg.

Capitolul XVIII

Noaptea era înstelată, ca o noapte de iunie, dar luna lipsea.

Înălţimile din Charenton străluceau de lumină, şi Rocambole, în picioare în barcă, cu ceasornicul în mână, avea ochii fixaţi pe calea ferată de la Paris la Lyon.

Rocambole făcea următoarea socoteală: „Indienii s-au înşelat, trenul pe care vor să-l ia nu trece la ora unsprezece pe la Charenton, ci pe la 11 şi jumătate. Cu oprirea din staţia Maisons-Alfort trenul nu va sosi la Villeneuve decât la miezul nopţii. Dar de la staţia Villeneuve până la casa izolată e un drum de un sfert de oră. Noi, din contră, vom

debarca tocmai în faţa casei, prin urmare vom sosi înaintea lor.”

Moartea Bravilor luase o lopată, Marmouset o alta şi Chanoine cu o a treia stătea la pupa şi o manevra cu putere.

Niciodată vreo luntre nu mersese aşa de repede.

Şi cum Rocambole stătea tăcut, bandiţii respectau această tăcere şi nu îndrăzneau să-l întrebe.

Marmouset se ţinu de cuvânt, barca merse aşa de repede şi de drept, încât trenul se afla încă în Paris când Rocambole şi tovarăşii săi se aflau deja în faţa casei izolate.

Atunci stăpânul spuse:

— Opriţi, când vom sosi la ţărm vă voi spune despre ce e vorba.

Câmpia era pustie.

Villeneuve-Saint-Georges, aşa de zgomotoasă în lunile de vacanţă, acum era redusă la populaţia ei de mici rentieri, de ţărani şi marinari, oameni care se culcă devreme.

Marmouset cu o lovitură de lopată împinse barca într-un tufiş de sălcii.

Moartea Bravilor o legă de un pom şi sări la pământ.

Chanoine vru să facă acelaşi lucru, când Rocambole îi spuse:

— Ei bine! Nu-ţi iei ciocanul?

— Dar, zise Chanoine, mi-ai spus că el e zadarnic.

— Mi-am schimbat părerea, ia-l.

În acelaşi timp Rocambole puse mâna sub barcă şi scoase o frânghie lungă de grosimea degetului. Apoi sări şi el pe ţărm.

— Acum, copiii mei, zise el, ascultaţi-mă:

— Vorbeşte, stăpâne.

— Ştiţi cine erau acei doi oameni, care vorbeau într-un colţ în cârciuma tatălui Heurtebise?

— Nu.

— Sunt membrii unei alte bande de hoţi şi asasini.

— Nişte camarazi! răspunse cu naivitate Chanoine.

— Ei vorbeau să dea aceeaşi lovitură ca noi.

— N-am poftă să împărţim câştigul, zise Moartea Bravilor.

— Nici eu, zise cu răceală Rocambole.

— Ce ordoni, stăpâne? zise Chanoine.

— Veniţi, veţi afla.

Şi Rocambole se îndreptă pe drumul care ducea la parc.

Pe când el mergea repede, se auzi în depărtare un şuierat zgomotos.

Era trenul care pleca din Paris.

Pentru a veni de la gară la poarta parcului nu era alt drum decât această cărare săpată între două ziduri pe care se aflau Rocambole şi tovarăşii săi.

La o sută de metri de poarta parcului, unul din ziduri avea o mare spărtură, prin care se putea trece în proprietatea vecină.

Era un loc viran, vast fără nici o locuinţă.

În faţa acelei spărturi, adică la zidul opus, se afla un arbore.

Atunci Rocambole începu să desfăşoare ghemul său de frânghie şi legă un capăt de pom la o distanţă de un picior de pământ.

Apoi se îndreptă spre spărtură şi pătrunse în acel loc.

Tovarăşii săi se uitau la dânsul cu mirare.

El le făcu semn să-l urmeze.

Intrat în acel loc, stăpânul legă celălalt capăt de un alt arbore, în aşa fel încât drumul era tăiat de această barieră, invizibilă în întuneric.

— Am priceput, zise Marmouset, camarazii se vor încurca în sfori şi vor cădea la pământ.

— Tăcere! zise Rocambole.

Un nou şuierat mai apropiat anunţa că trenul intrase în staţia Maisons-Alfort.

Atunci stăpânul făcu un nou semn, şi tovarăşii se culcară jos lângă spărtura din zid.

— Acum, copiii mei, zise Rocambole, ascultaţi-mă bine. Cu orice preţ, chiar periclitându-ne vieţile noastre, trebuie

să punem mâna pe aceşti doi oameni; aş vrea să-i prindem vii; dar dacă opun rezistenţă va intra în acţiune ciocanul lui Chanoine.

— O lovitură la tâmplă şi totul e terminat, murmură banditul cu mândrie.

— Eu, zise Marmouset, mă însărcinez să am grijă de cel tânăr.

— Ei bine! zise Moartea Bravilor şi eu nu mai am nimic de făcut?

— Oh! zise Rocambole surâzând, linişteşte-te, va fi de lucru pentru toată lumea.

Şuieratul se auzi din nou şi trenul trecu prin apropiere.

— Peste zece minute vor fi aici, zise Rocambole. Tăcere, şi fiţi atenţi.

Într-adevăr după câteva minute, se auziră paşi pe drum.

Rocambole îşi lipise urechea de pământ şi asculta:

— Numai indienii sunt în stare să meargă astfel, murmură el în fine, sunt mai mulţi de doi.

Într-adevăr, după zece secunde, trei siluete se conturară în depărtare.

Siluetele a trei oameni, care mergeau şi vorbeau în acelaşi timp pe şoptite.

— Vezi că e de lucru şi pentru tine, zise Rocambole atingând cu cotul pe Moartea Bravilor.

Apoi adăugă pe şoptite:

— Nimeni să nu se mişte înainte semnalului meu.

Tovarăşii lui Rocambole statură muţi şi nemişcaţi.

Cei trei oameni continuau să înainteze, dar mergeau încet, şi păreau că se sfătuiesc.

Rocambole cu urechea lipită de pământ nu pierdea nici un cuvânt din conversaţia lor.

Desigur, ei vorbeau tot în limba indiană, şi eroul nostru pricepu că acest al treilea personaj care era cu dânşii nu era altul decât acel pretins servitor, intrat de curând în serviciul tinerei femei şi al bătrânului şi care trebuia să dea ajutor asasinilor.

Într-adevăr când ei se apropiară mai mult, Rocambole putu distinge foarte bine o a treia voce pe care n-o auzise încă.

Această voce spunea:

— E prea curând. trebuie să mai aşteptăm.

În acelaşi timp omul care vorbea astfel arăta vila dintre arbori, ale cărei ferestre erau încă luminate.

— Vom aştepta! zise o a doua voce pe care Rocambole o recunoscu a fi a aceluia mai bătrân, adică a aceluia pe care tovarăşul lui îl numise Osmanco.

— Să aşteptăm, fie, dar unde? întrebă Gurhi la rândul său.

Cel dintâi întinse mâna chiar spre locul unde se aflau ascunşi, Rocambole şi tovarăşii săi, adică la spărtura din zid.

— Veţi aştepta acolo, zise el, şi când cucuveaua va cânta de trei ori veţi continua calea.

În acest moment, pe Rocambole îl cuprinse o vagă nelinişte şi începu să mângâie mânerul unui pumnal pe care-l purta la piept.

Capitolul XIX

Neliniştea lui Rocambole era uşor de înţeles.

Pătrunzând în acel loc prin spărtură, indienii puteau evita acea frânghie.

Apoi, cu acea fineţe a auzului şi mirosului care-i caracteriza, ei puteau să ghicească prezenţa lui Rocambole şi a bandei sale şi să se retragă.

Ori asta Rocambole nu o dorea.

De asemenea, apărarea oaspeţilor vilei de fanatismul distrugătorilor nu era singurul său scop. Rocambole vroia mai ales să înţeleagă acest straniu mister, al unor oameni, care la trei mii de leghe de ţara lor, îi urmăreau pe inamicii zeiţei Kali şi a zeului Siva.

Acest colţ al Indiei, transpus la Villeneuve-Saint-Georges, aceşti străini deghizaţi ca lucrători parizieni, toate i se

păreau aşa de ciudate, aşa de extraordinare încât voia să aibă dezlegarea enigmei.

Primul din cei trei indieni, adică servitorul, mai spuse tovarăşilor săi:

— Mă întorc pe acelaşi drum.

— De ce?

— Fiindcă n-am cheia de la poartă.

— Pe unde ai ieşit? întrebă Osmanco.

— Printr-o portiţă care se află în partea de sus a parcului. Spre a ajunge acolo trebuie să cobor din nou şi să iau un alt drum.

— Şi noi, întrebă Gurhi, vom rămâne aici?

— Da, până ce veţi auzi cele trei ţipete ale cucuvelei.

— Bine, zise Osmanco.

Rocambole respiră.

Cei trei tovarăşi, nemişcaţi, îşi ţineau chiar şi răsuflarea.

Servitorul se întoarse înapoi pe drum.

Cât despre Osmanco, el se aşează aşa de aproape de Rocambole, încât, acesta întinzând mâna l-ar fi putut atinge. Gurhi se culcase pe iarbă.

Moartea Bravilor şi Chanoine aşteptau cu nerăbdare.

Dar Rocambole nu părea deloc grăbit.

Osmanco avea ochii fixaţi asupra vilei ce se zărea printre arborii din parc.

O singură fereastră era încă luminată.

Marmouset, care se strecurase lângă Rocambole, apropie buzele de urechea lui şi-i spuse:

— E fereastra bătrânului.

Dar, oricât de încet, vorbise, Osmanco l-a auzit.

Şi deodată indianul se sculă speriat şi strigă:

— Ajutor, Gurhi!

În acelaşi timp el vru să facă un pas înainte, ghicind un pericol misterios.

Dar atunci se împiedică de frânghie şi căzu la pământ.

Şi pe când scotea un nou ţipăt, Chanoine şi Moartea Bravilor căzură asupra lui ca fulgerul.

Totul s-a petrecut într-o clipă.

Osmanco a fost apucat de gât şi strâns aşa de tare încât îi era cu neputinţă să strige.

În acelaşi timp a fost răsturnat la pământ, şi Chanoine i-a pus un genunchi pe piept.

Apoi ridică teribilul său ciocan spre a-l lovi.

Moartea Bravilor, însă, îl opri:

— Aşteaptă ordinul stăpânului, îi zise el.

Stăpânul, la rândul său, nu stătuse degeaba.

La ţipătul scos de Osmanco, Gurhi se repezise spre dânsul.

Dar, Rocambole îl apucase cu mâna lui de fier, în acelaşi timp el îi puse pumnalul în piept şi pronunţă un cuvânt indian, ce însemna:

— Taci!

Strangulatorul fusese mai mirat la auzul limbii lui materne, decât la ameninţarea pumnalului.

Şi deodată el încetă să se mai zbată, cufundându-se în acea imposibilitate resemnată şi dispreţuitoare a acestor oameni, care cred în fatalitate şi nu încearcă niciodată să lupte împotriva ei.

Rocambole îl răsturnă la pământ.

Apoi îi zise lui Marmouset:

— Ţine-l!

Marmouset se supuse.

Indianul nu era prea robust; de altfel el nu se gândea deloc să se apere.

Marmouset îl înhăţă de mâini, pe când Rocambole îi făcea percheziţie corporală.

Gurhi avea o frânghie, înfăşurată în jurul corpului.

Era laţul lui de strangulator.

Mai avea un revolver de fabricaţie englezească şi un pumnal pe lama căruia erau nişte semne ciudate. Rocambole luă revolverul, pumnalul şi laţul. Apoi cu batista îl legă pe Gurhi la gură.

— Ţine-l, îi zise el lui Marmouset.

Şi alergă la Osmanco, care continua să se zbată în mâinile lui Chanoine şi ale lui Moartea Bravilor.

— Trebuie să lovesc, stăpâne? zise Chanoine.

— Nu.

Şi Rocambole apropiindu-se de Osmanco, îi zise în limba indiană:

— Taci, Siva vrea astfel!

Limba maternă murmurată deodată la urechea lui, produse acelaşi efect şi asupra lui Osmanco.

El încetă să se lupte, să se zbată şi îl privi pe Rocambole ai cărui ochi străluceau noaptea ca fulgerul, cu un fel de spaimă superstiţioasă.

Rocambole îl percheziţionă întocmai ca şi pe Gurhi.

Osmanco avea de asemenea asupra lui o frânghie, un pumnal şi un revolver.

Apoi, Rocambole le deznodă frânghia pe care o luase din barcă şi o legase de-a curmezişul drumului.

Şi tăind-o în două cu pumnalul său, luă o jumătate şi legă cu dânsa mâinile şi picioarele lui Osmanco.

Acesta nu opuse nici o rezistenţă.

Ceea ce îl uimi şi mai mult, sporindu-i spaima superstiţioasă a fost abilitatea minunată cu care Rocambole făcea nodurile când îl lega.

Niciodată vreun jongler indian nu făcuse noduri mai perfecte.

Rocambole îl legă la gură după cum îl legase şi pe Gurhi.

Apoi, spuse tovarăşilor săi:

— Acum băieţi, planul nostru s-a schimbat.

— Cum asta? întrebă Moartea Bravilor.

— Tu Chanoine şi Marmouset, îi veţi lua pe aceşti doi oameni pe umerii voştri.

— Bine! zise Moartea Bravilor. Şi apoi?

— Îi veţi duce în barcă.

— Dar zise Marmouset cu părere de rău, nu dăm lovitura de sus?

Şi cu mâna el arătă vila.

— O voi face singur.

— Dar, murmură Moartea Bravilor, n-ai nevoie de un ajutor stăpâne?

Rocambole dădu din umeri.

— E o muncă de copil, zise el.

Apoi pentru ca să termine mai repede îi zise lui Chanoine:

— Dă-mi ciocanul tău.

— Iată-l.

— Acum, adăugă el, duceţi-vă în barcă şi aşteptându-mă nu uitaţi că răspundeţi cu viaţa voastră de aceşti doi oameni.

— Fii liniştit, stăpâne, răspunse Moartea Bravilor.

Chanoine, care era mai voinic, îl luă pe Osmanco pe umeri.

Moartea Bravilor şi Marmouset îl luară pe Gurhi. Apoi câteştrei coborâră la ţărm.

Atunci Rocambole cu ciocanul în mână se îndreptă spre poarta vilei.

Dar după ce făcu zece paşi aruncă ciocanul, şi scoase unul din laţurile de mătase.

În acest moment lumina care mai ardea încă la una din ferestre îl intriga.

Şi atunci un urlet de cucuvea sfâşie văzduhul.

Rocambole recunoscu semnalul adresat de servitor indienilor.

Ajuns lângă poartă el se sprijini de un arbore şi aşteptă. Puţin după aceea poarta se deschise şi servitorul făcu câţiva paşi în afară, spunând în limba indiană:

— Unde sunteţi?

Deodată laţul şuieră prin aer ca o viperă, se înfăşură de gâtul servitorului şi Rocambole murmură: „Cred că sunt de aceeaşi forţă ca strangulatorii.”

Capitolul XX

Să pătrundem acum în vilă.

De la dispariţia lui Micheld, timp de opt sau zece zile, bătrânul rămase tăcut, iar fata se resemnă.

Ei evitau să se întâlnească în altă parte decât în sufragerie şi seara, supunându-se mai mult obiceiului decât dragostei, Nadeia întindea fruntea generalului Komistroi.

Resemnarea ei nu era decât aparentă.

Nadeia, îşi amintise ultimele cuvinte ale lui Micheld:

— Vei găsi îngropat la picioarele unui arbore din parc, un manuscris care-ţi va spune totul; eu nu îndrăznesc să-ţi zic.

A doua zi, vă amintiţi, Micheld nu mai era în vilă.

Generalul îl gonise – spunea dânsul.

Într-adevăr, în aceeaşi seară un alt servitor venise în locul lui Micheld, şi generalul spusese fiicei sale:

— Scumpa mea, fă-mi plăcerea să nu vorbeşti niciodată despre afacerile noastre în faţa acestui om, pe care nu-l cunosc decât din certificatele pe care mi le-a adus.

Nadeia nu răspunse.

Ea aştepta o noapte întunecoasă când generalul se va culca devreme.

Nadeia vroia să dezgroape manuscrisul lui Micheld. Nadeia vroia să ştie ce se întâmplase cu soţul şi copilul ei.

În fine momentul pe care ea îl credea nimerit sosise.

Nadeia observă că noul servitor, englezul John, ieşea în toate serile după cină şi nu se întorcea decât noaptea foarte târziu.

Lucru ciudat! generalul, care nu vroia ca Micheld să iasă, n-avea deloc aerul să se preocupe de desele absenţe ale lui John.

În acea seară, pe când, John se ducea la gara Villeneuve să-i primească pe cei doi strangulatori, pe când Rocambole şi ai săi întindeau acestora din urmă cursa în care i-am văzut căzând, Nadeia la fereastră, nemişcată, aştepta ca lumina ce ardea în odaia tatălui său să se stingă.

Generalul avea obiceiul să citească în pat timp de câteva minute înainte să adoarmă.

Când sufla în lumânare, însemna că-l cuprindea somnul.

Cum primul somn e destul de greu, Nadeia se bizuia pe acest somn.

În fine, puţin după miezul nopţii, arborii din parc pe care se reflecta lumina, rămaseră în întuneric.

Generalul dormea.

Atunci Nadeia se înfăşură într-o manta, deschise uşa fără zgomot şi ieşi din odaia sa în vârful picioarelor, fără lumină şi cu mii de precauţii.

Inima îi bătea cu putere.

Ea ajunse până la ultima treaptă a scării.

Se căzni să deschidă fără zgomot uşa ce dădea în parc.

După ce trecu de această uşă, cum aerul rece al nopţii îi biciuia faţa, ea se opri un moment.

Sub mantaua ei avea o mică lopată pe care o furase în cursul zilei, din seră.

Nadeia se opri căci i se păruse că aude şoapte în depărtare şi un zgomot de paşi în fundul parcului.

Dar, după un moment de ezitare, ea îşi continuă drumul, numărând pomii de pe aleea cea mare.

Nadeia era aşa de emoţionată, încât cu uşurinţă se convinse că fusese jucăria unei iluzii, şi că numai vântul suflase printre pomi.

Cu toate acestea, continuând să coboare aleea cea mare, ea se întoarse de mai multe ori spre casă.

Dar fereastra generalului, care, singură îi atrăgea atenţia, era închisă.

În fine ea sosi la picioarele arborelui indicat de Micheld.

Noaptea era destul de întunecoasă, am spus; cu toate astea, Nadeia începuse să sape.

După câteva minute, lopata întâlni un corp dur.

Inima Nadeiei bătea cu putere.

Ea apucă lopata şi continuă să sape şi, în sfârşit reuşi să scoată acel vas din pământ. Îl luă şi fugi spre casă.

S-ar fi zis că era un hoţ fugind cu prada sa.

Ea închise uşa cu aceleaşi precauţii şi se întoarse tot pe întuneric în camera sa.

Apoi închise uşa cu cheia.

După aceea, ea se duse spre fereastră şi lăsă perdeaua.

Vroia ca nici o rază de lumină să nu treacă prin fereastră şi să nu se reflecte pe arbori deşteptându-l pe general.

Când ea termină toate aceste pregătiri, aprinse o lumânare.

Când lumină odaia, tânără femeie scoase un ţipăt teribil.

Un om stătea pe un fotoliu lângă patul ei.

Şi acest om era generalul Komistroi, tatăl Nadeiei.

Palidă şi tremurând, Nadeia, după ce scoase un ţipăt se dădu înapoi.

Dar deodată ea fu mirată de expresia stranie a feţei tatălui său.

De obicei, bătrânul avea o înfăţişare aspră şi sălbatică.

Fata lui nu-l privea decât tremurând şi nu i se adresa decât cu spaimă.

Lucru straniu! Generalul nu mai era acelaşi la această oră.

Faţa sa era tristă; ea era marcată de o mare durere, şi Nadeia tresări văzând două lacrimi mari curgând pe obrazul lui palid.

În acelaşi timp el îi spuse cu o voce înăbuşită, arătând vasul care cuprindea manuscrisul şi pe care ea îl ţinea încă în mână:

— Vrei deci să ştii totul, Nadeia, fata mea?

Aceste cuvinte fură pronunţate pe un ton aşa de dulce, încât o mişcară pe Nadeia până în adâncul sufletului.

— Tată! murmură ea.

El reluă cu amărăciune:

— Vrei să ştii ce am făcut cu copila ta?

Nadeia îşi plecă ochii, dar răspunse cu hotărâre:

— Da, vreau!

— Ce am făcut cu Constantin?

Ea făcu un semn energic din cap.

— Micheld ţi-a spus, reluă el foarte mişcat şi trist. Am făcut să dispară copila ta.

Nadeia scoase un ţipăt:

— Dar ea trăieşte, cel puţin?

— Da, trăieşte! răspunse generalul, mă întrebi dacă ea trăieşte!

Avea în voce atât de multă tristeţe, încât o emoţiona profund pe Nadeia.

— Dumnezeul meu! murmură ea, ce fel de om eşti?

— Sunt tatăl tău, răspunse el, tatăl tău, asupra căruia planează o fatalitate teribilă, neînduplecată şi care, de mai mulţi ani, joacă un rol de călău, pe când inima lui e plină de dragoste pentru tine.

— Tată!

— Da, reluă el, am făcut să dispară copila ta; dar ştiu unde ea e şi veghez asupra ei. Da, l-am trimis pe Constantin în Siberia.

La acest cuvânt ea se înfioră.

— Dar ştii pentru ce? reluă generalul

Şi cum dânsa îl privea mirată:

— Spre a-l smulge de la o moarte teribilă. spre a-l salva!

Nadeia îl privea pe tatăl său şi se întreba dacă el nu înnebunise subit.

Generalul o luă de mână şi îi spuse:

— Manuscrisul lui Micheld nu-ţi va spune nimic. Micheld nu ştia decât ceea ce a văzut. Îţi voi spune totul şi mă vei judeca. şi atunci vom vedea dacă vei mai îndrăzni să-l acuzi pe tatăl tău.

Vorbind astfel, bătrânul general o luă pe fiica sa pe genunchi.

Capitolul XXI

Nadeia privea cu mirare cele două lacrimi ce curgeau din ochii tatălui său.

Amintindu-şi de timpurile cele mai îndepărtate, ea îl văzuse pe general aspru, aproape sălbatic şi părând lipsit de orice sentiment omenesc.

Şi acest om plângea!

Şi vorbind, acum avusese unul din acele accente pornite din inimă care nu pot fi descrise de nici o pană!

— Nadeia mea iubită. îi zise el, nu ştiu ce a putut să-ţi spună acest dobitoc de Micheld, dar ghicesc. El ţi-a vorbit despre mine după cum a vrut, dar istoria mea adevărată nu o ştie.

Nadeia se uita mereu la tatăl ei şi părea că se întreabă dacă nu e jucăria unui vis.

Generalul continuă plecându-şi fruntea:

— Istoria mea, după Micheld, ţi-o voi spune în două cuvinte: supus rus, polonez cu inima şi prin naştere, am fost unul din primii nobili ai Varşoviei care au ridicat steagul revoluţiei. Capitala vechii Polonii, liniştită în ajun, sub dominaţia moscovită, a devenit a doua zi un focar al insurecţiei. Garnizoana rusească a fost nevoită să se retragă; au fost lupte sângeroase. Printre ofiţerii ţarului a fost unul, anume Constantin, care o iubea pe fiica mea, şi aceasta îl iubea. Nu e aşa, Nadeia?

— Da, tată, zise tânără fată plecându-şi capul.

— Fiica mea, continuă generalul Komistroi, nu îndrăznea să-mi destăinuiască amorul ei pentru un soldat al ţarului, căci ea ştia iubirea mea pentru Polonia. Cu toate acestea ea îl iubea. Ea îl iubea aşa de mult, încât devenise culpabilă; şi când, învinşi, revoltaţii au trebuit să părăsească Varşovia, când fugind am luat-o pe fata mea cu mine, ea era pe punctul de a deveni mamă. Ne-am refugiat într-un vechi castel ce-l posedam în mijlociul pădurii, în pustietate, unde ruşii nu pătrunseseră niciodată.

— Aşa e, Nadeia?

— Da, tată.

Şi Nadeia continua să-şi ţină ochii aplecaţi în pământ.

Generalul reluă.

— Într-o noapte, durerile facerii o cuprinseră pe fiica mea. Chiar în acea noapte un om sosi călare, se aruncă la genunchii mei şi îmi spuse:

— Am venit să îmi capăt iertarea sau moartea: mă numesc Constantin; sunt căpitan în armata rusească şi am dezertat.”

Şi cum îl priveam, el adăugă:

— Sunt tatăl copilului ce se va naşte.”

— Am avut un moment de furie subită, am vrut să-l ucid pe acel om, nemulţumit de sângele Poloniei, dezonorase şi o fată a Poloniei. Primul ţipăt al copilului opri însă braţul meu. Aşa e, Nadeia?

— Da, tată.

Generalul îşi şterse lacrimile de la ochi şi continuă:

— L-am iertat pe Constantin, i-am făgăduit mâna fiicei mele. Şi când l-am iertat, mama mi-a întins copilul ei. Apoi ea leşină. Când şi-a venit în fire, copilul ei nu mai era acolo. Constantin dispăruse de asemenea. Ea era singură. Singură cu tatăl ei care, cu o faţă severă, îi spunea: „Constantin te-a părăsit şi copilul tău a murit.” Aşa e, Nadeia?

— Da, tată, murmură tânără fată tremurând.

— În acelaşi timp, urmă bătrânul, servitorii pregăteau bagajele şi am plecat. „Unde mergem?” ai întrebat. Nu ştiai şi nici nu vroiam să-ţi spun. Lucru straniu! la două leghe de castel, am întâlnit un avanpost rusesc, şi ruşii ne-au lăsat să trecem. Cu toate acestea, fusesem judecat în lipsă, cu o lună înainte, şi un consiliu de război mă condamnase la moarte. Până la graniţele prusiene, mi-am spus continuu numele meu, şi peste tot am fost lăsat să trec. Numai doi servitori mă însoţeau: Micheld şi nevasta sa. În Prusia ai fost cuprinsă de o nouă slăbiciune, şi raţiunea ţi s-a tulburat. Când ţi-ai revenit, erai în Franţa. Îmi cereai copilul şi îţi repetam că el murise. Îl chemai pe Constantin şi ţi-am răspuns că el te-a părăsit. Atunci, fără îndoială, reluă generalul cu un accent de amară ironie, că lui Micheld i-a venit gustul să-şi scrie memoriile, care sunt acolo.

Şi generalul întinse mâna spre vasul de pământ, şi scoase un manuscris destul de voluminos.

— Nu l-am citit, zise el, dar pot să-ţi spun dinainte ceea ce el conţine. Micheld mărturiseşte că, pe când erai leşinată, ţi-am dat o băutură care ţi-a tulburat raţiunea timp de mai multe săptămâni. Că, pe când erai nebună, ruşii au intrat în castel şi că m-am supus lor, pe când Constantin era arestat. Că, în fine l-am trimis pe dânsul, cu fiica ta, cu ordinul de a o încredinţa unui necunoscut. Ar trebui să-ţi mai spun încă, urmă generalul, că în Prusia te-am privat, din nou, de raţiunea ta, graţie acestei băuturi misterioase, şi că ai fost nebună nu câteva săptămâni, ci mai mulţi ani.

— Mi-a spus astea, răspunse Nadeia.

— Ei bine, zise generalul, fiindcă vrei să ştii totul, ascultă acum nu versiunea lui Micheld, ci pe a mea.

Şi generalul Komistroi se sculă în picioare, mândru şi liniştit, cu privirea fulgerătoare, adăugând:

— A venit momentul în care trebuie să cuceresc stima şi amorul tău filial.

Capitolul XXII

Nadeia îşi privea tatăl cu o uimire crescândă. Niciodată, ea nu-l văzuse în această ipostază.

Generalul reluă:

— Acum îţi voi spune istoria mea, istoria mea adevărată:

Sunt polonez dar nu port numele meu. Am încercat să-l uit chiar eu, şi totuşi nu sunt nici un proscris, nici un mare criminal. La 28 de ani, având oroare de jugul moscovit, care apăsa asupra nenorocitei noastre ţări, m-am îmbarcat pentru Indii. După un an am fost numit comandant în armata Companiei Indiilor, care, pe atunci era înfloritoare. Aveam ca prieten, un tovarăş din copilărie, care era rus. Eram fraţi de arme. După câţiva ani eram colonelul unui regiment de „cipaye” şi m-am amorezat de miss Anna Harris, fiica generalului cu acelaşi nume. Era mama ta. I-am cerut mâna. La cererea mea, generalul îşi încruntă sprâncenele şi răspunse printr-un refuz. Atunci mi-am susţinut cu tărie dragostea mea, afirmând că miss Anna mă

iubea, că o iubeam, că a refuza unirea noastră era nenorocirea noastră.

Multă vreme, sir Harris păstră o tăcere potrivnică, în fine, el îmi spuse:

— Nu crede că refuz cererea dumitale, fiindcă eşti ofiţer. Dovada e că am o a doua fată, miss Ellen, şi că, dacă vrei să o iei de soţie, ea e a dumitale.”

La aceste cuvinte am răspuns:

— Nu pe miss Ellen, ci pe miss Anna o iubesc şi vrea să o iau de soţie.”

— Dar, nenorocitule, strigă în fine generalul Harris vrei să fii ucis de pumnal în ziua căsătoriei dumitale?”

— Ucis?” am răspuns eu uimit.

— Vrei dar ca soţia ta să-ţi fie strangulată în braţe?”

Şi cum nu pricepeam, el adăugă cu o voce tremurândă el, care îşi căpătase o mare reputaţie de bravură:

— Miss Anna e destinată zeiţei Kali.”

Îl priveam uimit şi el urmă:

— Nu ştii dar în ce ţară ne aflăm?”

— Ştiu, răspunsei, că suntem în Indiile engleze şi că adorăm un Dumnezeu atotputernic, iar nu o divinitate indiană.”

El avu un surâs plin de amărăciune:

— Suntem stăpâni în aparenţă. E adevărat, zise el, că ocupăm oraşele, fortăreţele, că i-am cucerit pe toţi şi i-am deposedat pe regi.”

— Ei bine, atunci?” îi spusei.

— Ei bine, nu suntem noi, stăpânii adevăraţi. Deasupra puterii noastre, care se afirmă ziua prin regimente strălucitoare, printr-un drapel care protejează oraşe bogate, prin flote superbe care străbat oceanul Indian, e o putere ocultă, misterioasă, un guvern al întunericului, care îşi ţine adunările în adâncul pădurilor virgine, în templele ruinate, în subterane necunoscute, consacrate altădată divinităţilor lor întunecate. Această putere, această asociaţie teribilă, care are ramificaţii în lumea întreagă şi o

agenţie principală la Londra, este aceea a strangulatorilor. Fanatici stranii, ei merg sub drapelul unei divinităţi a întunericului, zeiţa Kali, acest monstru cu faţa de femeie, care după dânşii, se hrăneşte cu sânge omenesc.”

— Dar de ce, am strigat eu, întrerupându-l pe generalul Harris, te temi de strangulatori pentru fiica dumitale?”

— Îţi spun că ei au consacrat-o zeiţei Kali.”

— Ei bine?”

— Ascultă, reluă el, căci cred că nu am fost suficient de explicit. Strangulatorii se recunosc între dânşii prin semne misterioase; dar noi englezii, europenii sau indienii neafiliaţi, nu vom putea niciodată să-i recunoaştem. Sectanţii acestei religii stranii aparţin tuturor claselor. Unii din ei sunt gentilomi perfecţi şi trăiesc la Londra, ei se văd la Covent-Garden, în jurul palatului Buckingham şi în parcul Saint-James. Ei se află printre soldaţii şi servitorii noştri. E o reţea care ne-a învăluit. Fanteziile zeiţei Kali, care, după cum crezi, nu se manifestă oamenilor decât prin preoţii ei, fanteziile ei, sunt nenumărate. Ea şi-a manifestat, acum cincisprezece ani, o dorinţă din cele mai ciudate, ca şaizeci de fete tinere între zece şi douăzeci de ani să-i fie dăruite, şi, prin urmare, să fie condamnate la un celibat etern. Cu acest preţ, nenorocitele virgine vor fi la adăpost de laţul strangulatorilor.”

— Dar, generale, strigai eu din nou, aceşti oameni ordonă şi dumneata te supui?”

— Aşteaptă, vei vedea cum se petrec lucrurile. Strangulatorii anunţă voinţele teribilei lor zeiţe prin placarde ce se găsesc dimineaţa lipite de arborii locurilor publice destinate plimbărilor sau la uşa monumentelor. Acelea care anunţau ultima fantezie a zeiţei erau astfel concepute: «Băieţii şi fetele alese de zeiţa Kali vor fi marcate cu sigiliul lor.» Din acea zi, oricine avea o fată, o păstra ca o comoară şi o păzea cu mii de precauţii. Grijă zadarnică. Ceea ce zeiţa vroia, trebuia să se întâmple. Îi gonisem pe toţi servitorii, care erau de origine indiană. Nu

păstrasem în jurul meu decât europenii; şi cum cerusem să mă întorc în Anglia, speram că ordinul meu de chemare va sosi la timp. Am împrejmuit apartamentul fetelor mele cu un gard mare şi cu numeroase santinele. Doicile lor petreceau noaptea în odaia lor. Un singur om pătrundea acolo, şi acest om era un locotenent de cipaye, alb ca dumneata şi ca mine, care purta un nume englezesc şi îmi era aghiotant. În fine ordinul meu de chemare sosi. M-am îmbarcat a doua zi şi, sporind precauţiile, pe măsură ce ora plecării mele se apropia, am dublat santinelele şi vroiam să petrec chiar eu această ultimă noapte în odaia copilelor mele. Mult timp m-am luptat cu somnul; dar în fine, capul mi s-a îngreunat şi am adormit. Când m-am deşteptat, se făcuse ziuă şi toţi dormeau în jurul meu. Un mare câine prepelicar era culcat la uşa acelei odăi şi totuşi nu lătrase. Cu toate acestea, una din fetele mele, miss Anna, era culcată pe jumătate goală, şi am văzut pe umărul e tatuajul sacru. Ea era marcată cu sigiliul misterios al zeiţei Kali. Ea nu simţise nimic şi nimeni nu se deşteptase nici chiar câinele nu lătrase. Totuşi strangulatorii intraseră."

La această amintire, sir Harris îşi ascunse faţa între mâini şi murmură cu o mare disperare:

— Miss Anna e de aici înainte consoarta zeiţei Kali, şi dacă o mărit va muri, căci oricine nu se supune teribilei divinităţi trebuie să moară."

— Dar, am observat, de atunci sunt cincisprezece ani! strangulatorii au uitat-o pe fata dumitale!"

— Oh! nu! răspunse generalul. În fiecare an, în această perioadă, fata mea primeşte printr-o mână invizibilă, adică ea găseşte pe masa sa de toaletă sau în budoarul său, aci un colac de perie fine, aci o brăţară de aur masiv. Acesta e cadoul zeiţei Kali. Atâta timp cât miss Ana nu se va căsători, ea va fi iubita teribilei zeiţe şi ne va apăra pe toţi. Strangulatorii ne consideră sacri, şi oricine e prieten cu ea sau servitorul meu se bucură de această protecţie.'

— Şi dacă se va mărita?"

L-am văzut pe general întorcând capul; dar în acel moment, miss Anna intră şi zise cu tărie:

— Tată nu mă tem de moarte, şi vreau să mă mărit cu colonelul, căci îl iubesc.”

Sir Harris scoase un ţipăt şi se dădu înapoi speriat.

În acest moment, generalul Komistroi se opri spre a-şi şterge sudoarea ce-i curgea pe frunte.

Nadeia asculta palpitând această stranie povestire.

Capitolul XXIII

Generalul Komistroi reluă:

— Spaima lui sir Harris a fost aşa de mare auzind-o pe fata lui exprimându-şi cu atâta tărie dorinţa, încât nu găsi nici un cuvânt spre a răspunde.

Miss Anna era o femeie de caracter; ce dânsa hotăra, trebuia să se împlinească.

Nici lacrimile surorii sale, nici rugăminţile tatălui său, nu o clintiră.

— Te iubesc, îmi spuse dânsa, şi vreau să fiu soţia ta.”

— Şi eu te voi apăra!” am răspuns cu entuziasm.

Nunta fu celebrată la Calcutta, şi s-a hotărât să plecăm din Indii chiar a doua zi.

Generalul era bătrân, avea nevoie de odihnă; el a obţinut să fie trecut în rezervă.

În acest context are loc unul din evenimentele vieţii mele, legat de amicul meu, tânărul ofiţer rus, care era în serviciul Companiei Indiilor.

Eram fraţi de arme, ţi-am spus, Nedeia. Piotr era numele său, se căsătorise cu doi ani înaintea mea.

El avea doi copii, o fată şi un băiat, din căsătoria lui cu o tânără anglo-indiană.

Piotr a vrut să fie martor la căsătoria mea; soţia lui a fost domnişoară de onoare a nevestei mele.

Guvernatorul general, care ştia ce pericol plana asupra noastră, dublase garnizoana din Calcutta.

Un regiment indigen, în care se bănuia prezenţa câtorva afiliaţi, a fost trimis în altă parte.

După ce s-a celebrat căsătoria, eu şi cu soţia mea ne-am dus la bordul vaporului, care trebuia a doua zi să plece spre Europa.

Sir Harris şi Piotr ne însoţiseră.

La bord se dădu o serbare.

Se dădu un bal în onoarea noastră.

Sir Harris şi oamenii casei erau foarte neliniştiţi; miss Anna surâzândă, liniştită – spunea:

— Nu mă tem de strangulatori.”

Balul se prelungi până după miezul nopţii, stelele începură să dispară de pe cer când luntrele ce trebuiau să-i ducă pe invitaţi pe uscat, se puseră în mişcare.

Pusesem santinele la uşa cabinei soţiei mele şi eram frământat de nişte presimţiri aşa de crude, încât am vrut să petrec prima mea noapte de nuntă într-un fotoliu, stând în faţa unei mese, cu două pistoale în mână.

Îmi era sete, servitorul meu îmi aduse un grog, pe care l-am băut.

După câteva minute dormeam un somn adânc.

Ce s-a petrecut atunci? Nu ştiu.

Dar, când dimineaţă m-am deşteptat, am observat cu spaimă că eram dezbrăcat până la brâu.

În acelaşi timp m-am uitat într-o oglindă şi am scos un ţipăt.

Pieptul meu era acoperit de acele tatuaje misterioase de care îmi vorbise sir Harris.

Am făcut o săritură până la patul în care dormea miss Anna.

Ea dormea liniştită. Am deşteptat-o, ea mă privi şi păli.

— Ah! îmi spuse ea, eşti marcat ca şi mine. iartă-mă!”

Strangulatorii pătrunseseră în cabina noastră şi mă însemnaseră spre a mă putea recunoaşte mai târziu sau mai curând.

Pe masa unde se mai aflau încă pistoalele mele am văzut o foaie de papirus pe care erau însemnate câteva rânduri în limba indiană.

Am întins acest papirus soţiei mele, căci nu pricepeam această limbă. Ea tremurând mi-a tradus aceste cuvinte: „Străinule, i-ai insuflat o dragoste nebună miss Annei, care era destinată zeiţei Kali, şi ea a îndrăznit să nu se supună. Zeiţa te condamnă pe tine şi urmaşii tăi.

Fecioara va deveni mamă şi va muri. Copiii femeii infidele zeiţei Kali vor muri unul după altul oriunde vor fi, şi oricât de misterios va fi locul unde se vor retrage.

Chiar tu, străine, vei pieri peste câţiva ani, când îi vei vedea căzând pe toţi cei dragi.

Înainte să fi trimis în lumea visurilor, zeiţa Kali îţi hărăzeşte dureri şi chinuri oribile.

În fine, acela care e prietenul tău şi pe care îl numeşti fratele tău, Piotr moscovitul, va împărtăşi destinul tău. El e marcat tot ca şi tine; şi urmaşii lui sunt de asemenea condamnaţi”.

Jos, mâna care scrisese aceste rânduri, desenase în loc de iscălitură un pumnal şi o frânghie.

Am alergat afară din cabină şi am strigat după ajutor.

Căpitanul vaporului şi ofiţerii alergară, le-am arătat pieptul meu tatuat. şi spaima se răspândi pe vas.

— Eşti un om mort, îmi zise căpitanul.”

În acest moment, Piotr alergă scoţând ţipete de spaimă.

El, tânără sa soţie şi copilul său fuseseră tatuaţi în timpul somnului.

— Tată! strigă miss Anna, alergând ca o nebună pe punte, unde e tata?”

Într-adevăr, sir Harris nu apărea, şi, cu tot zgomotul de pe vas, uşa cabinei sale era tot închisă. Se bătu la uşă, însă fără răspuns. Atunci cu umărul am sfărâmat uşa. Miss Anna şi cu mine am ţipat din nou. Sir Harris zăcea la pământ, neînsufleţit.

El avea în jurul gâtului laţul de mătase cu care fusese strangulat.

În ajun, generalul se retrăsese în cabina sa cu locotenentul Smith, aghiotantul său, care se culca tot

mereu în odaia lui.

Locotenentul dispăruse.

Probabil el s-a aruncat în apă ca să ajungă la ţărm înotând.

Smith era afiliat cu strangulatorii, şi dânsul, fără îndoială, era acela care odinioară o marcase pe miss Anna.

Generalul Komistroi se mai opri încă o dată.

— Apoi, tată, apoi? zise Nadeia.

— Ne-am întors în Europa, reluă el.

Vroiam să o ascund pe soţia mea de toate privirile şi să-i derutez pe strangulatori.

Piotr se despărţise de mine, debarcând la Liverpool şi nu ne-am revăzut niciodată.

Am avut un moment speranţa ca vreun chimist bun sau vreun medic mare va reuşi să ne scape, pe miss Anna şi pe mine, de aceste oribile tatuaje.

Am venit în Franţa.

Acolo m-am adresat celebrităţilor ştiinţei moderne.

Dar savanţii dădură din cap şi răspunseră:

— Nu numai că tatuajul nu se şterge, dar se poate întâmpla ca şi copiii dumitale să se nască cu acest semn.”

Atunci disperarea m-a cuprins şi am plecat din Franţa. Timp de doi ani am trăit, mama ta şi cu mine, schimbându-ne numele şi ascunşi în castelul înconjurat de vaste păduri, unde ai născut-o pe fetiţa ţa.

Miss Anna era pe punctul de a deveni mamă.

Durerile naşterii fură teribile nu numai pentru dânsa ci şi pentru mine.

Cuvintele medicului francez sunau în urechea noastră ca o teribilă profeţie.

În fine, ai venit pe lume şi am scos un ţipăt de bucurie.

Corpul tău era alb şi n-avea nici o urmă a semnului pe care îl purtam noi.

— Dar, tată, îl întrerupse Nadeia, nu mi-ai spus că mama a murit la naşterea mea?

— Minţeam, zise generalul cu un accent de disperare. Minţeam, după cum vei vedea.

Şi continuă cu o voce surdă această povestire pe care Nadeia o asculta plină de durere.

Capitolul XXIV

— Strangulatorii ne-au uitat, îmi spunea miss Anna a doua zi după naşterea ta. Şi apoi, cum ar veni ei până aici? Suntem în fundul Europei, înconjuraţi de servitori credincioşi şi toţi creştini.”

— Ai dreptate,” am răspuns eu.

— În fine, reluă mama ta, nu mai avem să ne temem decât pentru noi; şi dacă vrei, o vom creşte pe fata noastră departe de noi şi sub un alt nume decât acela pe care-l purtăm.”

— Vom face cum vrei vrea”, i-am răspuns.

Atunci ne-am înţeles să facem un sacrificiu dureros, dar necesar; să ne despărţim de tine şi să fii crescută în provincia cea mai îndepărtată a Poloniei, de nişte ţărani care te vor trece drept copila lor.

Un intendent care îmi era devotat a fost însărcinat să te ducă pe tine şi pe doica ta, a doua zi, şi noi am adormit plini de speranţe. Vai! trebuia să mă trezesc singur.

De mult timp soarele apăruse la orizont şi se oglindea pe vastele câmpii pline de zăpadă, care înconjurau castelul, când am deschis ochii. Mama ta se afla lângă mine, dar rece, neînsufleţită, şi am realizat cu spaimă că ea încetase din viaţă. Ea avea în jurul gâtului un mic semn albastru. Oroare! Mama ta fusese strangulată pe când dormeam şi eu şi dânsa. Un laţ subţire, la fel ca acela pe care l-am găsit în jurul gâtului lui sir Harris, se afla la pământ. Alături se afla un pumnal. Acest pumnal avea pe lamă semne misterioase, asemenea cu acelea pe care eu le aveam pe piept şi nenorocita ta mamă pe umeri.

Generalul Komistroi se opri din nou şi fiica lui îl văzu plângând.

— Ce vrei, copila mea, reluă el stăpânindu-şi plânsul, erai tot ce mi-a mai rămas de la mama ta şi n-am mai vrut să mă despart de tine. „Dacă ea va trebui să moară, mi-am spus, vor veni să o ia din braţele mele.” Şi te-am păzit aşa după cum un avar îşi păzeşte comoara sa, veghind asupra ta în fiecare moment, şi anii au trecut şi ai devenit o fată frumoasă.

— Dar, tată, zise Nadeia, erau deci strangulatori printre oamenii care te serveau?

— Niciunul.

— Atunci, cine a ucis-o pe mama?

— Intendentul castelului mi-a mărturisit în genunchi şi plângând că, în ajun, dăduse de mâncare unui cerşetor care trecea, şi că avusese slăbiciunea de a-i permite să se culce într-o magazie.

— Oh! Dumnezeul meu! murmură Nadeia.

— Au trecut mulţi ani, reluă generalul Komistroi. Copila deveni fată şi în fine femeie. Făcusem acest calcul ciudat, că termenul mediu al vieţii, în Indii, este abia de treizeci de ani; că erau douăzeci şi cinci de ani de când părăsisem Indiile şi patruzeci de ani de când sărmana ta mamă fusese marcată de fanatici în serviciul zeiţei Kali. Acea generaţie, mi-am spus, trebuie să fi murit, şi a trecut cu ura ei în mormânt.

Ne întorceam în Varşovia. Acolo ştii tot aşa de bine ca şi mine ce s-a petrecut. Preocupările politice au risipit timp de mai mulţi ani din spiritul meu aceste spaime. Strangulatorii fură aproape uitaţi. Insurecţia izbucni şi am fost unul din fruntaşii ei. Castelul în care te-ai născut, după ce rezistă unui asediu, deveni ascunzătoarea noastră. Nu ştiam încă de dragostea ta pentru Constantin. Vai! De ce nu am ştiut!

— Apoi, tată? întrebă Nadeia cu nerăbdare.

Generalul continuă:

— Fusesem altădată un brav soldat pe câmpurile de luptă ale Rusiei; împăratul îmi oferi graţierea, căci insurecţia fusese învinsă, tocmai în momentul în care ai fost

surprinsă de durerile facerii. Constantin, care nu ştia nimic, sosi. El se aruncă la picioarele mele şi l-am numit fiul meu, i-am făgăduit că-i vei fi soţie. În acest moment s-a născut copila ta. Femeia care l-a primit în braţele sale ni l-a întins mie, bunicul. Deodată pălii şi scosei un ţipăt năbuşit. Acest stigmat teribil, de care tu ai scăpat, se reproducea pe acest corp mic, care se agita în braţele mele. Copila ta era marcată.

— Ah! zise Nadeia, de aceea.

— Ascultă, mai ascultă încă! urmă generalul. Locotenentul Constantin se apropie repede de mine, îşi privi copilul şi scoase un ţipăt la fel ca şi mine. În acelaşi timp îşi smulse uniforma şi cămaşa şi îmi arătă pieptul cuprins de spaimă. Şi el purta infamul sigiliu al zeiţei Kali. Şi dânsul fusese marcat de strangulatori.

— Dar cine eşti tu? am strigat eu luându-l de mână, care e adevăratul tău nume?”

— Mă numesc Constantin, îmi spuse el, tatăl meu se numea Piotr Kornisov.”

Constantin era fiul prietenului meu, ofiţerul rus; dânsul era copilul care fusese marcat pe bordul vaporului, dânsul, pe care fatalitatea l-a scos în calea ta, spre a se realiza profeţia strangulatorilor. Şi pe când făceam, el şi cu mine, planul fugii noastre pentru a vă duce la celălalt capăt al lumii, pe tine şi copilul tău, mi se aduse o scrisoare.

Această scrisoare venea din Londra.

Am deschis-o tremurând şi am citit aceste rânduri: „Ora fixată pentru moartea dumitale, aceea a fiicei dumitale şi a locotenentului Constantin se apropie. Despărţiţi-vă unul de altul şi păziţi-vă!”

Această scrisoare era semnată: „Un strangulator pocăit, care va muri.”

I-am întins scrisoarea lui Constantin:

— Fugi, i-am spus, lasă-mă să-mi iau fiica”.

— De ce să fug, îmi răspunse el, sunt dezertor, Siberia mă aşteaptă.”

— Oh! tată, murmură Nadeia, deci spre a te supune acestei înştiinţări misterioase ne-ai despărţit?

— Da.

— Şi l-ai lăsat pe Constantin să fie condamnat, când puteai să obţii graţierea lui?

— Da.

— Şi mi-ai smuls copila mea?

— Da, da, zise bătrânul. Şi de cinci ani, noi am călătorit schimbându-ne numele, şi acum te-am ascuns aici, pe tine, fiica mea, singura mea avere.

— Ah! strigă Nadeia, ce-ai făcut cu fetiţa mea?

— Copila dumitale e la Paris. ascunsă bine. eu o văd adesea.

— Dă-mi-o.

— Dar, nenorocito, vrei ca strangulatorii să găsească urma noastră?

Amorul matern izbucni în acest moment.

— Nu cred în strangulatori, zise ea.

Dar deodată scoase un ţipăt teribil şi generalul se dădu înapoi cu câţiva paşi.

Era în fundul odăii o uşă acoperită de o perdea. Această uşă, care dădea într-un cabinet fără altă ieşire decât o fereastră, se deschise deodată.

Şi pe pragul acestei uşi generalul şi fiica sa, muţi de spaimă, văzură apărând un om care le era cu totul necunoscut.

Acest om avea un laţ într-o mână şi un pumnal în cealaltă.

El făcu un pas spre Nadeia şi îi zise cu răceală:

— Faci rău, doamnă, dacă nu crezi în strangulatori!

Capitolul XXV

Acest bărbat pe care ea îl vedea pentru prima oară avea în ochi o asemenea privire încât Nadeia se aruncă înaintea tatălui său şi îl acoperi cu corpul ei.

— Ai milă de dânsul, zise ea. Ucide-mă pe mine, dar iartă-l.

Generalul era fără arme şi Nadeia încuiase uşa. Şi acest bărbat care intrase, era tânăr şi robust şi avea în mâini un laţ şi un pumnal.

Cum era să nu îl ia drept strangulator?

Dar necunoscutul îi asigură cu un gest şi un surâs:

— Generale, zise el, şi dumneata, doamnă, aţi scăpat de un mare pericol graţie mie.

— Cine eşti? întrebă generalul, care îşi luase fata în braţe şi o strângea la piept cu ardoare şi disperare.

— Puţin vă pasă cine sunt, răspunse el, lăsaţi-mă să vă spun ce am făcut.

Şi o luă pe Nadeia de mâini, adăugând:

— Liniştеşte-te, doamnă, pericolul nu mai există, şi veghez, de altfel, asupra dumitale şi tatălui dumitale.

— Dar cine eşti? repetă bătrânul care îl privea pe acest om, tânăr încă, cu faţa magică şi frumoasă, şi care avea în ochi nişte fulgere dominatoare.

— Domnule, zise el, întâmplarea m-a condus într-o cârciumă la două leghe depărtare de aici.

Cunosc limba indiană.

Doi oameni vorbeau în această limbă, în acea cârciumă. Am tras cu urechea. Convorbirea lor m-a uimit. Ei veneau

de la Londra, într-adins spre a vă strangula, pe dumneata şi pe fiica dumitale.

Nadeia îşi împreună mâinile cu o expresie de teroare.

— Un om, urmă necunoscutul, trebuia să le deschidă uşa şi să-i introducă până aici. Acest om era noul servitor pe care l-ai angajat.

— Mizerabilul!

— El nu va mai trăda, zise cu răceală necunoscutul.

Şi cum generalul îl privirea cu mirare, el adăugă:

— Nu, căci a murit.

Şi atunci Rocambole, căci aţi ghicit că era dânsul povestit cum a pus mâna pe cei doi indieni, şi l-a strangulat pe servitor cu laţul luat de la Osmanco.

Tatăl cu fiica îl ascultau tremurând, şi se priveau cu o expresie de spaimă.

Un singur lucru mai rămânea de explicat, şi Rocambole îl explică repede. Teribilul laţ îşi făcuse minunat treaba sa, încât servitorul căzuse fără chiar să poată scoate un ţipăt, se zbătuse câteva secunde şi murise.

Atunci Rocambole l-a târât după un pom, apoi, profitând de indicaţiile pe care le auzise când servitorul le dădea indienilor asupra dispoziţiilor interioare ale casei, intră în sală, găsise scara, şi ajunsese la catul întâi unde afla un lung coridor.

Asta se petrecea fără îndoială când Nadeia, coborî în parc, săpă la picioarele arborelui spre a lua manuscrisul lui Micheld.

Rocambole pătrunse deci, fără lumină, în odaia Nadeiei.

Apoi, auzind un zgomot uşor, intrase în cabinetul de toaletă.

Acest zgomot era acel al uşii generalului care se deschidea.

Bătrânul, concediindu-l pe Micheld, obţinuse de la dânsul mărturisiri complete.

El stinsese lumânarea, dar, veghea la fereastră şi auzise foarte bine pe Nadeia ieşind din odaia sa.

Generalul venea deci, zdrobit de durere, nemaiputând suporta ura şi dispreţul fiicei sale, să-i povestească sinistra lui istorie, şi nu bănuia deloc, când Nadeia intră şi închise uşa, că înăuntru se mai afla cu dânşii un al treilea personaj.

— Eşti aici de la întoarcerea fiicei mele? întrebă generalul.

— Da, domnule.

— Şi m-ai auzit?

— Ştiu toată istoria dumitale.

Această putere misterioasă a fascinaţiei pe care o exercita Rocambole începea să-şi facă efectul asupra generalului şi fiicei sale.

— Dar cine eşti, salvatorul nostru? întrebă generalul pentru a treia oară.

Rocambole îşi aplecă fruntea:

— Nu căutaţi, acum cel puţin, a şti cine sunt, zise el cu tristeţe. Mulţumiţi-vă să vedeţi în mine un protector.

— Da, zise generalul cu amărăciune, ne-ai salvat azi, iar mâine?

— Mâine, voi veghea asupra dumneavoastră ca şi azi, răspunse Rocambole.

Generalul dădu din cap:

— Nu se poate lupta mult timp contra strangulatorilor.

Un surâs trecu pe buzele lui Rocambole.

— Ascultaţi-mă, zise el. Pot, dacă vreau, să fiu mâine în fruntea unei asociaţii mai teribile decât aceea a strangulatorilor, şi să le ţin piept. Mă întrebi cine sunt? Sunt un om născut pentru luptă, care a plătit scump dreptul de a comanda altora şi care are fanaticii săi ca şi zeiţa Kali. Priviţi-mă, n-am patruzeci de ani, dar am trăit multe vieţi. Am fost obosit, mi se urâse cu viaţa. Într-o zi, crezând sarcina mea împlinită, am căutat în fundul Senei uitarea şi repausul. Moartea m-a gonit şi a făcut bine, căci mai aveam de făcut încă multe lucruri în lume. Am fost salvat de bandiţi. Ei m-au aclamat ca şeful lor. Am primit, căci se poate aduce pe calea binelui toţi aceşti bandiţi. Unii din ei

văzuseră casa dumneavoastră, au luat informaţii şi au organizat un complot în care viaţa dumneavoastră era în joc. Nu întâmplarea m-a adus aici, ci necesitatea să-i împiedic pe aceşti oameni să comită o crimă; şi, atunci când credeam că trebuie să vă apăr contra unor răufăcători vulgari, am găsit în drumul meu pe acest inamic teribil care vă condamnase.

Rocambole vorbea cu o mare elocinţă.

Accentul său, gesturile sale, atitudinea sa aveau ceva înălţător care mişca adânc toate fibrele inimii.

Generalul dădu totuşi din cap pentru a doua oară.

— Nu-ţi face iluzii, zise el. Crezi că poţi apăra un bătrân, o sărmană femeie şi o copilă?

— Am pus deja copila în siguranţă, zise Rocambole.

— Copila! strigă generalul.

— Fiica mea! exclamă Nadeia.

— Da, zise Rocambole.

Şi întorcându-se spre general:

— Ai încredinţat fata unei bătrâne care locuieşte în strada Delta?

— Da, şi m-am dus s-o văd acum opt zile.

— Ei bine, a doua zi copila a fost furată.

— De cine?

— De o femeie care, din fericire, mi se supune şi se teme de mine şi mi-a dat copila.

— Doamne! Dumnezeul meu! murmură Nadeia.

— Acum, continuă Rocambole, vă voi părăsi pentru moment; dar nu vă temeţi de nimic, cel mult peste o oră vă voi aduce gardienii.

Şi făcu un pas spre uşă. Generalul îl luă de mâini.

— Străine, îi spuse el, în numele cerului, spune-mi cine eşti?

— Spune-ne cel puţin numele dumitale, se rugă Nadeia, care-l privea cu admiraţie.

— Cine sunt? Vreţi să ştiţi? Numele meu vă e necunoscut, zise el. Mă numesc Rocambole. Sunt un mare

vinovat pocăit şi care caută să înduplec mânia cerului, termină el cu vocea mişcată.

Şi plecă, lăsând-o pe Nadeia şi pe general aşa de uimiţi, încât se întrebau dacă nu sunt jucăria unui vis.

Capitolul XXVI

Ordinele lui Rocambole fuseseră executate punct cu punct.

Moartea Bravilor, Marmouset şi Chanoine îi transportaseră pe cei doi indieni în barcă.

Aceştia nu opuseseră nici o rezistenţă.

De altfel Rocambole îi legase aşa de minunat, încât, nu puteau fi dezlegaţi decât cu mare greutate.

Dar ceea ce-i ţinea mai mult nemişcaţi era spaima de care ei fuseseră cuprinşi auzind răsunând la ureche limba lor maternă.

Cine era deci acest om care vorbea aşa de bine limba indiană?

O temere superstiţioasă îi cuprinsese, şi-şi spuseseră pe şoptite pe când erau transportaţi:

— Am căzut în mâinile fiilor lui Siva.

Spre a explica aceste misterioase cuvinte, e necesar să spunem că religia indiană are două divinităţi: Siva şi zeiţa Kali; prin urmare două principii: binele şi răul.

După cum teribila divinitate e adorată de strangulatori şi fanatici, Siva îi are pe ai săi.

Aceştia au format o sectă care are ca misiune să-i distrugă pe strangulatori. Dar aceştia din urmă au fost mai tari şi până acum au triumfat.

Numai Osmanco şi Gurhi recunoşteau că fiii lui Siva aveau încă oarecare putere şi că în Europa şi mai ales în Franţa, ei puteau să lupte cu forţe egale.

Această convingere că omul care-i făcuse să cadă în cursă era vreun înalt personaj al sectei inamice, îl va servi mult pe Rocambole.

O împrejurare trebuia, de altfel, să înrădăcineze în spiritul lor această convingere.

Odată ajunşi în barcă, cei trei bandiţi recrutaţi de Rocambole, după ce îi lungiră pe indieni, se puseră la sfat, desigur vorbind de Rocambole şi de îndrăzneala lui.

Cei doi indieni nu ştiau dialectul hoţilor, dar destul de bine limba franceză ca să priceapă că bandiţii vorbeau de Rocambole cu o admiraţie adâncă şi cu un mare respect.

Marmouset spunea:

— E un bărbat mândru?

— E stăpânul stăpânilor, răspunse Chanoine entuziasmat.

— Şi care îţi trânteşte un om în două mişcări, adăugă Moartea Bravilor.

— Asta e adevărat, reluă Marmouset. Şi când te gândeşti că noi l-am pescuit.

Şi aceşti oameni vorbiră astfel timp de trei ore.

Moartea Bravilor ridica din când în când capul şi se uita pe drum.

— Întârzie, zise Chanoine.

— E de lucru sus, răspunse Moartea Bravilor, care presupunea cu naivitate că după ce îl asasinase pe bătrân şi pe fată, Rocambole forţa mobilele, răscolea prin cutii şi fura toate lucrurile de valoare.

— Dacă i s-o fi întâmplat ceva, zise Moartea Bravilor

— Nu e pericol! murmură Marmouset, Rocambole e tare.

— Mă intrigă un lucru, zise Moartea Bravilor.

— Care?

— Acea lumină care nu se mişcă din loc.

Şi arătă fereastra odăii Nadeiei, odaie care era luminată, pe când restul casei era în întuneric.

— Ei bine, ce dovedeşte asta? zise Marmouset.

— Mi se pare, zise Moartea Bravilor, că dacă a dat lovitura, lumina s-ar muta din loc şi stăpânul ar face o mică recunoaştere.

— Dacă ne-am duce în ajutorul lui! zise Chanoine

— Drace! adăugă Marmouset.

Dar Moartea Bravilor dădu din cap.

— Mai întâi, zise el, trebuie să-i păzim pe aceşti de oameni care sunt aici.

— Voi sta, eu. Ei sunt bine legaţi şi nu e pericol că vor fugi.

— Da, zise Moartea Bravilor, dar uiţi că am făcut făgăduială stăpânului.

— Care?

— Aceea de a ne supune.

— Ei bine?

— Şi stăpânul nu ne-a dat voie să-l urmăm.

— Da, zise Chanoine, dar dacă i s-a întâmplat ceva

— Aş, zise Moartea Bravilor. Nu degeaba e el Rocambole.

Pe când spunea aceste cuvinte se auzi o fluierătură în depărtare.

Marmouset se sculă în picioare şi zise:

— Iată-l!

Într-adevăr, auzi o a doua fluierătură şi se văzu o umbră.

Era Rocambole care venea alergând. El sări în barcă cu agilitatea unei căprioare, apoi îi spuse lui Marmouset:

— Nu dezlega încă barca, căci avem de vorbit.

— Aţi dat lovitura? întrebă Chanoine.

— Mai întrebi? zise cu naivitate Moartea Bravilor, dând din umeri.

Un surâs flutură pe buzele lui Rocambole:

— Aţi jurat că vă veţi supune, zise el.

— Da, răspunseră câteşitrei.

— Prin urmare sunt şeful?

— Pe care îl vom sluji cu credinţă, răspunsese Chanoine.

— Asta nu e destul, zise cu răceală Rocambole. Trebuie să-mi serviţi orbeşte.

— Orbeşte! repetară câteşitrei.

— Fără să discutaţi niciodată ordinele mele, zise Rocambole.

Ei întinseră mâinile şi spuseră:

— Pe onoarea noastră de bandiţi!

Când hoţii fac un asemenea jurământ, el e sfânt.

— Bine, le spuse Rocambole. Acum ascultaţi. Am fost sus, şi cu degetul arăta casa, şi în loc să găsesc ceea ce credeam, am găsit prieteni.

Bandiţii îl priviră uimiţi.

— Prieteni pe care trebuie să-i apăraţi cu preţul vieţii voastre, urmă Rocambole, respectându-le proprietatea lor, bineînţeles.

— E ciudat asta, zise Moartea Bravilor.

— Vei urca acolo, tu şi Chanoine, continuă Rocambole, şi veţi spune bătrânului şi tinerei femei: „Venim din partea stăpânului spre a veghea zi şi noapte asupra voastră.”

— Asta e ciudat, repetă Chanoine, dar e suficient să vrei, stăpâne, ca să fie aşa.

Rocambole adăugă:

— Ieri spuneai că vrei să dai lovituri mari?

— Da.

— Ei bine, momentul nu e departe.

— Ah! răspunse Chanoine.

— Pentru astăzi, zise Rocambole, n-am altceva spus. Plecaţi! Voi veni mâine şi nenorocire vouă, dacă nu veţi fi executat ordinele mele.

— Ai cuvântul nostru, zise Moartea Bravilor.

— Bine! Du-te!

Şi pe când cei doi bandiţi săreau pe ţărm, Marmouset spuse la rândul său:

— Şi eu stăpâne, ce am de făcut?

— Vei sta cu mine. Dezleagă barca şi să plecăm.

Marmouset se supuse şi porniră.

— Nu e nevoie să te grăbeşti, îi zise Rocambole, am timp destul.

Atunci se aplecă spre Osmanco şi Gurhi şi apropie buzele de urechea celui dintâi şi îi zise în limba indiană:

— Zeiţa Kali te-a părăsit, după cum ea îi părăseşte pe servitorii săi cei răi.

Indianul ridică cu resemnare ochii spre cer.

— Şi Siva îmi ordonă să te ucid, adăugă Rocambole.

Osmanco nu tresări.

— Ceea ce e scris e scris, murmură el.

Rocambole ridicase asupra lui pumnalul care i-l luase.

— Kali mă va răsplăti în lumea sufletelor, murmură fanaticul.

Rocambole lăsă mâna jos şi se adresă lui Gurhi:

— Dacă Siva te va ierta, mi te vei supune?

Tânărul făcu un semn negativ; dar vârful pumnalului îi atinse gâtul şi el scoase un ţipăt.

— Voi vorbi! murmură el.

Capitolul XXVII

A doua seară, cu puţin înainte de miezul nopţii, pe când cerul era întunecat şi ploaia cădea din abundenţă, cârciuma lui Arlechin, care până atunci fusese cufundată în întuneric şi tăcere, se lumină deodată.

În acelaşi timp din toate părţile Senei, soseau tăcuţi, muşterii obişnuiţi.

Camarde era la tejgheaua ei. Îmbrăcată în negru şi cu înfăţişarea serioasă, ea avea în ochi, în vorbă şi în atitudine ceva misterios în acea seară.

Pie-Borgne era lângă dânsa. Aceasta din urmă se îmbrăcase cu rochia cea mai decoltată.

Ce trebuia să se petreacă aşa extraordinar la Arlechin? Un lucru, care, cu opt zile înainte, ar fi fost foarte natural şi care, acum, lua nişte proporţii fantastice.

Stăpânul, nu i se mai zicea Rocambole, trebuia să vină.

Erau cinci zile de când el nu mai fusese văzut la Arlechin.

Dar avuseseră veşti despre dânsul.

Şi încă veşti frumoase!

Marmouset, copilul teribil al bandei, sosise anunţând că stăpânul avea proiecte grandioase. Care erau?

Marmouset era de o discreţie absolută.

Dar el o anunţase pe Camarde că stăpânul pregătea o expediţie superbă, că va fi nevoie de multă lume, şi că nu va

înrola pe primii veniţi.

— Voi fi şi eu? întrebase Camarde.

— Nu ştiu.

Şi după acest răspuns, Marmouset plecase.

Dar Camarde îşi spuse că o femeie cu meritele ei nu e niciodată lăsată la o parte; şi ea se pregătea să primească, în mod cuviincios pe noul şef al distrugătorilor.

La rândul ei, Pie-Borgne, care era de faţă la comunicarea lui Marmouset, îşi spusese: „Sunt tânără şi frumoasă. Camarde e bătrână. Cu mare uşurinţă o voi da la o parte. Dacă stăpânul îşi ia o tovarăşă, aceea voi fi eu.”

Marmouset o însărcinase pe Camarde să prevină pe principalii distrugători, aceia pe care se putea conta, şi să le dea întâlnire în acea noapte.

În fine, cu puţin înainte de miezul nopţii, Notarul şi Jean Călăul sosiră cei dintâi.

Ei aveau fără îndoială instrucţiunile stăpânului, căci cel dintâi i-a spus Camardei:

— Nu te mai găti degeaba, nu cred că se vor lua femei.

— Ah! zise Pie-Borgne muşcându-şi buzele.

— Şi apoi, zise Notarul, eu cred că nu merge la doi paşi de aici.

— Aş, zise Camarde.

— Ne vom îmbarca!

— Pe Sena?

— Nu, pe mare.

— Eu nu sufăr de rău de mare, zise Pie-Borgne. Pot să merg. dovadă că era să plec în California, unde mi s-a spus că sunt de făcut afaceri de aur.

— Mai ales pentru femei, zise Notarul.

Camarde reluă:

— Dacă e aşa, nu vreau să mă duc. Aici îmi câştig existenţa.

Distrugătorii soseau unul câte unul şi comentariile se înmulţeau.

Ce era această misterioasă expediţie?

Fiecare îşi dădea cu părerea. Dar nimeni nu găsea soluţia.

Notarul şi Jean Călăul surâdeau şi răspundeau:

— Aveţi răbdare căci va sosi stăpânul.

— Dar unde e Moartea Bravilor? întrebă Pie-Borgne foarte intrigată.

— Şi Chanoine? întrebă unul din distrugători.

— Ei sunt ocupaţi, răspunse Notarul.

Dar un nou venit, care se oprise pe pragul uşii, strigă:

— Îţi voi spune eu!

— Ah! tu ştii unde sunt? spuse Notarul privindu-l cu coada ochiului.

— Ei s-au lăsat de meserie.

— Nu se poate! strigă Camarde.

— E aşa cum vă spun, reluă distrugătorul. Au devenit servitori.

— Oh! ce glumă!

Numai Notarul, Jean Călăul şi Marmouset rămăseseră nepăsători.

Distrugătorul continuă:

— Nu glumesc! E purul adevăr. I-am întâlnit pe amândoi. Chanoine s-a făcut vizitiu. El are o frumoasă perucă pudrată, o haină galonată cu aur şi conduce o trăsură cu o pereche de cai frumoşi englezeşti.

Şi cum ceilalţi distrugători protestau, povestitorul continuă:

— Cât despre Moartea Bravilor, el stă în picioare la spatele trăsurii. El s-a ras ca valeţii englezi.

— Dar tu îţi baţi joc de noi! zise Camarde.

— Deloc, i-am văzut chiar astăzi de dimineaţă.

— Unde?

— În Paris, la poarta hotelului Maurice, strada Rivoli.

— Dacă e adevărat, zise unul din distrugători care auzise vorbindu-se de aventurile lui Rocambole, desigur că stăpânul era în trăsură.

— Deloc.

— Atunci te-ai înşelat.

— Nu, fiindcă le-am vorbit.

— La amândoi?

— Da! şi am văzut urcându-se în trăsură un domn bătrân şi o femeie tânără.

— Asta e nostim.

— Nu, răspunse cu răceală Notarul, care tăcuse până atunci.

Toate privirile se întoarseră spre dânsul.

— Notarul trebuie să ştie, zise Camarde.

— Pot să vă explic totul, răspunse acesta.

— Bătrânul şi femeia cea tânără sunt aceia din Villeneuve-Saint-Georges.

— Ah!

— Am crezut că era vânat.

— Ei bine?

— Deloc, erau vânători. Se pare că bătrânul este un prieten din Londra şi s-a asociat cu stăpânul.

— Nostim, zise Marmouset.

— Şi iată pe Chanoine vizitiu şi Moartea Bravilor valet; astea sunt loviturile lui Rocambole.

— Bravo! Bravo!

— Un om mândru! zise Camarde.

Pie-Borgne luă un cuţit de pe masă.

— Vai de aceea care mi-l dispută! zise ea.

În acest moment se auzi pe ţărm un zgomot, cu al cărui ecou cei din jurul cârciumii Arlechin nu erau deloc obişnuiţi.

Era trapul a patru cai, ataşaţi la o trăsură cât se poate de luxoasă.

Şi pe când muşteriii cârciumii alergau la ţărm, un om într-un elegant costum de călătorie, un gentilom, descinse din trăsură şi îi salută pe distrugătorii uimiţi.

— Stăpânul! murmură Notarul, scoateţi-vă pălăriile şi salutaţi…

Pe când Notarul vorbea astfel, Rocambole intră în cârciumă.

Capitolul XXVIII

Rocambole ştia ce putere aveau minunăţiile asupra acestor imaginaţii corupte.

Această sosire era o adevărată minunăţie.

Când Moartea Bravilor îl pescuise pe stăpân pe jumătate înecat, el avea asupra lui câteva piese de aur, pe care el i le furase.

De aceea când el plecase cu Moartea Bravilor, cu Chanoine şi cu Marmouset cu cinci zile înainte, sub pretextul de a se duce să pregătească mica afacere de la Villeneuve-Saint-Georges, Camarde scosese un ciorap în care se aflau o mie de franci şi îi oferise cu respect, spunându-i:

— Pot să vă împrumut, căci nu mi-e frică.

— Te cred, răspunse Rocambole, dar n-am nevoie, peste opt zile voi avea mai multe bilete de o mie.

El plecase deci fără bani, îmbrăcat într-un costum vechi de marinar.

Şi acum se întorcea în trăsură cu patru cai, îmbrăcat în haine de prinţ şi cu bijuterii preţioase pe dânsul. Un astfel de om era un zeu. De aceea entuziasmul distrugătorilor ajunsese la culme.

Strigăte de „trăiască Rocambole” se auziră din toate părţile.

În acest timp câţiva curioşi se îngrămădeau în jurul trăsurii.

Cu toate că lumina felinarelor se reflecta în afară, lor li se păruse că văd în trăsură o femeie.

Rocambole reuşise să restabilească tăcerea.

Apoi, spre a fi mai bine auzit, se urcase pe un scaun, în mijlocul cârciumii.

Distrugătorii se strânseră în jurul lui, şi toate mâinile băteau cu putere.

— Copiii mei, le spuse Rocambole, aceia dintre voi care m-au cunoscut odinioară, ştiu că nu dau decât lovituri mari.

A fi şeful distrugătorilor, şi a da lovituri mici ici şi colo, asta e bun pentru Pâtissier.

El avu un surâs de dispreţ.

— Vin să vă propun ceva bun. Ieri eraţi hoţi; vreţi să fiţi soldaţi?

Aceste cuvinte produseră o mare uimire.

Rocambole continuă liniştit:

— Aţi auzit vorbindu-se de „amicii” din Londra?

— Da! strigă Marmouset.

— Ei bine! am făcut planul de a-i zdrobi.

— Pe hoţi?

— Nu, pe strangulatori. Cine are încredere în mine să mă urmeze, cine nu, să rămână aici.

— Cum! spuse unul din distrugători, mergem la Londra?

— Da.

Un altul spuse cu cinism:

— Nu mi-a plăcut niciodată ghilotina. La Londra te spânzură, asta e mai curat. Contează pe mine, căpitane.

— Dar mă vei ruina, stăpâne? zise Camarde, i-ai fermecat, ei te vor urma toţi.

— Cred şi eu, răspunse Rocambole, dar linişteşte-te, am nevoie de un corespondent la Paris şi m-am gândit la dumneata.

— Bine!

— Şi apoi ne vom întoarce în curând.

În cârciumă se aflau vreo douăzeci de oameni, toţi oameni hotărâţi şi energici. Toţi strigară:

— La Londra! La Londra!

Atunci Rocambole scoase din buzunar o pungă al cărui conţinut îl vărsă pe masă.

Spre marea lor mirare distrugătorii observară că din pungă ieşiră nişte jetoane de aramă având un număr de ordine.

— Ascultaţi-mă acum, le spuse Rocambole.

Eu plec chiar în noaptea asta spre a organiza totul.

Dar pe voi nu vă iau îndată şi nici n-am nevoie de voi înainte de şapte sau opt zile. Veţi lua fiecare câte un număr.

Apoi, mâine, vă veţi duce unul câte unul, având grijă să nu fiţi observaţi, în strada Lafayette, în faţa Gării de Nord. Acolo veţi vedea o firmă pe care e scris cu litere roşii: „Birou pentru emigrare”

Veţi urca şi veţi găsi un om bătrân care se numeşte Milon.

Îi veţi prezenta numărul; el în schimb vă va da fiecăruia câte 300 de franci, un paşaport şi un bilet pentru Anglia.

Astăzi e joi. Trebuie ca peste opt zile să fiţi cu toţii la Londra.

— Unde ne vom regăsi? întrebă Notarul.

— E la Londra, urmă Rocambole, un cartier populat în care ajungi după ce treci puntea Waterloo, numit Wapping.

În acest cartier se află o cârciumă renumită, cu firma la „Regele George”.

Cum veţi sosi, vă veţi prezenta acolo.

Cârciumarul e un prieten şi vă va spune unde mă găsiţi.

Zicând aceste cuvinte, Rocambole împărţi jetoanele distrugătorilor.

Niciunul nu refuză şi nu avu nici măcar un moment de ezitare.

Toţi luară repede jetoanele.

Pie-Borgne se prezentă cea din urmă.

Văzându-l pe stăpân aşa de frumos gătit, ea devenise sfioasă.

— Mă iei şi pe mine? întrebă ea tremurând.

— Eşti prea frumoasă ca să te lăsăm aici, îi răspunse Rocambole.

Pie-Borgne luă acest răspuns drept o declaraţie.

— Oh! dacă ai şti, cât de mult te voi iubi!

Pe când ea spunea aceste cuvinte, o femeie coborî din răsură.

La vederea acestei femei distrugătorii se simţiră cuprinşi de un straniu sentiment de respect.

Ea înainta, maiestuoasă şi liniştită ca o regină în mijlocul poporului său.

Apoi puse mâna pe Pie-Borgne care tremura ca frunza.

— N-ai gust prost, mititico, zise ea.

Rocambole o luă de mână şi întorcându-se spre distrugători, le zise:

— O vedeţi pe doamna; trebuie să vă supuneţi ei tot ca şi mie.

Această femeie, credem că nu mai e nevoie să o spunem, era Vanda rusoaica, aceea care strigase la marginea apei:

— Nu, Rocambole n-a murit!

După câteva minute, Rocambole şi Vanda se urcau în trăsură şi pe când aceasta se puse în mişcare, stăpânul zicea:

— În fine, mi-am găsit un lucru demn de mine! Vai de strangulatori!

Vanda îl îmbrăţişa de gât.

— Vezi, zise ea, că nu aveai dreptul să mori!

Capitolul XXIX

Trecuse aproape o lună de când Rocambole plecase din Paris împreună cu Vanda.

Într-o seară, după cină, în salonul de fumat al hotelului Dubourg, vreo şase gentilomi, tineri cea mai mare parte, discutau cu oarecare animaţie bând groguri.

Obiectul conversaţiei lor era o luptă de cocoşi ce avusese loc în ajun, fără ştirea poliţiei, desigur.

Se ştie că englezii sunt ahtiaţi după asemenea lupte de cocoşi.

Numai o luptă între doi boxeri cunoscuţi ar putea să-i smulgă de la un asemenea spectacol.

În lupta despre care vorbeau aceşti gentilomi, sir George Stowe pierduse o sumă considerabilă, pariată pe „Monarque” care era favoritul publicului. Cocoşul celalalt, anume „Belle-Etoille”, rivalul lui Monarque, îşi ucisese adversarul său printr-o lovitură de cioc şi trei lovituri de picioare.

Această împrejurare, foarte neînsemnată în aparenţă, era totuşi din ajun obiectul conversaţiilor din Londra întreagă.

Şi asta nu fiindcă Monarque fusese bătut după o lungă carieră de succese, dar fiindcă fusese bătut de Belle-Etoille, un cocoş necunoscut, un cocoş francez.

Era o istorie întreagă, o istorie pe care o vom povesti în puţine cuvinte.

Un francez, un gentilom din cap până în picioare, pariase în ajun pe cocoşul său care îi va bate pe toţi cocoşii din Regatul Unit.

Pariul este prea mult înrădăcinat în moravurile engleze pentru ca acest pariu să nu fie îndată primit.

Monarque murise.

Sir George Stowe, care era flegmatic ca orice englez, îi spusese atunci francezului:

— Am un câine care ucide o sută de şoareci în opt minute.

Şi francezul răspunse:

— Eu am un căţeluş din Havana care într-o clipă ucide câinele dumitale.

O nouă întâlnire fusese stabilită în acea seară într-una din pivniţele hotelului Dubourg şi care urma să aibă loc.

Cine era acest sir George Stowe şi cine era acest francez care poseda un cocoş de o rasă aşa de bună?

Se ştie aproape provenienţa celui dintâi.

Nu se ştie numele celui de-al doilea.

Să vorbim de acesta mai întâi. El debarcase cu trei zile în urmă de pe unul din numeroasele vapoare care fac serviciu pe Tamisa şi descinse la hotelul Dubourg. Cum el vorbea foarte bine engleza şi era îmbrăcat foarte elegant, fusese luat la început drept un gentilom din Yorkshire, sau dintr-un ţinut vecin. Intrase fără să facă prea mult zgomot, se instalase cu modestie într-o odaie şi stătuse tăcut o mare parte a prânzului.

Abia pe la sfârşitul mesei, când sir George Stowe, care era prea gentilom spre a nu vorbi limba franceză, lăudă meritele cocoşului, merite foarte cunoscute de altfel, atunci pretinsul gentilom din Yorkshire îi spuse cu accentul parizian cel mai curat:

— Am un cocoş care va bate pe al dumitale.

De aici se născu pariul care a fost funest pentru Monarque. La Londra poţi repede să devii celebru. Francezul, nu se ştia numele lui, fu deci îndată obiectul tuturor conversaţiilor, şi la ora la care pătrundea în hotelul Dubourg, se aştepta cu nerăbdare momentul în care trebuia să aibă loc lupta între cei doi câini.

Sir George Stowe era un englez brun, născut în Indii.

Înalt, robust, cu părul negru şi creţ, el avea în mod evident în vine câteva picături de sânge indian.

Era un om de treizeci de ani, aspru, de o frumuseţe obraznică şi ai cărui ochi aveau priviri sălbatice.

Perfect gentilom, bogat ca toţi anglo-indienii, primit în cea mai bună lume, sir George Stowe era un jucător frumos, sportiv distins, un boxer extraordinar şi trăgea cu pistolul la perfecţie.

Gentilomii care asistaseră la înfrângerea cocoşului Monarque îşi spuneau:

— Iată o victorie pe care sir George Stowe nu o va ierta francezului.

Anglo-indianul era răzbunător, toţi ştiau asta.

Deci, în acea seară, când erau orele zece, sir George Stowe intră în sala de fumat ţinând în lanţ câinele său.

Era un animal superb de talie mijlocie, cu părul alb, cu ochii congestionaţi, cu un gât de taur.

Entuziasmul englez izbucni în toată naivitatea sa la vederea lui Tom.

Acesta era numele câinelui.

Sir George Stowe spuse cu un aer dispreţuitor:

— Se pare că sunt cel dintâi la întâlnire.

Dar hotelierul intră în sala de fumat şi răspunse:

— Gentilomul francez e deja în pivniţă.

— Cu câinele său?

Hotelierul se înclină.

— Atunci să mergem! ziseră gentilomii.

Apoi ei îşi regăsiseră acel calm şi acea nepăsare tipice englezilor şi ieşiră tăcuţi din sala de fumat.

Locul de luptă purta numele de pivniţă.

În realitate era o vastă sală subterană, perfect de bine luminată, garnisită cu canapele de catifea.

Vreo treizeci de englezi nobili ocupau deja aceste canapele.

În mijlocul sălii se amenajase un careu mare de trei sau patru metri lărgime şi cu margini înalte de jur împrejur.

Era arena destinată luptătorilor.

Lângă această arenă stătea nepăsător, ca un adevărat englez, francezul care îl provocase pe sir George Stowe.

El ţinea câinele în braţe.

La vederea acestui câine întreaga asistenţă surâse.

Toţi îl cunoşteau pe Tom şi îi ştiau sălbăticia.

Câinele francezului, din contra, era un animal mic, cu părul creţ, cu privirea inteligentă şi blândă, un câine de salon şi care părea că părăsise patul spre a veni să moară în dinţii lui Tom.

Sir George Stowe intră.

Francezul şi el se salutară.

Apoi sir George Stowe surâse, ca şi ceilalţi, văzând căţeluşul care era adversarul câinelui său.

— Domnule, zise el francezului, acest drăguţ animal mă interesează aşa de mult încât dacă ai vrea să renunţi la luptă, primesc.

Francezul surâse la rândul său:

— Câinele dumitale e superb, zise el, şi îţi fac bucuros şi eu aceeaşi propunere.

— Glumeşti? zise sir George Stowe.

El îşi dezlegă câinele care, obişnuit cu asemenea lupte, sări în careu.

Atunci gentilomul francez îşi luă căţelul şi îl puse în arenă.

— Sărmanul căţeluş, murmură o irlandeză care era în rândul spectatorilor şi întoarse capul spre a nu vedea nimic.

Capitolul XXX

Gentilomii pe care acest spectacol sălbatic îi atrăsese n-aveau sensibilitatea irlandezei.

Ei se aplecaseră în arenă uitându-se cu lăcomie.

Unii, totuşi începură să-l examineze pe francez cu coada ochiului.

El era foarte liniştit şi părea a fi sigur de rezultatul luptei.

Tom mârâi de două ori.

Căţeluşul se culcase în mijlocul arenei, cu botul pe labe.

După ce mârâi, Tom făcu o săritură.

Emotiva irlandeză închise din nou ochii. Dar căţeluşul sări în sens invers şi se află în partea cealaltă a arenei.

Tom sări din nou.

Uşor ca o maimuţă, căţeluşul trecu pe deasupra lui.

Timp de trei minute fu o cursă în loc de luptă. Tom urmărea, căţeluşul fugea.

De câte ori cel dintâi îşi înghesuia adversarul într-un colţ, el deschidea gura, dar nu-l putea prinde pe căţeluşul francezului.

Sir George Stowe se înroşise la faţă.

El spuse francezului pe un ton mânios:

— Trebuie să-ţi spun, domnule, că e bun de curse câinele dumitale.

— Domnule, răspunse francezul, terminăm când doreşti.

— Te dai învins?

— Oh! nu! zise francezul surâzând.

Şi aplecându-se spre arenă, zise:

— Kiss! Kiss! Neptun!

Acesta fu semnalul şi rolurile se schimbară.

Repede ca fulgerul, căţeluşul sări în spinarea lui Tom şi-l muşcă de gât.

Tom căută să scape, dar nu putu; el făcea sărituri minunate, dar căţeluşul îşi înfipsese dinţii şi nu se mişca.

Uneori, totuşi, ca şi cum ar fi vrut să răsufle, el se lăsa să alunece la pământ.

Atunci, beat de furie, Tom se întorcea şi căţeluşul începea din nou să fugă.

Apoi el îi sărea din nou în spinare şi continua să-l muşte.

— Kiss! Kiss! Neptun! zicea francezul.

Tom urla de furie.

Englezii entuziasmaţi, strigau:

— Ura! Neptun!

Sir George Stowe devenise palid.

Căţeluşul muşca mereu şi Tom se rostogolea la pământ sperând să scape de agilul său inamic.

— Ei bine, domnule! zise francezul lui sir George Stowe, ce crezi?

Acesta era palid şi tremura.

— Trebuie să continuăm? întrebă francezul.

— Dar. fără îndoială.

Şi gentilomul se sculă palid de mânie şi de dispreţ.

— Te previn, observă francezul, că Tom al dumitale va fi mort peste trei minute.

— Am alţi câini, răspunse sir George Stowe.

— Kiss! Neptun! zise pentru ultima dată francezul.

Profeţia francezului trebuia să se împlinească, căţeluşul îşi mai înfipse dinţii o singură dată şi Tom căzu jos.

El se mai zvârcoli un moment în prada convulsiilor agoniei.

Căţeluşul nu-l slăbea:

— Destul, Neptun! zise în fine francezul.

Căţeluşul îşi lăsă victima şi dintr-o săritură fu afară din arenă.

Englezii cu tot orgoliul lor naţional, care suferise aşa de mult, băteau din palme.

Irlandeza, care era foarte bogată, oferi şaizeci de guinee pentru căţeluş.

Francezul foarte curtenitor răspunse că nu vinde căţeluşul său.

— Domnule, strigă atunci sir George Stowe, palid de mânie, nu eşti poate aşa de norocos ca Neptun al dumitale.

— Asta depinde, răspunse francezul.

— Tragi bine cu pistolul? întrebă batjocoritor sir George.

— Lovesc de zece ori la rând tăişul unui cuţit.

— Aş vrea să văd şi eu asta.

— Îţi voi arăta când vei dori.

— Domnule!

— Domnule, zise francezul surâzând, îţi place lumina gazului.

— Nu te înţeleg.

— Ador să mă bat la lumina lămpilor, zise francezul.

Câţiva gentilomi au vrut să intervină, dar francezul le spuse:

— Lăsaţi, domnilor; sir George Stowe are nevoie de o lecţie şi i-o voi da.

— Domnule, răspunse sir George Stowe, am treabă în noaptea asta. Dar dacă mâine vrei să vii la debarcaderul Birmingham cu doi din prietenii dumitale, la ora opt, vom merge să facem o plimbare pe câmpiile Londrei.

— Cum îţi va plăcea, răspunse francezul.

El îşi luă căţeluşul în braţe, salută asistenţa care era puţin abătută de întorsătura pe care o luaseră lucrurile şi plecă singur.

— Excentric! murmurară englezii.

Sir George Stowe dispăruse deja.

Subterana corespundea printr-un coridor ce dădea pe o scară pe unde se ieşea în salonul hotelului Dubourg.

Francezul, sosind în salon, se apropie de un personaj gras, îmbrăcat în negru, dar care avea aerul unui servitor.

Acesta luă căţeluşul din mâinile stăpânului său, apoi aruncă pe umerii acestuia o blană.

— Să plecăm, zise francezul.

Şi ieşi din hotelul Dubourg.

Când ajunseră în stradă, căci omul cel gras îl urmă, francezul întrebă:

— Unde e trăsura?

— Acolo!

Şi servitorul întinse mâna.

— Du căţeluşul Vandei.

— Nu vii şi dumneata, stăpâne?

— Nu.

Omul cel gras păru că ezită.

— Ei bine, de ce mă priveşti aşa de mirat? zise francezul râzând.

— Dar. stăpâne.

— Ce?

— Mi-e frică.

— De ce?

— Nu îmi place să te văd mergând singur pe străzile Londrei noaptea.

— De ce?

— Ştii bine că un poliţist ţi-a spus astăzi de dimineaţă, că n-ar îndrăzni să intre în Wapping?

— Ei bine, eu voi intra.

— Stăpâne. se rugă omul cel gras.

„Acest Milon va rămâne tot dobitoc!” murmură francezul ca şi cum ar fi vorbit singur. Apoi adăugă:

— Voi intra în Wapping pentru două motive: mai întâi, fiindcă am treabă acolo şi, al doilea fiindcă mă numesc Rocambole.

Şi Rocambole, căci dânsul era, cu un gest imperios îl concedie pe bunul şi naivul Milon care îi era credincios ca un câine.

Capitolul XXXI

Viaţa la Londra începe la orele opt seara şi se termină în revărsatul zorilor.

La ora la care soarele răsare, începe noaptea pentru capitala Regatului Unit.

Atunci începe ceaţa, ploaia şi prăvăliile sunt luminate de lămpi.

La ora opt scena se schimbă: Londra străluceşte de lumină.

Soarele fals, după cum e numit gazul aerian, varsă torente de lumină deasupra Londrei, şi mulţimea citeşte ziare mergând pe largile trotuare.

Teatrele, edificiile publice se acoperă de ghirlande de lumină.

Lumea se plimbă la Hyde-Park sau Saint-James, pe la miezul nopţii după cum francezii se plimbă în grădina Tuileries din Paris, pe la amiază la orele 5 seara.

Echipajele merg în toate părţile, navele împânzesc Tamisa, şi o armată de poliţişti umblă de colo până colo, trecând cu vederea unele dezordini, având grijă ca totul să se petreacă fără zgomot.

Era aproape miezul nopţii când Rocambole ieşise de la hotelul Dubourg.

La o sută de paşi de hotel, Vanda îl aştepta în trăsură.

Dar, după cum am văzut, Rocambole socotise că e inutil să se ducă la dânsa şi se limitase să-i trimită căţeluşul prin Milon.

Apoi el îl urmărise din ochi pe fostul său tovarăş de lanţuri.

Acesta ajunsese la trăsură şi se urcase în ea.

După un minut, trăsura se îndepărtă.

Atunci Rocambole, ridicându-şi gulerul paltonului său, se îndepărtase cu vreo zece paşi de poarta hotelului.

Apoi, scoţând din buzunar un număr din ziarul „Times”, se aşează sub un felinar şi se apucă să citească.

Cu toate acestea, dacă un observator s-ar fi uitat în acel moment la dânsul, ar fi văzut că el citea numai cu un ochi.

Privirea lui nu părăsea poarta hotelului şi nimeni nu intra şi nici nu ieşea fără ca dânsul să nu-l fi examinat.

În fine, un om care se afla pe trotuarul opus traversă strada şi se îndreptă spre poarta hotelului.

Atunci Rocambole tuşi.

Omul se opri, privi în jurul său, îl zări pe Rocambole şi se apropie de dânsul.

— Te laşi aşteptat, Noël, zise Rocambole în limba franceză noului venit.

Noël, zis Cocorico, fost ocnaş la Toulon şi unul din credincioşii lui Rocambole, vorbea la perfecţie limba engleză.

El era îmbrăcat ca un vizitiu într-o casă nobilă.

— Cu acest costum, îi zise el lui Rocambole, se poate merge oriunde.

— Bine, spuse Rocambole, adu-mi geamantanul pe care l-am lăsat la hotel.

— Bine! Apoi?

— Apoi, îmi vei aduce o trăsură. E o staţie la colţ.

Noël plecă, intră în hotel şi ieşi puţin după aceea.

Rocambole, aşteptând sosirea trăsurii, continua să observe cu coada ochiului poarta hotelului.

Noël încă nu se întorsese când Rocambole tresări.

Un om ieşea din hotel, înfăşurat într-o blană şi cu pălăria pe ochi.

Rocambole îl recunoscuse.

Era sir George Stowe.

Erou nostru deschise ziarul având aerul că trece citind de pe o pagină pe alta, dar în realitate făcea aşa pentru ca sir George Stowe, trecând pe lângă dânsul să nu îi poată vedea faţa.

Într-adevăr, gentilomul trecu rapid pe lângă dânsul.

În acest moment Noël sosea cu trăsura.

Rocambole sări repede lângă dânsul; apoi îi zise birjarului arătându-i cu mâna pe sir George Stowe, care se îndepărta:

— Dacă îl urmăreşti pe acel gentilom şi nu îl scăpăm din vedere, ai o guinee bacşiş.

Birjarul englez este un tip discret. El serveşte cu aceeaşi indiferenţă un lord, un agent de poliţie sau un pungaş. El

nu trădează secretele nimănui, când le descoperă; dar, de obicei, nici nu caută să le afle. Îşi face meseria şi restul nu îl priveşte.

— Da, a fost tot răspunsul pe care el îl dădu lui Rocambole.

Şi trăsura porni.

Sir George Stowe mergea pe jos, deci vizitiul mână calul la pas, şi lăsă între dânsul şi gentilom o distanţă respectabilă.

— Aşează-te în faţa mea, zise Rocambole, să mă aranjez puţin.

Şi într-adevăr, el se ascunse cât putu mai bine în spatele lui Noël, în fundul trăsurii. Apoi deschise geamantanul care conţinea un rând complet de haine grosolane.

Pentru Rocambole schimbarea veşmintelor şi a feţei în câteva minute era o nimica toată.

Acela care l-ar fi văzut urcându-se în trăsură şi apoi coborând ar fi rămas uimit de această substituire, şi desigur nu l-ar fi recunoscut.

Noël, care văzuse multe altele, nu se miră de această metamorfoză.

Sir George Stowe mergea repede şi trăsura îl urmărea la pas.

În fine, la colţul unei străzi al cărei nume Rocambole nu-l putu citi, gentilomul se opri la poarta unei căsuţe care n-avea decât un etaj, scoase o cheie din buzunar şi dispăru.

— Iată nişte bani uşor câştigaţi, zise Rocambole, punând o guinee în mâna birjarului.

Acesta fu puţin cam mirat, căci nu-l recunoscu deloc pe gentilomul care îi făgăduise un bacşiş aşa de frumos. Dar Rocambole deja coborâse şi Noël îl urmase.

Trăsura se îndepărtă.

Atunci Rocambole îl luă pe Noël de braţ şi-l târî după o poartă ce se afla la douăzeci de paşi de aceea pe care dispăruse gentilomul.

Şi cum Noël tăcea, el îi spuse:

— Cred că suntem pe urma vânatului nostru.

— Cum, zise Noël, omul cu cocoşul şi cu câinele va fi acela?

— Acela pe care am venit să-l căutăm la Londra, răspunse Rocambole. Să aşteptăm!

Apoi adăugă surâzând:

— Şi cum nu mai sunt gentilom, să fumăm o ţigară.

Trecuseră aproape trei sferturi de oră. Atunci poarta căsuţei se deschise. Un om ieşi afară. Nu era, nu putea fi sir George Stowe. Era unul din acei grosolani ai marinei de comerţ care noaptea umple tavernele din Withe-Chapelle şi din Wapping.

— He! He! zise Rocambole surâzând, cred că ne-am îmbrăcat în uniformă.

Şi cum matelotul se îndepărtă, Rocambole şi Noël îl urmăriră.

Capitolul XXXII

Când un străin condus de un poliţist ajunge la Wapping, poliţistul îşi scoate pălăria cu respect şi îi spune:

— Mă veţi scuza, dar nu pot înainta.

Asta din cauză că Wapping este singurul cartier din Londra prost luminat şi unde legea şi poliţia sunt total neputincioase.

Hoţul elegant nu riscă să intre în acest cartier.

Acolo îl găseşti pe hoţul de rând, pe matelotul grosolan care se joacă cu cuţitul şi irlandeza pe jumătate despuiată şi toţi evadaţii din închisori.

Acolo se află acea rasă stranie, gonită din toate colţurile lumii, dispărută de peste tot locul din evul mediu şi care şi-a regăsit la Londra instituţiile sale şi regele său.

Ţiganii domnesc în Wapping, ei domină restul populaţiei.

În Wapping se mai află de asemenea acei sărmani nebuni, care visează independenţa Irlandei.

În timpul zilei, dacă ai puţini bani în pungă, şi dacă te-ai încheiat la haină spre a-ţi ascunde lanţul de la ceasornic, poţi intra în Wapping.

Vei vedea căsuţe joase şi înnegrite de vreme, prăvălii mici, o populaţie sărăcăcioasă şi cârciumi fără aer şi lumină.

Poate chiar că vei ieşi fără să ţi se întâmple vreun accident.

Dar noaptea lucrurile se schimbă.

O lumină dubioasă străluceşte peste acest cartier.

Printre geamurile unsuroase, acoperite cu perdele roşii, ale tavernelor, se văd agitându-se nişte siluete stranii. Când se deschid uşile se aud cântece obscene sau crâmpeiele vreunei certuri.

Pe străzi circulă pleava societăţii schimbând cuvinte misterioase sau râsete şi semne ciudate.

În acest cartier infect, după o oră de mers, pretinsul matelot, care ieşise din casa cu un singur etaj, a cărei poartă se închisese cu trei sferturi de oră în urmă după sir George Stowe, sosise şi mergea ca un obişnuit pe acele străzi întunecate.

Doi oameni intraseră în Wapping, erau Rocambole şi Noël.

Ei porniseră pe acele străzi cu mersul unor oameni care vin în fiecare seară pe acolo.

Pretinsul matelot, pe care nimeni poate nu l-ar fi recunoscut, dar în care Rocambole ghicise din primul moment pe sir George Stowe, merse drept la taverna cu firma „La Regele George”.

Această tavernă e cel mai teribil local din Wapping.

Stăpânul stabilimentului are un nume de temut: el se numeşte Calcraff, ca şi călăul Londrei.

Poate că e rudă cu dânsul.

În orice caz este un bărbat cu o statură gigantică, ai cărui favoriţi roşii au început să albească, care cu un pumn omoară un taur, şi care trăieşte onest de douăzeci de ani în mijlocul acestei populaţii de bandiţi care, dacă nu-l iubeşte, se teme de el şi-l respectă.

Calcraff nu e nici hoţ şi nici n-a fost condamnat vreodată. El are brevetul său în regulă, n-a înşelat niciodată pe

nimeni, dar e tolerant.

Dacă la el are loc o bătaie, el nu se amestecă deloc.

Uneori doi hoţi, stând la o masă aproape de tejgheaua lui, vorbesc destul de tare pentru ca el să-i audă.

Dar Calcraff nu e curios şi el nu se amestecă decât în afacerile sale.

Dacă doi mateloţi se iau la bătaie cu cuţitele şi unul din ei e ucis, Calcraff îl ia pe mort pe umerii săi şi îl duce în stradă spunând:

— Nu vreau să am de-a face cu poliţia.

Asta provoacă întotdeauna ilaritatea generală, căci se ştie bine că poliţia nu intră niciodată în Wapping.

Numai asupra unui punct, Calcraff nu ştie de glumă: el ţine ca cele două servitoare ale sale, Jeana şi Betty, să fie respectate.

Nu ai voie s-o iei pe Jeana de talie şi nici să-i adresezi vreun cuvânt urât lui Betty.

Un matelot, care se întorcea din apele Chinei şi care intra pentru prima oară la „Regele George” şi a îndrăznit să o sărute pe Jeana, a fost aruncat afară prin geamuri de Calcraff.

Jeana şi Betty sunt două irlandeze voinice, nepoatele lui Calcraff, care păzesc cârciuma în lipsa lui; căci el nu se culcă niciodată în Wapping.

Ziua n-ai să-l vezi niciodată în cârciuma lui, şi se spune că el locuieşte pe o stradă frumoasă a Londrei, într-o casă confortabilă şi că a fost întâlnit duminica, îmbrăcat ca gentilom, prin Hyde-Park având la braţ o fată de douăzeci de ani, frumoasă şi care-l numea tată.

Falsul matelot intrase deci în acea seară şi se dăduse chiar la o parte din prag spre a-i lăsa pe Noël şi pe Rocambole să intre. Aceştia se aşezară la o masă lângă tejghea.

Muşteriii erau numeroşi, dar tăcuţi. Ei vorbeau pe şoptite de un eveniment care emoţionase cu două ore în urmă tot cartierul.

Rocambole trase cu urechea.

Un matelot spunea:

— Deşi aici nu suntem în India, cu toate acestea iată lucruri care nu se petrec decât la Calcutta şi Madras.

— Sărmana Gipsy! spuse o irlandeză care făcea puţin caz de virtute, ea nu merita ceea ce i s-a întâmplat.

— Eu, spune un matelot, prima dată când am văzut-o dansând, am simţit că mi se urcă sângele în cap şi cum tocmai îmi luasem prima mea de îmbarcare, 15 livre şi 22 de şilingi, mi-am spus: „Dacă Gipsy vrea să mă iubească, o iau de nevastă!” Dar când i-am spus aceasta, ea mi-a râs în nas şi am plecat.

— Ei bine, spuse irlandeza, ai avut noroc.

— Cred.

Sir George Stowe, căci dânsul era, se apropie de grupul unde conversaţia era mai animată.

— Despre ce e vorba, camarade? întrebă dânsul.

— O cunoşti pe Gipsy, ţiganca? a spus unul din muşteriii obişnuiţi ai tavernei.

— Da. Nu dansează ea în toate serile aici?

— Ei bine, i s-a întâmplat o nouă nenorocire

— Ah! zise falsul matelot. Ce?

— Gipsy nu poate să aibă nici un amant.

— Cum asta?

— Iată al şaselea pretendent într-un an.

— Ei bine?

— Un băiat frumos, pe legea mea! zise irlandeza, şi care e voinic tot ca şi Calcraff.

Vorbind astfel irlandeza îl salută pe cârciumar care, măgulit de acel elogiu, mulţumi surâzând.

— Ei bine, ce i s-a întâmplat? mai întrebă sir George Stowe.

— Ceea ce s-a întâmplat şi celorlalţi.

— Ah!

— Mort ca şi dânşii; Gipsy probabil că-şi frânge mâinile de disperare, sărmana Gipsy!

— Ea nu va dansa astă-seară, suspină un amator al dansurilor ţigăncii.

— Unde a fost găsit?

— Cine? Radsy?

— Da.

— Ca şi ceilalţi, la uşa fetei, în White-Chapelle.

Rocambole schimbă cu iuţeala fulgerului o privire cu Calcraff.

Irlandeza bău un pahar de rachiu şi reluă:

— Vă voi spune istoria lui Gipsy şi a celor şase amorezi ai ei. O ştiu mai bine decât toată lumea.

Rocambole nu-şi dezlipi ochii de cei ai lui sir George Stowe, care stătea nepăsător.

Capitolul XXXIII

Irlandeza se urcă pe masă şi-şi începu astfel naraţiunea sa:

— După cum ştii, Gipsy este o ţigancă. Cu toate acestea ea n-are nici faţa neagră nici părul negru şi nici buzele roşii ale femeilor din această rasă; şi sunt ţigani bătrâni din tribul său care pretind că ea e un copil furat.

— Drace, zise unul din muşterii, e poate o fată de pair.

— Se poate! reluă irlandeza, căci are nişte picioare şi nişte mâini pe care să le săruţi întruna.

— Să auzim istoria amorezaţilor! spuse sir George Stowe.

— Au trecut opt ani de când Gipsy este în Wapping şi de când locuieşte la White-Chapelle, continuă irlandeza. Ea are astăzi şaisprezece ani. Ţiganul, care spunea că e tatăl ei, o păzea bine. Amorezaţii stăteau deoparte în aceşti din urmă ani, căci ţiganii mânuiesc cuţitul mai bine decât noi. Un frumos gentilom, care o văzuse pe Gipsy dansând, îi oferi un palat şi cai. Bătrânul ţigan se duse să-l găsească pe gentilom şi îi spuse:

— Dacă ţineţi să trăiţi, aţi face bine să nu vă mai ocupaţi de Gipsy.”

Gentilomul, care se temea de o lovitură de cuţit, se retrase.

Dar iată că ţiganul cel bătrân a murit acum un an. Într-o dimineaţă, Gipsy anunţă că vrea să se mărite. Ţiganii din tribul ei îi spuseră:

— Alege dintre noi pe acela care îţi va plăcea.”

Gipsy alese un băiat frumos şi voinic care dădea reprezentaţii de gimnastică prin grădinile publice.

Ştiţi cum se însoară ţiganii? Primarul şi popa n-au ce căuta. Tribul se întruneşte, se aduce o oală plină şi două pahare. Viitorii soţi golesc oala, apoi o sparg şi iată-i căsătoriţi. Gipsy se mărită chiar în aceeaşi zi, apoi fu condusă cu pompă la locuinţa ei şi, după obicei, îl duse pe ţiganul ginere prin toate cârciumile din Wapping. La ora trei dimineaţa el fu lăsat liber şi se îndreptă spre casa soţiei sale. Dar când a vrut să calce pragul acelei case, doi oameni ascunşi după zid îi aruncară un laţ şi îl strangulară.

— Asta e unu! zise un matelot.

— După trei luni, continuă irlandeza, Gipsy anunţă din nou că ea vrea să se mărite. Un alt ţigan îi spuse:

— Mie nu-mi este frică, o voi lua de nevastă.”

Dar n-avu timp să celebreze nunta. În ziua fixată pentru aceasta, fu găsit mort în patul său. El fusese strangulat ca şi cel dintâi.

— Al doilea, murmură matelotul.

Irlandeza reluă:

— Nimeni nu mai îndrăznea să se căsătorească cu Gipsy. Era o adevărată teroare în trib. Într-o zi, Gipsy strigă:

— Vreau să mă mărit, dar nu iubesc pe nimeni. Primul meu bărbat a murit strangulat, fără îndoială din ordinul unui om care mă iubeşte şi nu vrea să se arate. Ei bine, să se arate şi mă voi mărita cu dânsul oricine ar fi.”

Se afla în White-Chapelle un ovrei bătrân care avea mulţi bani şi venea aici în fiecare seară spre a o vedea pe Gipsy dansând, atât era de amorezat.

Bătrânul ovrei spuse o minciună. El îndrăzni să zică fetei

— Eu i-am strangulat pe ceilalţi doi!”

— Eşti bătrân şi urât, îi răspunse ţiganca, dar n-am decât un singur cuvânt.”

Şi ea îşi puse mâna pe mâna ovreiului. În aceeaşi seară bătrânul primi o lovitură de cuţit şi căzu jos, mort.

— Al treilea, zise matelotul.

Un murmur se auzi printre muşteriii acelei cârciumi, dar irlandeza continuă.

— Ştiţi că ori de câte ori e un pericol de moarte, întotdeauna sunt şi nebuni care-l înfruntă. După cincisprezece zile, un matelot care se întorcea din America şi auzise păţaniile ţigăncii bătu cu pumnul în masă şi zise:

— Mie nu mi-e frică! Dacă Gipsy vrea să-mi fie nevastă, nu mă dau înapoi!”

Gipsy primi. Se fixă căsătoria pe sâmbăta următoare.

Sâmbăta este o zi de sărbătoare pentru ţigani.

Matelotul era un băiat curajos. Ceva mai mult, el avea mulţi prieteni printre mateloţii echipajului său; se puseră cu toţii să-l păzească ziua şi noaptea cu rândul. Ceea ce nu-l împiedică pe sărmanul om ca, traversând un canal, să facă un pas greşit, să cadă în apă şi să se înece.

— Al patrulea! murmură matelotul ca un ecou.

— Istoria celui de-al cincilea e şi mai scurtă, zise irlandeza.

El e Trotty, cârciumarul de la podul Londrei, un fel de bou irlandez, care ucidea un om cu un pumn. Când el află că toţi logodnicii fetei sfârşeau rău, strigă:

— Pe sfântul George, patronul Angliei, mă duc la această ţigancă, o voi lua de soţie după toate formele legale şi o voi instala la tejgheaua mea. Vom vedea ce mi se va întâmpla.”

— Şi când te vei duce să ceri mâna ţigăncii?” zise un muşteriu din cârciumă.

— Mâine dimineaţă.”

Trotty îşi concedie muşteriii, închise prăvălia şi se culcă visând-o pe Gipsy.

A doua zi, vecinii miraţi, observară cârciuma închisă.

Ei bătură în uşă, dar Trotty nu răspunse.

Poliţiştii înştiinţaţi sosiră şi sparseră uşile.

Trotty fu găsit mort în mijlocul tavernei, cu un laţ de gât.

— Cinci! mai murmură matelotul.

— Cât despre al şaselea, reluă irlandeza, despre nenorocitul Radsy, care a fost strangulat la rândul său, el nu se lăudase ca ceilalţi că va scăpa de pericol. El spuse doar:

— O iubesc pe Gipsy şi dacă nu va fi soţia mea, prefer să mor!”

Radsy a fost strangulat astă-noapte la uşa ţigăncii, cu care trebuia să se căsătorească mâine.

— E ciudat ceea ce ai povestit, zise George Stowe.

— Şi morala acestei istorii, zise un matelot râzând, e că Gipsy va rămâne fecioară.

Dar, pe când matelotul spunea aceste cuvinte, unul din cei doi muşterii care stătuseră liniştiţi la o masă de lângă tejghea se sculă şi spuse:

— Ei bine, eu, camarazilor, n-am văzut-o niciodată pe Gipsy, şi nu ştiu dacă ea e aşa de frumoasă după cum se spune, dar, dacă mă vrea, o iau de soţie.

La aceste cuvinte toate privirile se întoarseră spre cel ce vorbea astfel şi pe care nimeni nu-l cunoştea.

Calcraff făcuse un gest de spaimă în spatele tejghelei sale.

Noël îl privi pe stăpânul său cu spaimă.

Căci Rocambole pronunţase aceste stranii cuvinte.

Şi pe când toţi îl contemplau cu curiozitate şi cu spaimă pe acest bărbat pe care-l vedeau pentru prima oară în taverna „Regele George”, uşa se deschise şi intră o femeie spunând:

— Primesc!

Această femeie era ţiganca Gipsy.

Ea merse drept spre Rocambole şi-i întinse mâna, dar Rocambole rămase înmărmurit de frumuseţea tinerei fete.

Capitolul XXXIV

A fost, ca o lovitură, de teatru.

Clienţii tavernei se sculaseră cu mirare auzind cuvintele lui Rocambole şi îl examinau cu curiozitate pe acest om, care le era necunoscut, căci nu mai venise pe acolo decât o singură dată şi nimeni nu-i dăduse vreo atenţie.

Pe de altă parte, Rocambole făcuse un pas înapoi, uimit de frumuseţea ţigăncii.

Irlandeza strigă:

— Încă un nebun care vrea să moară.

Dar Rocambole luă mâna pe care i-o întindea ţiganca şi răspunse:

— N-am decât un singur cuvânt.

— Te cred, zise ea, uitându-se cu blândeţe la dânsul.

Era frumoasă această fată, după cum rar se putea vedea o fiinţă omenească.

Albă şi mică, zveltă şi uşoară, ea trecea prin acest noroi cu fruntea curată, ca un înger din infern, fără chiar să-şi păteze aripile.

Şi Rocambole o privea extaziat.

Ea era îmbrăcată cu o fustă scurtă cu paiete; un tricou îi cuprindea piciorul care ar fi entuziasmat şi un pictor, şi pe fruntea ei se lăsau nişte bucle blonde din care ea şi-ar fi putut face o mantie.

Avea în mână o tobă mică.

— Vei dansa şi astă-seară? o întrebă irlandeza.

Ea avu un surâs trist.

— Azi ca şi ieri, ca şi mâine, zise ea, nu trebuie să-mi câştig hrana?

Apoi îl privi pe Rocambole şi îi spuse cu supunere:

— Afară de cazul când nu consimţi, zise ea, căci eşti bărbatul meu şi-ţi datorez supunere.

— Dansează, îi spuse Rocambole. Dar după ce vei dansa te iau cu mine, căci trebuie să stabilim astă-seară condiţiile căsătoriei.

— Bine, zise ea.

Şi începu să danseze. Toate privirile se îndreptaseră spre dânsa entuziasmate.

— Stăpâne, zise Noël, aplecându-se la urechea lui Rocambole, ştii că am încredere în dumneata.

— Apoi? zise cu răceală stăpânul.

— Ei bine, astă-seară mi-e frică.

Rocambole dădu din umeri.

— Şi de ce? zise dânsul.

— E o glumă, nu-i aşa, reluă Noël tremurând.

— Ce?

— Ceea ce ai spus.

— Că mă voi căsători cu ţiganca?

— Da.

— E foarte serios, zise cu răceală Rocambole.

— Ai auzit totuşi ce se spune?

Rocambole dădu din nou din umeri şi răspunse:

— Lasă-mă în pace, am alte lucruri de făcut în acest moment decât să ascult prostiile tale.

Într-adevăr Rocambole urmărea cu privirea mişcările dansatoarei şi în fiecare moment privirea sa o întâlnea pe aceea a lui sir George Stowe.

Acesta din urmă nu-l pierdea din vedere, el avea fulgere în privire.

S-ar fi putut crede că el o iubea pe Gipsy şi că era gelos.

După o jumătate de oră dansatoarea se opri. Sala răsună de aplauze.

— Stăpâne, zise Noël, acest om te-a recunoscut.

— Nu!

— El te priveşte aşa cum priveşti un om pe care îl urăşti.

— E foarte natural, zise Rocambole, fiindcă trebuie să fiu soţul ţigăncii.

— El o iubeşte deci?

— Nu ştiu.

— Poate e dânsul care.

— Dar taci! zise Rocambole nerăbdător.

Ţiganca umbla acum printre mese cu cheta. Banii cădeau cu grămada.

Când se termină, se apropie de Rocambole şi îi spuse:

— Stăpâne, sunt la ordinele dumitale.

— Să plecăm! zise el.

În acelaşi timp el se aplecă la urechea lui Noël şi-i zise:

— Mâine mă vei găsi la Vanda.

— Nu mă iei cu dumneata? întrebă Noël cu spaimă.

— Nu.

— Dar. acest om.

— Îl vei urmări.

Noël ştia că era zadarnic să insişti pe lângă Rocambole, căci el nu revenea niciodată asupra hotărârii sale. El îşi înclină capul în semn de supunere.

Rocambole adăugă:

— Dacă se întoarce acasă, vei veni la Vanda. Dacă se duce în altă parte, îl vei aştepta în stradă şi nu îl vei părăsi decât când se va lumina de ziuă.

— Da, stăpâne.

Rocambole o luă pe dansatoare de braţ.

— Haide, logodnica mea, spuse el surâzând, salută-i pe camarazi şi să plecăm.

Fu un murmur de admiraţie şi de mirare printre toţi clienţii tavernei.

— E îndrăzneţ! zise un matelot, acela care numărase logodnicii morţi, ai ţigăncii.

— Va sfârşi tot ca şi ceilalţi, profeţi irlandeza.

— Vom vedea, răspunse Rocambole.

Şi ieşi mândru având-o pe dansatoare la braţ.

Când ajunseră în stradă, ea îi spuse cu o voce tremurătoare:

— Unde mergem?

— Unde locuieşti? o întrebă Rocambole.

— În White-Chapelle.

— Stai singură?

— Da.

— Ei bine, haide la tine. vom vorbi.

— Trebuie, spuse ea cu ezitare, să vorbesc celor din tribul meu.

— Despre căsătorie?
— Da.
El o linişti cu privirea.
— După ce vom vorbi, voi dormi la uşa ta, ca un câine.
— Adevărat?
— Îţi jur!
Ea îl privi cu emoţie.
— Oh! nu, zise ea, nu vreau asta!
— Ce?
— Ca să fii bărbatul meu.
— De ce?
— Căci vei muri ca şi ceilalţi.
El surâse şi răspunse:
— Crezi?
Ea îl strânse de braţ.
— Şi ai aerul aşa de blând.
— Ah! zise el.
— Aşa de cinstit. de curajos.
— Ei bine?
— N-aş vrea să te înşel pe dumneata ca şi pe ceilalţi.
Şi cum el o privea, vocea ei tremura şi mai tare.
— Oh! nu. zise ea, nu îţi pot spune nimic. E un secret de moarte.
— Haide la tine acasă, zise Rocambole care avu în cest moment un accent aşa de poruncitor, încât Gipsy, tremurândă, îşi aplecă fruntea.
Cu toate acestea ea avu puterea să răspundă:
— Nu. la mine. mai bine moartă, dar unde vei voi.
— Fie, zise Rocambole, care o atrase spre podul Londrei.
Capitolul XXXV
Era un tablou demn de un pictor celebru.
White-Chapelle e un cartier mai oribil poate, şi mai murdar decât Wapping.
Strada pe care locuia Gipsy era cea mai strâmtă, cea mai întunecoasă din tot cartierul.

Dar când ea trecea, îngerul cu părul de aur, fata cu privirea de azur, se părea că zidurile învechite deveneau albe, că murdăria de pe stradă dispărea, şi că cerul întunecat al Angliei se lumina.

La ultimul cat al unei căsuţe dărăpănate, era odăiţa ţigăncii.

Şi cu toate acestea acolo se aflau de o oră, amândoi logodnicii, soţii de mâine, Rocambole şi Gipsy.

Ea stătea pe un scăunel, cu picioarele încrucişate după moda orientală şi el stătea în picioare în faţa ei, respectuos şi hotărât, surâzător şi grav în acelaşi timp.

O bucată de lumânare, pusă pe o masă îi lumina.

Stăpânul îşi smulsese falsa barbă dându-şi la iveală faţa lui încă frumoasă, pe care furtunile vieţii săpaseră urme adânci şi imprimaseră o melancolie eternă.

Gipsy îl privea şi era sub influenţa acelui farmec straniu pe care Rocambole îl exercita asupra tuturor celor care îl înconjurau.

— Cât eşti de frumos, zise ea cu o naivă admiraţie şi cum se face că având aerul gentilom, te duci în taverna „La Regele George”?

El o asculta şi căuta să ghicească ce era curat într-însa şi cum se putea ca dânsa, aşa de sfioasă şi de nevinovată, să fie cauza morţii a şase oameni.

Poate că ea îi ghici gândul, căci îşi plecă ochii în pământ şi spuse cu o voce tremurătoare:

— Doamne! De-ai şti cât sunt de nenorocită!

— Tu, Gipsy? întrebă Rocambole.

Lacrimile străluceau în ochii ei albaştri, şi o lacrimă căzu chiar pe mâna lui Rocambole.

— Copilă, îi zise acesta din urmă, te mirai adineauri de mâinile mele albe şi de cămaşa mea prea fină.

— Oh; da, zise ea, nu eşti şi nu poţi fi unul din acei oameni care îşi petrec viaţa în Wapping.

— Nu, desigur, zise el.

Ea îl întrebă cu un accent de naivitate:

— Atunci, de ce ai venit?

— Mă duc peste tot unde cred că sunt oameni care suferă şi au nevoie de sprijin.

Ea scoase un ţipăt:

— Mă vei apăra! zise ea.

Şi atitudinea ei arăta o aşa de mare spaimă datorată, fără îndoială, vreunei oribile amintiri care trecuse prin mintea sa.

El vrea să o ia de mână, dar ea şi-o retrase.

— Nu zise ea, ca şi cum ar fi revenit la hotărârea sa dintâi, nu vreau să mă iubeşti.

El surâse în chip misterios.

— De ce?

— Fiindcă eşti frumos. fiindcă pari bun. fiindcă.

Ea se opri şi plecă din nou ochii.

— Fiindcă iubirea atrage iubire şi să.

Ea se opri din nou.

— Te temi să mă iubeşti?

— Nu, zise ea cu putere, căci n-aş putea.

Rocambole se aştepta fără îndoială la această mărturisire.

— Mă iubeşti deja? o întrebă el.

Ea ridică asupra lui o privire pe care nimic în lume n-ar putea să o descrie.

Apoi, aruncându-se la picioarele lui Rocambole, zise:

— Nu ştiu cine eşti, nu-ţi ştiu numele, eşti un om din popor, eşti lord? Asta e un mister pentru mine; dar vocea dumitale pătrunde în sufletul meu; dar privirea dumitale sub care palpit e strălucitoare ca soarele, şi am încredere în dumneata!

— Ai dreptate, răspunse Rocambole.

El vru să o ia de mână, dar ea şi-o retrase.

— Ştii, zise ea, că, dacă o altă ureche decât a dumitale ar auzi ce îţi voi spune, mâine aş fi moartă?

— Nimeni nu ne aude şi voi fi mut. Vorbeşte.

— Iubesc, zise ea cu un accent sublim. Iubesc un om care mă iubeşte!

— Şi acesta nu e în pericol de moarte?

— Oh! nu, zise ea.

Apoi îşi ridică mâinile rugătoare spre Rocambole.

— Ah! Dumnezeu mă va pedepsi poate, zise ea, căci sunt foarte vinovată; sunt doi ani de când caut un bărbat, ştiind bine că niciodată un om nu mă va lua de soţie. Căci cu ajutorul acestei stratageme infame am înlăturat mânia şi ura lor.

— Dar, de cine vorbeşti? întrebă Rocambole, care se arăta foarte puţin uimit.

— Vorbesc de oamenii care mă persecută şi care au crezut că mă condamnă la un celibat etern.

— Şi aceşti oameni cine sunt? Ştii numele lor?

— Sunt strangulatorii răspunse ea.

Rocambole tresări şi murmură în gândul său:

— Nu mă înşelasem!

Gipsy îşi scoase şalul de pe umeri şi, sculându-se în picioare, se arătă protectorului său necunoscut cu talia cuprinsă într-un uşor corsaj de catifea albastră.

Atunci, luând corsajul cu amândouă mâinile, îl aplecă în aşa fel încât să i se vadă jumătate din piept.

Şi Rocambole zări pe piept acel tatuaj misterios pe care l-a observat şi pe umerii fetei răpite de Chivotte.

Gipsy fusese destinată, din copilăria ei, acestei divinităţi teribile pe care o adoră strangulatorii.

Zeiţa Kali dorea ca Gipsy să rămână virgină.

— Ştiu ce e asta, răspunse Rocambole. Acum răspunde-mi; căci dacă te apăr şi-ţi reduc persecutorii la neputinţă.

— Poţi asta? strigă ea.

— Pot multe lucruri. Dar trebuie să ştiu totul.

Ea făcu un semn de supunere.

— Unde te-ai născut? întrebă el.

— Nu ştiu. Probabil în India.

— Eşti ţigancă?

— Nu. Totuşi am crezut asta multă vreme. Familia mea, pe care nu o cunosc, m-a încredinţat unor ţigani, fără îndoială spre a mă scăpa de soarta fatală care mă aştepta.

— Cine ţi-a spus asta?

— Bătrânul ţigan care m-a crescut.

Gipsy îşi trecu mâna pe frunte.

— Ah! zise ea, trebuie să-ţi povestesc nişte lucruri teribile.

— Să vedem, zise Rocambole.

Şi luându-i mâinile, se aşează lângă dânsa.

Capitolul XXXVI

Gipsy continuă:

— Oricât de departe se pot duce amintirile mele din copilărie, mă văd ţigancă, şi mult timp am crezut că aparţin tribului meu.

Faro, acesta era numele bătrânului care îmi servea de tată şi căruia i-am dat acest nume.

Faro îmi spunea întotdeauna că mama murise la naşterea mea.

Cu toate acestea, cum eram blondă şi albă, pe când ceilalţi din casă erau negri, găseam asta foarte straniu.

Oamenii ca noi, ştii, îşi câştigă cu mare greutate existenţa.

Unii fac acrobaţie pe frânghie, alţii ghicesc norocul, alţii fură, alţii fac câte puţin din toate meseriile. Faro era cel mai bogat din toţi.

Pe când ceilalţi mergeau în căutarea norocului spre a avea ce să mănânce, Faro spunea:

— Aşteaptă-mă, voi reveni peste o oră, şi vei vedea.”

Şi Faro se ducea în frumoasele cartiere ale Londrei şi revenea peste o oră cu pumnii plini de aur.

Când am crescut, aceşti bani îmi dădură de gândit.

— Tată, i-am spus într-o zi, fiindcă suntem săraci, culcându-ne uneori sub cerul liber, alteori locuind în cele mai oribile cartiere ale Londrei, cum se face că ai bani de câte ori vrei?”

Faro dădu din umeri şi răspunse:

— Asta nu te priveşte.”

I-am întrebat pe acei din tribul meu care păreau că au mai multă simpatie pentru mine.

Unii nu ştiau nimic, alţii păstrau tăcerea.

Cu toate acestea, o fată numită Vertus şi care mă iubea foarte mult, îmi spuse cu un aer misterios:

— Dacă vrei să ştii de unde sunt banii pe care îi aduce tatăl tău, urmăreşte-l.”

Aveam atunci treisprezece sau paisprezece ani şi eram curajoasă.

— Ai dreptate, i-am spus lui Venus, şi voi face ceea ce tu mă sfătuieşti.”

Locuiam de câteva săptămâni în această odăiţă în care mă vezi, reluă Gipsy după ce făcu o pauză. În loc de un pat erau două. Tata se culca pe unul şi eu pe celălalt. Faro, de obicei, nu mă părăsea deloc. Când dansam într-o piaţă publică, el era acolo. Când mergeam la una din acele întruniri nocturne pe care o ţin ţiganii, el era de asemenea acolo. Cu toate acestea seara, când ne întorceam acasă, el mă încuia cu cheia şi pleca.

În acele nopţi el aştepta afară până ce se făcea ziuă. Observasem de mai multe ori că întotdeauna la apropierea sărbătorilor creştine, Faro pleca de acasă în cursul nopţii.

În ajunul Crăciunului şi al Paştelui petreceam noaptea singură în această odaie.

Dar cum Faro mă încuia şi lua cheia cu dânsul, el pleca liniştit.

Gipsy, ajungând aici cu povestirea sa, îl luă pe Rocambole şi-l conduse la unica fereastră a mansardei. Această fereastră dădea pe acoperiş.

Era între fereastră şi marginea acoperişului un spaţiu de o jumătate de picior.

— Vezi acest drum, zise ea. Ei bine, m-am hotărât într-o zi să trec pe acolo. La margine se află o fereastră strâmtă.

Această fereastră dă pe scară şi ea nu e aproape niciodată închisa.

— Ai trecut pe acolo? zise Rocambole care nu-şi putu opri un fior.

— Da, răspunse ea, voiam să ştiu. Eram în ajunul Crăciunului. Rudele se duc unii la alţii şi îşi urează ani mulţi. Copiii găsesc la deşteptare jucării într-un pantof pe care la culcare l-au pus pe sobă. Funcţionarii au vacanţă şi tot oraşul, în fine, e în sărbătoare. După ce am mâncat într-o cârciumă şi am băut niţel vin, ceea ce era un mare lux pentru noi, ne-am întors aici; după miezul nopţii, Faro mi-a spus:

— Mititico, iată Crăciunul, culcă-te şi lasă-ţi unul din pantofi pe sobă. Apoi dormi liniştită, căci cred că mâine vei găsi acolo un colac sau o brăţară."

M-am trântit în pat şi am închis îndată ochii prefăcându-mă că dorm.

Dar, după o oră, Faro, care se culcase, se sculă, fără zgomot şi convins că dormeam, ieşi în vârful picioarelor şi încuie uşa cu precauţie.

Atunci sării din pat şi mă îmbrăcai bărbăteşte cu nişte haine de marinar.

Aceste veşminte pe care mi le procurasem cu câteva zile mai înainte, în cel mai mare secret, le ţinusem ascunse sub patul meu.

După ce m-am îmbrăcat, am deschis fereastra şi am pornit pe acoperiş.

E aşa de înalt aici, încât Londra o vedeam la picioarele mele ca o lume de furnici. Un moment a fost cât p-aci să mă întorc.

Dar voiam să ştiu cu orice preţ unde s-a dus acela pe care-l credeam tatăl meu, şi cu curaj mi-am văzut de drum.

Am ajuns cu bine la fereastra ce dădea la scară şi călare pe rampă am coborât până jos… Faro coborâse.

Dar cunoşteam obiceiurile sale.

Faro nu intra niciodată în casă şi nu ieşea niciodată fără să se oprească la cârciuma care se afla lângă uşă.

Într-adevăr, când am ajuns în stradă, l-am văzut la tejghea bând un pahar de rachiu.

Ştii că străzile noastre sunt întunecoase.

M-am ascuns după o poartă şi am aşteptat ieşirea lui Faro.

El era grăbit fără îndoială, căci aruncă un ban pe masă şi nu luă un al doilea pahar.

Apoi ieşi şi porni cu un pas repede.

Dar aveam picioare bune şi l-am urmărit, fără să-l pierd din vedere.

În fine am sosit la Hay-Market şi Faro se opri în faţa unei case frumoase care avea dinainte o grădină, a cărei poartă era deschisă.

Faro intră fără ezitare şi nu închise poarta.

Am stat în stradă, dar nu l-am pierdut deloc din vedere.

El bătu la uşa care se afla în fundul grădinii. Această uşă s-a deschis, şi am văzut o femeie foarte frumoasă încă, cu toate că era foarte palidă şi părea obosită, care veni înaintea lui Faro.

Lumânarea pe care o avea în mână îi lumină faţa şi această faţă era aşa de dulce, încât simţii deodată pentru această femeie, care îmi era necunoscută, o simpatie misterioasă.

Şi când Faro intră în această casă şi uşa se închise după dânsul, supunându-mă instinctului curiozităţii şi în acelaşi timp unui sentiment de care nu puteam să-mi dau seama, m-am strecurat în grădină.

Gipsy se opri şi privindu-l pe Rocambole zise:

— Trebuie să-ţi spun totul pentru ca să pricepi teribila mea povestire.

— Continuă, copilă, îi zise Rocambole cu bunătate.

Gipsy reluă:

Capitolul XXXVII

— De obicei, în seara de Crăciun la Londra e foarte frig şi ceaţa foarte deasă. Cu toate acestea în acea seară era contrariul. Cerul era limpede şi stelele străluceau: Aerul era cald. S-ar fi zis, o noapte de vară. Când uşa se închise am văzut luminându-se pe rând toate ferestrele de la catul de jos şi oprindu-se la ultima fereastră, care era întredeschisă. Atunci l-am văzut pe Faro în picioare, cu căciula în mână în faţa femeii care se aşezase lângă sobă. Ei se aflau într-un mic budoar, care mi s-a părut un palat, aşa era de frumos mobilat. Femeia îl privea cu tristeţe pe Faro şi îi spunea:

— Ea e mare şi frumoasă?”

— Îţi seamănă, spuse Faro.”

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Oh! aş vrea să o văd”, zise ea.

— Doamnă, zise Faro, ia seama! ştii pericolul pe care îl rişti.”

Ea avu un gest de dureroasă nerăbdare.

— Sunt mamă!” murmură ea.

— Dar, doamnă, reluă Faro, nu ştii că White-Chapelle e un cartier infam, unde o doamnă nobilă ca dumneata nu va putea intra fără să nu fie urmărită?”

Ea îl luă pe Faro de mână şi îi zise:

— Vezi tu, de aş putea-o vedea pe fata mea barem o oră. apoi, puţin mi-ar păsa de moarte! Ei ar putea să mă ucidă. Să vedem Faro, amicul meu, nu ai putea tu să îmi găseşti un mijloc ca să o văd barem o oră. chiar şi mai puţin?”

Faro părea că se gândeşte.

— Ştiu unul, zise el, dar nu îndrăznesc să ţi-l spun, milady.”

— De ce?”

— Fiindcă te vei trăda. Emoţia dumitale îţi va smulge un strigăt. şi acest strigăt te va pierde.”

Dar ea îi spuse pe un ton imperios:

— Vorbeşte, vreau să ştiu.”

Faro ezită un moment; dar ea avea o atitudine aşa de rugătoare încât el sfârşi prin a-i spune:

— Mâine e Crăciunul. În această zi, ţiganii sunt primiţi bine în Londra de cei bogaţi. Ei se duc cu grămada din uşă în uşă, ghicind norocul sau dansând. Dacă vrei, mâine o voi conduce pe Gipsy la White-Hall şi ea va dansa în grădină; pe la ora două treci cu trăsura pe acolo, dar nu te opri."

Ea strânse mâinile lui Faro cu recunoştinţă şi murmură:

— Fata mea! Fata mea! o voi vedea deci!"

Apoi luă o pungă şi i-o dădu lui Faro. În acest moment ea desprinse de la braţ o brăţară de aur masiv şi i-o dădu.

— Iată pentru ea, zise el."

Cum Faro se pregătea să plece, m-am repezit afară din grădină.

Aveam ochii plini de lacrimi.

Acea femeie era mama mea.

Am alergat de la Hay-Market până la Chapelle fără să mă opresc. Îmi era frică ca Faro să nu ajungă înaintea mea.

Am folosit acelaşi drum periculos şi cu riscul de a muri am sosit în această mansardă înaintea aceluia pe care îl crezusem întotdeauna tatăl meu.

Când el a intrat în odaie, eram culcată în pat şi mă prefăceam că dorm…

Dar inima mea bătea cu putere.

Faro se aplecă la sobă şi puse brăţara în pantoful meu. Nu am dormit toată noaptea, după cum îţi închipui. Voiam să se facă ziuă mai repede. În fine se făcu ziuă.

— Mititico, îmi zise Faro, du-te şi te uită în pantof, poate găseşti ceva."

Şi când am găsit brăţara şi m-am prefăcut încântată, Faro adăugă:

— Probabil regina îţi trimite asta!"

— De ce regina?" am întrebat eu.

— Pentru ca să te duci astăzi să dansezi la White-Hall."

— Voi merge," am răspuns.

Şi bucuroasă mi-am pus brăţara la mână.

În acea zi, pe la ora două, Faro, care recruta câţiva ţigani, ne duse la White-Hall.

În curând lumea se adună în jurul nostru.

Cavalerii treceau la pas spre a mă vedea dansând; echipajele se opreau.

Şi în vârtejul dansului, privirea mea încercă să vadă pe femeia din noaptea precedentă, adică pe mama mea. Deodată, un ţipăt ascuţit se auzi printre aplauzele mulţimii şi se produse o mare mişcare.

Acest strigăt a ajuns la urechile mele şi am încetat să mai dansez.

În acelaşi timp avu loc o mişcare printre trăsuri şi multe din ele se îndepărtară.

Apoi mulţimea se împrăştie, ca şi cum s-ar fi întâmplat o mare nenorocire.

Ţiganii, tovarăşii mei, erau uimiţi tot ca şi mine şi se întrebau ce se petrecuse.

Numai Faro, tăcut, nu părea deloc mirat.

Dar vestea zbură din gură în gură şi ajunse până la noi.

O femeie, care mă văzuse dansând, leşinase.

Ea scosese acel ţipăt sfâşietor.

Această femeie, Lady Blesingfort, era una din cele mai bogate şi frumoase femei din Anglia şi fiica unui fost guvernator general al Indiilor.

Cum cauza acestui leşin era misterioasă, curiozitatea publică era surescitată în cel mai înalt grad.

Dar Faro, care voia cu orice chip să mă îndepărteze de White-Hall, mă luă de braţ şi spuse tovarăşilor noştri:

— Haide să bem ceva.

Ne-am îndreptat spre Wapping.

Banda noastră însă crescuse cu un nou camarad.

Un bărbat tot aşa de negru la faţă ca şi Faro, vorbind limba ţigănească şi cunoscând toate semnele noastre misterioase, se apropiase de noi, spunând că e ţigan din Scoţia.

El fusese bine primit, cu atât mai mult că era singur şi părea fără mijloace.

Acest om ne însoţi în taverna „La Regele Carol”.

El mă privea cu o mare atenţie, şi de mai multe ori mă întrebă numele meu.

— Îl ştii tot ca şi mine, am răspuns.

Aveam pentru dânsul o mare aversiune instantanee.

Faro, din contră, care părea că vrea să uite ceva, îl cinsti toată seara.

Când ne-am întors acasă, Faro era beat, ceea ce i se întâmpla foarte rar, şi ţiganul ne însoţea.

El nu ne părăsi decât la uşa noastră.

Faro urcă scara, clătinându-se la fiecare treaptă.

Apoi, sosind în mansarda noastră, el se trânti pe pat şi adormi adânc.

Atunci hotărârea mea a fost luată.

M-am îmbrăcat din nou cu hainele mele de marinar pe care le pusesem în noaptea precedentă.

Apoi, sigură că beţia lui era aşa de mare încât nu se va deştepta decât peste câteva ore, am reluat drumul aventuros pe care îl făcusem în ajun.

Voiam să o revăd pe acea femeie care era mama mea.

Şi când am ajuns în stradă am pornit la fugă şi nu am observat că ţiganul mă urmărea.

Capitolul XXXVIII

Am sosit la Hay-Market şi am găsit îndată casa precedată de o mare grădină.

Ca şi în ajun, fereastra era luminată şi întredeschisă.

M-am apropiat fără zgomot.

Lady Blesingfort era acolo, tot ca şi în ajun, lângă sobă.

Ea stătea cu capul aplecat şi-şi ţinea fruntea în mâini. Am încercat s-o contemplu cu o mută adoraţie. Era mama mea.

Deodată ea îşi ridică faţa şi am văzut ochii ei plini de lacrimi.

În acelaşi timp ea murmură cu o voce înăbuşită:

— Fata mea! sărmana mea fată. amestecată printre ţigani. asta e oribil!”

Auzind aceste cuvinte, nu m-am mai putut stăpâni, şi deschizând fereastra am sărit în odaie şi îngenunchind în faţa ei am strigat:

— Mamă!”

Pălăria mea de marinar căzuse şi părul despletindu-se îmi cădea pe umeri…

Ea mă recunoscu, cu toate că eram îmbrăcată bărbăteşte, scoase un ţipăt şi luându-mă în braţe, strigă:

— Nenorocito! Vrei deci să ne pierzi!”

Ea mă ţinea strâns la inima ei, râzând şi plângând în acelaşi timp, apoi deschise o uşă care ducea în altă odaie, ale cărei ferestre nu dădeau în grădină.

Apoi încuie această uşă, stinse lumânarea şi rămaserăm în întuneric.

Şi acoperindu-mă de sărutări ea îmi spuse:

— Da, tu eşti fiica mea, fiica mea iubită. şi totuşi nimeni nu ştie asta, în afară de Faro; şi dacă ai fi găsită aici, aş fi o femeie moartă.”

— Dar de ce? am întrebat mirată.

— E un secret pe care nu ţi-l pot spune.”

Apoi, după un moment de tăcere, îmi spuse:

— Dar cum ai venit? pe unde ai intrat? Cum ştii că sunt mama ta?”

I-am destăinuit totul.

— Oh! nenorocito! murmură ea. Dar nu ştii că sunt păzită? Dacă ai fost zărită, sunt pierdută!”

Şi ea continua să mă mângâie şi să plângă.

Deodată se auzi un zgomot în jurul nostru, un zgomot uşor, inexplicabil.

Mama scoase un ţipăt.

— Nu suntem singure!” îmi spuse dânsa.

În acelaşi timp, o umbră mai neagră decât întunericul ce ne înconjura se apropie de noi; simţii pe obrazul meu o răsuflare murdară.

Mama scoase un al doilea ţipăt, un ţipăt înăbuşit, un ţipăt de agonie!

Apoi nu am mai auzit nimic; nu am mai simţit acea răsuflare respingătoare; umbra neagră se îndepărtă şi în acelaşi timp mi se păru că mâinile mamei se întinseră şi tot corpul ei era cuprins de convulsii.

Am început să ţip şi să strig după ajutor.

La zgomotul făcut de mine, alergară valeţii.

Unul din ei avea o lumânare în mână şi, la lumina acestei lumânări, am văzut-o pe lady Blesingfort, adică pe mama, zăcând neînsufleţită pe parchet.

Ea avea la gât un laţ de mătase, cu ajutorul căruia o mână invizibilă o strangulase.

Cu toate acestea ea respira încă; ochii ei se deschiseseră pentru ultima dată, mă fixară cu o mare dragoste, apoi se închiseră pentru totdeauna.

În spatele valeţilor, apăru o fată tânără.

Ea se repezi spre corpul mamei mele şi murmură:

— Mamă!”

Era deci sora mea?

Totuşi, inima mea nu bătu mai tare şi nu m-am simţit deloc atrasă de dânsa.

Ea mă privi cu mirare.

Veşmintele mele bărbăteşti, faţa mea disperată, lacrimile mele, toate astea erau aşa de extraordinare în faţa acestui cadavru încât am fost acuzată.

— Da, zise Gipsy cu emoţie, am fost acuzată de a fi ucigaşa mamei mele!

Şi cum s-au dus să caute poliţia, mi-a fost frică şi am fugit. După câteva minute eram pe străzile Londrei alergând, pe jumătate nebună. Am rătăcit multă vreme, fără să ştiu unde mă duc şi în cele din urmă am revenit la White-Chapelle. Se făcuse ziuă şi deşteptându-se Faro, şi văzând că nu sunt acasă, întrebă de mine în toate părţile. M-am aruncat de gâtul său şi plângând i-am povestit tot

ceea ce se petrecuse. Atunci el mă privi cu o mare tristeţe, şi îmi zise:

— Nenorocite, ai ucis-o pe mama ta!”

Atunci am stat niţel să cuget. Pretinsul ţigan care ne urmărise de la Wapping la White-Chapelle şi băuse cu noi, era poate strangulatorul, care pusese laţul de gâtul mamei mele.

Gipsy se opri şi-şi şterse lacrimile.

Rocambole o luă de mână şi îi spuse:

— Nu ştiu restul istoriei tale, dar îl ghicesc. Te-ai născut în India, unde lordul Blesingfort, tatăl tău, se afla.

Şi cum Gipsy îl privea mirată, el continuă:

— Strangulatorii te-au marcat. Stigmatul pe care îl ai pe piept este o destinare către zeiţa Kali. Trebuie să rămâi fecioară toată viaţa, sub pedeapsa de moarte. Mama ta a vrut să te scape de această soartă infamă. Ea probabil a adoptat vreo copilă pe care a pus-o în locul tău şi care o numea mamă.

— Oh! strigă Gipsy, îţi jur că fata pe care am văzut-o nu era sora mea.

Rocambole continuă:

— Strangulatorii au observat această substituire şi astfel ai cauzat moartea mamei tale.

— Ceea ce spui, zise Gipsy, trebuie să fie adevărul, căci Faro, când a fost pe patul de moarte, mă luă de mână şi îmi spuse:

— Nu uita că, dacă vreodată te vei mărita, sau vei înceta să fii virgină, vei muri!”

— Şi ai crezut în această profeţie?

— Vezi bine că este justificată.

— Da, dar.

Şi Rocambole o privi pe Gipsy. Ea îşi plecă ochii şi nu răspunse. Rocambole o luă de mână şi adăugă:

— Gipsy, trebuie să-mi spui totul!

Mâna fetei tremura.

— Ce vrei să ştii? reluă ea.

— Iubeşti.
— Oh! taci!
Şi faţa ei exprima o spaimă adâncă.
— Ah. un.
— Taci!
— El va muri şi vei muri, dacă nu te apăr.
— Dumneata! zise ea.
— Eu.
— Dar. nu mai vrei să fii. soţul meu?
— Din contră.
Şi cum ea îl privea cu uimire crescândă, el adăugă:
— Gipsy, trebuie să fii creştină prin naştere, fiindcă eşti fiica lady Blesingfort. Sunt creştin şi eu şi nu cred în căsătorie decât când un preot al lui Christos a consacrat-o.
— Ei bine? zise ea.
— Căsătoria ţiganilor, urmă el, e o superstiţie. E o vorbă de a bea dintr-o oală şi a o sparge apoi.
— Adevărat.
— Gipsy, vrei să fii soţia mea după ritul ţigănesc?
— Da.
— În acest chip te voi apăra, şi mă voi culca ca un câine credincios la uşa ta şi îi voi împiedica pe strangulatori de a ajunge până la tine.
Gipsy se aruncă de gâtul lui Rocambole şi strigă:
— Oh! cât eşti de bun!
— Am zis, vei fi soţia mea I
Capitolul XXXIX
Să-l lăsăm pe Rocambole cu Gipsy şi să-l regăsim pe Noël, zis Cocorico.
Rocambole, vă amintiţi, dăduse acestuia însărcinarea de a-l urmări pe sir George Stowe.
Acesta din urmă, după plecarea ţigăncii şi a lui Rocambole părăsise şi dânsul taverna „La Regele George”.
Dar Noël era un vulpoi parizian, adică, el prevăzând apropiata plecare a lui sir George Stowe, ieşise înaintea lui şi ascuns îl aştepta în stradă.

Noël vorbea foarte bine limba engleză şi văzându-l s-ar fi spus că era un jocheu englez.

Pe când el ieşea din tavernă, un om tocmai intra. Atitudinea acestui om contrasta până la un oarecare punct cu oamenii care frecventează de obicei cartierul Wapping.

El era curat îmbrăcat, ca un englez bogat din Londra.

Dar figura sa bronzată, buzele lui roşii, ochii lui negri, cerceii din ureche, anunţau pe unul din acei anglo-indieni, care se află în număr mare în Londra.

O vagă amintire trecu prin mintea lui Noël.

„L-am mai văzut pe acest bărbat”, îşi spuse dânsul.

Şi cum acel bărbat intră în tavernă, Noël reintră după dânsul.

Anglo-indianul ezită un moment în prag, apoi se duse şi se aşează la masa la care stătea sir George Stowe.

Noël se duse la tejghea şi se aplecă la urechea cârciumarului.

Acesta era un om devotat lui Rocambole.

Noël îi spuse:

— Cunoşti limba indiană?

— Vorbesc toate limbile, răspunse Calcraff.

— L-ai văzut intrând pe acest om?

Şi Noël îl arătă pe anglo-indian.

— Da.

— Examinează-l cu atenţie.

Calcraff clipi din ochi.

— Ştiu după cine a venit aici, zise el.

— Şi eu, zise Noël, dar aş vrea să ştiu ce vor vorbi.

Ca şi cum ar fi vrut să justifice precauţia lui Noël, sir George Stowe se sculase văzându-l pe anglo-indian şi venise să se aşeze cu dânsul la o masă retrasă lângă tejghea.

La început, anglo-indianul bea, iar sir George Stowe fuma.

Apoi amândoi au început să vorbească în limba indiană.

Calcraff, cârciumarul, se prefăcea că citeşte cu mare atenţie un ziar.

Jeana şi Betty umblau de acolo-colo prin cârciumă, servind pe toată lumea; irlandeza începuse din nou să vorbească despre Gipsy.

Hoţii şi mateloţii trăiau în bună înţelegere şi cârciuma, un moment tulburată de plecarea lui Rocambole şi a lui Gipsy, noii logodnici, îşi reluase fizionomia sa obişnuită.

Calcraff pusese ziarul în aşa fel încât sir George Stowe şi anglo-indianul nu îi puteau vedea faţa şi prin urmare, mişcarea buzelor sale.

Căci pe măsură ce cei doi oameni vorbeau, el traducea totul în limba franceză pe şoptite lui Noël.

Sir George Stowe spuse anglo-indianului:

— Ei bine! Osmanco, te-ai întors?

— Da, şefule.

— Când te-ai întors?

— Chiar astă-seară la orele zece.

— Ei bine! Ai dat lovitura?

— Nu, şefule.

Ochii lui sir George Stowe scânteiară ca nişte cărbuni aprinşi.

— Ce spui, nenorocitule! zise el.

— Adevărul.

Şi figura lui Osmanco exprimă o durere adâncă.

— Glumeşti, Osmanco? reluă sir George Stowe.

— Lumină a Orientului”, răspunse anglo-indianul, îţi jur că spun adevărul.

— Nu i-ai găsit?

— Din contră.

— Ei bine! Atunci.

Şi tonul lui sir George deveni ameninţător.

— Lumină”, reluă Osmanco, zeul Siva luptă contra zeiţei Kali.

La aceste cuvinte sir George făcu o mişcare pe scaunul său şi păli uşor.

Osmanco continuă.

— Fiii lui Siva sunt în Franţa.

— E cu neputinţă, strigă sir George Stowe, fiii lui Siva n-au părăsit Londra.

— Te înşeli, „Lumină”.

„Lumină” era numele pe care Osmanco i-l dădea lui sir George Stowe.

— Dar, în fine, zise aceasta din urmă, ce s-a petrecut? Unde e Begsurh?

— Begsurh, răspunse Osmanco, intrase la tatăl Nadeiei ca servitor, sub numele de John.

— Da, ştiu, dânsul trebuia să vă introducă în casă pe tine şi pe Gurhi?

— Da, Lumină.

— Ei bine?

— Begsurh a fost punctual la întâlnire. Totul era gata şi am pornit pe o noapte întunecoasă, spre casa locuită de general şi fiica sa.

Begsurh venise să ne ia de la un oarecare loc de unde se vedea casa.

Acolo ne spuse: „Vedeţi această lumină? Când se va stinge, veţi porni la drum şi veţi auzi un ţipăt de bufniţă. Acesta va fi semnalul şi mă veţi întâlni la poarta pe care o voi deschide.”

— Bine, zise sir George, care începuse să găsească puţin cam lungă povestirea lui Osmanco.

— Ne culcaserăm la pământ, Gurhi şi cu mine, urmă Osmanco. Când se stinse lumina, am pornit la drum. Dar abia am făcut câţiva paşi, şi m-am clătinat. În acelaşi timp Gurhi a scos un ţipăt. Tot atunci, mai multe braţe viguroase mă cuprinseră şi mă trântiră la pământ. O voce murmură atunci la urechea mea în limba indiană:

— Dacă te mişti, eşti mort!

— Dar Begsurh? întrebă sir George Stowe.

— Strangulat.

— Şi Gurhi?

— Ne-a trădat.

— Şi generalul. şi fiica sa?

— Salvaţi de fiii lui Siva.

— Dar tu?

— Cum am refuzat să vorbesc şi am cerut să mor, şeful fiilor lui Siva m-a aruncat într-un fluviu aproape tot aşa de mare ca Tamisa şi care se numeşte Sena, şi iată-mă; căci ştii că sunt un bun înotător.

Sir George Stowe bătu cu pumnul în masă:

— Îl condamn pe Gurhi ca trădător, zise el cu o voce solemnă, şi chem asupra capului său toate răzbunările zeiţei Kali.

Osmanco se înfioră sub privirea dominatoare a acestui om pe care îl numea atât de pompos „Lumina Orientului”.

Sir George Stowe adăugă:

— Cât despre tine, dacă nu reuşeşti să execuţi ordinele pe care ţi le voi da, vei muri.

Osmanco se înclină şi spuse:

— Ce trebuie să fac?

— Să strangulezi până mâine dimineaţă un om destul de îndrăzneţ, care vrea să se căsătorească cu Gipsy ţiganca.

— Se va face.

— Da, dacă vom vrea noi, murmură Noël, căruia Calcraff tocmai termina să-i traducă convorbirea dintre sir George şi Osmanco.

Sir George Stowe aruncă o coroană pe masă. Noël pricepu că el voia să iasă.

Şi din nou ieşi fără zgomot pe uşă.

Apoi se ascunse în colţul cel mai întunecos al străzii.

Puţin după aceea ieşi şi sir George Stowe.

Noël nu-l pierdu deloc din vedere pe străzile murdare ale Wappingului.

Sir George Stowe mergea repede.

El sosi la podul Londrei unde luă o trăsură.

Vizitiul ezită, văzând îmbrăcămintea lui, să-l ia în trăsură.

Dar sir George Stowe îi strigă:

— Tocmai am luat prima de reangajare şi plătesc bine.

Când sir George Stowe se urcă în trăsură, Noël se agăţă de osie la spatele ei.

Capitolul XL

Lucrul era cert pentru Noël.

Sir George Stowe, care nu se travestise astfel decât spre a se întâlni cu Osmanco în Wapping, se întoarse în Hay-Market spre a-şi schimba costumul.

Într-adevăr, la douăzeci de paşi de casa cu un singur etaj în care, cu două ore mai înainte intrase sir George Stowe, trăsura se opri.

Noël stătea tot la locul său.

Sir George Stowe plăti birjarului, coborî şi se îndreptă spre casă.

Noël îl văzu scoţând o cheie din buzunar şi întrând înăuntru.

Atunci el sări jos în momentul când trăsura porni.

— Stăpânul, îşi zise atunci Noël, mi-a ordonat să-l urmăresc pe acest om până la ziuă. Casa în care el a intrat e poate a sa, căci la Londra toată lumea are casa sa. Căci, din două lucruri unul se va întâmpla: sau va ieşi sau se va culca liniştit. În primul caz îl voi urmări; în al doilea caz voi sta până la ziuă, apoi mă voi duce la Vanda să-l regăsesc pe stăpân.

Şi Noël, făcându-şi acest raţionament, se aşezase sub o poartă în faţa casei.

Sună ora două la bisericile vecine şi Noël aştepta deja de un sfert de oră când, un cupeu cu doi cai se opri în faţa casei în care intrase sir George Stowe.

În acelaşi timp Noël auzi o înjurătură şi această frază:

— Ce meserie de câine!

Noël se apropie.

Cupeul era gol şi desigur vizitiul îşi manifestase astfel nemulţumirea sa.

— Pari dezgustat de meserie, camarade? îi zise Noël.

Vizitiul îi răspunse:

— Desigur.

— Timpul e aspru, adăugă Noël.

— Şi ceaţa rece, răspunse vizitiul.

Oamenii de aceeaşi profesie se împrietenesc repede. Costumul de jocheu al lui Noël îl făcu pe vizitiu să creadă că are de-a face cu un confrate.

Noël urmă:

— Îl aştepţi pe stăpânul tău?

— Aştept un gentilom care se duce în fiecare noapte la club, joacă sume mari şi mă face uneori să stau câte douăsprezece ore.

Asta pare să-i placă lui John Bunbarry, stăpânul la care sunt, căci gentilomul plăteşte bine, dar mie mi-ar plăcea mai mult să stau lungit în pat bând un ceai.

Noël reluă:

— Sunt fără lucru. N-ai putea să-mi procuri?

Vizitiul se uită lung la dânsul.

— Cunoşti meseria? zise el.

— De minune, răspunse Noël.

— Unde ai mai servit?

Noël cită la întâmplare mai multe nume de stăpâni de birje.

— Cât vrei ca să îmi ţii locul în noaptea asta?

— Ar fi prea mult cincizeci de şilingi? întrebă cu timiditate Noël.

— Bine.

Şi vizitiul adăugă pe un ton satisfăcut.

— Cel puţin voi putea dormi liniştit cinci sau şase ore, căci gentilomul pleacă de la club după ora opt. Dă-mi haina ta de jocheu şi-ţi dau mantaua mea.

— Dar, zise Noël, unde te regăsesc spre a-ţi da în primire trăsura şi caii?

— Mâine, cu puţin înainte de ora opt, voi veni în curtea clubului…

Noël şi vizitiul îşi schimbară atunci costumul. Apoi Noël se urcă pe capră şi, după modul în care el puse mâna pe hăţuri, vizitiul pricepu că avea de-a face cu un om care cunoştea caii.

— Locuiesc foarte aproape de aici, zise el. Mă duc să mă culc. Pe mâine dimineaţă.

— Pe mâine, răspunse Noël.

Vizitiul se îndepărtă.

După un sfert de oră, uşa căsuţei se deschise şi sir George reapăru.

Gentilomul era cu totul schimbat; el era îmbrăcat cât se poate de elegant.

Se urcă în cupeu fără să se uite la Noël şi zise:

— East India!

Clubul „East India”, situat în scuarul Saint-James e unul din cele mai frumoase şi mai bogate cluburi din Anglia.

Noël, care ştia Londra pe dinafară, o luă pe drumul cel mai scurt şi intră în curtea clubului în trapul cailor, oprind drept la peron.

Sir George Stowe coborî din trăsură, urcă încet treptele, intră în sală, îşi aruncă blana în mâna unui lacheu, apoi intră într-o sală de joc, unde partida părea foarte însufleţită.

Un gentilom care dădea banca în acest moment, strigă:

— Plusez cu o mie de guinee; cine merge?

— Eu, zise sir George Stowe.

Şi scoţând portofelul aruncă un pumn de bancnote pe masă.

Un tânăr se apropie şi îi spuse:

— Greşeşti, sir George.

Nababul îl privi şi-l recunoscu într-însul pe unul din acei gentilomi, care asistase la lupta dintre cei doi câini.

— De ce? întrebă el cu răceală.

— Fiindcă n-ai noroc de câteva zile.

— Crezi?

— Dovada e astă-seară.

— Aş! zise sir George, vei vedea că norocul va reveni.

— Dar nenorocul va continua.

Bancherul amestecă cărţile.

Unul din jucători spuse:

— Fiindcă pune şi sir George, eu mă retrag.

— Pun eu în locul tău, răspunse sir George Stowe.

— Fie.

Gentilomul îşi retrase banii săi, şi sir George aruncă din nou pe masă un pumn de bancnote.

Sir George Stowe câştigă.

Atunci, el se întoarse spre primul gentilom cu care avusese scurtul dialog şi îi spuse:

— Vezi că norocul revine!

El se aşează şi continuă să joace.

Toată noaptea sir George jucă şi câştigă. Dar când se făcură orele şapte, el se ridică. Jucătorii care pierdeau murmurară:

— Sunt dezolat că vă părăsesc, zise sir George Stowe, dar am o mică întâlnire la Oldwoodstok, azi de dimineaţă. E vorba să ucid un francez.

— Francezul cu câinele, i se spuse.

— Da.

Şi sir George Stowe băgă banii în buzunar.

Apoi el părăsi cu răceală sala de joc şi ieşi în curtea clubului.

— Drace, se gândi Noël văzându-l reapărând, şi vizitiul nu s-a mai întors!

— Acasă, zise sir George aruncându-se în trăsură.

Noël puse în mişcare cupeul.

Noël se gândea.

„A pierdut totul. se duce să aducă bani!”

Dar, când, după câteva minute sir George ieşi din nou din casă, cu o cutie pătrată în mână şi cu un pachet lung el se gândi.

„Oh! oh! să fie vorba de un duel”.

Noël nici nu bănuia că adversarul lui sir George Stowe nu era altul decât Rocambole.

Capitolul XLI

Duelul e un lucru foarte rar printre englezi, care se mulţumesc să-şi tranşeze certurile prin lovituri de pumn, încât ca să se ajungă la această situaţie extremă, cazul extraordinar al unui francez şi unui anglo-indian certându-se.

Dar sir George Stowe nu era tocmai englez.

Cu toate că el era un perfect gentilom, rămăsese indian din mai multe puncte de vedere.

Şi cei care ştiu istoria lui şi-l cunoscuseră ca ofiţer într-un regiment de cipays ştiu de asemenea că el se bătuse de mai multe ori fie cu pistolul, fie cu spada.

Dar la Londra nu e destul să ai poftă să te baţi pentru a găsi uşor şi locul.

Grădinile publice, scuarurile, străzile sunt pline de poliţişti, care intervin imediat.

Londra e foarte mare şi nu poţi ajunge pe câmp până nu iei un tren.

Cu toate acestea satul Old Woodstok, care se afla pe drumul spre oraşul Oxford, e înconjurat de o câmpie pustie care permite ca doi oameni, care vor să-şi taie gâturile, să găsească un loc bun între două coline, la umbra unui arbore, pe iarba întotdeauna verde.

Te poţi duce la Woodstok, această fostă reşedinţă a lui Olivier Cromwell, fie cu trenul, fie cu trăsura.

Cu trenul, faci zece-cincisprezece minute.

E prima staţie a trenului expres ce merge la Birmingham.

Cu trăsura faci o oră, dacă ai cai buni.

Sir George Stowe dispreţuia trenul.

El îi zise vizitiului, adică lui Noël:

— Mă duc la Woodstok. Vreau să ajung repede. Ai o liră sterlină dacă ajungem în trei sferturi de oră.

— Drace! se gândi Noël. Nu ştiu cum mă va regăsi adevăratul vizitiu.

Şi cum Rocambole îi dăduse ordin să nu-l părăsească pe sir George Stowe, iar pe de altă parte el nu putea părăsi caii, Noël se supuse ordinului ce-l primea.

El mâna admirabil caii.

Noël era curios şi se întreba cu cine se va bătea anglo-indianul.

Căci vă amintiţi, Rocambole nu-i spusese nimic în această privinţă.

El străbătu străzile Londrei ca un fulger, din când în când se întorcea pe capră şi arunca o privire furişă în cupeu.

Pe jumătate lungit, cu ochii aproape închişi, cu o ţigară în gură, sir George Stowe părea în prada unei reverii adânci.

Îndată ce ajunse la câmp, gentilomul păru că se deşteaptă şi când fu lângă Woodstok, privirea lui se plimbă în toate părţile pe drum.

El căuta un loc potrivit.

Un tufiş de arbori aflat la distanţă de orice locuinţă, păru că-i place.

Şi îi spuse lui Noël:

— Opreşte!

După ce coborî din trăsură, întinse mâna spre tufiş şi scoţând ceasornicul din buzunar îi spuse:

— Amice, trenul va trece peste cinci minute. Căsuţa care se vede e gara.

Noël se înclină.

— Cinci persoane vor coborî desigur din tren, trei de o parte şi doi de alta. Cei doi sunt martorii mei. Ceilalţi trei sunt adversarul meu şi martorii săi… Îi vei recunoaşte uşor căci nu sunt decât doi şi invitându-i să urce în trăsură îi vei aduce aici.

Noël pricepuse de minune; el se îndreptă spre gară şi ajunse în momentul când se oprea şi trenul.

Dintr-un vagon au coborât cinci persoane.

Dar pe când aceste persoane se apropiau, Noël tresări şi se întrebă dacă nu visează.

El îl recunoscu pe Rocambole printre cei trei gentilomi care îi urmau pe martorii lui sir George Stowe.

Rocambole îl recunoscu de asemenea pe Noël.

El avu o privire de aprobare, pe când rapid ca fulgerul îşi duse un deget la buze.

Noël pricepu.

Gentilomii care erau martorii lui sir George Stowe i-au recunoscut trăsura şi apropiindu-se, Noël li se adresă:

— M-a trimis să vă aduc. El a găsit un loc îndepărtat în câmp.

Şi se urcară în trăsură.

Întotdeauna la gara Woodstok se află una sau două birje.

În această zi erau trei.

Rocambole şi cei doi gentilomi, care consimţiseră în ajun după bătaia câinilor să-i servească drept martori, se suiră într-una din birje.

Aceştia din urmă aduseseră tot ca şi sir George Stowe, o pereche de spade şi o cutie cu pistoale.

După zece minute, birja şi trăsura condusă de Noël soseau la tufişul ales de sir George Stowe.

Anglo-indianul stătea la picioarele unui arbore şi continua să fumeze cu ochii pe jumătate închişi.

A fost nevoie de zgomotul trăsurilor ca să-l smulgă din contemplarea sa.

El se scula şi veni în întâmpinarea martorilor săi.

Aceştia, obişnuiţi ai clubului „East-India”, dar cu totul indiferenţi de altfel, consimţiseră să-i servească drept martori lui sir George Stowe, numai din gentileţe.

Dar lor le-ar fi fost fără îndoială indiferent dacă sir George ar fi fost ucis.

Acesta din urmă îl salută pe adversarul său, care-i mulţumi foarte curtenitor.

Dar privirile lor se încrucişaseră şi sir George Stowe tresări.

I se păru atunci că mai văzuse acea privire şi în altă parte decât în pivniţele hotelului Dubourg, unde cocoşul şi câinele său fuseseră ucişi.

Avu o vagă amintire şi o oarecare paloare nervoasă îi acoperi faţa.

Rocambole îşi făcuse o toaletă foarte îngrijită.

Şi totuşi, sir George Stowe privindu-l, nu se putu opri să nu se gândească la marinarul din taverna „La Regele George", care oferise mâna sa ţigăncii.

„M-a recunoscut, gândi Rocambole."

Condiţiile luptei fură repede stabilite.

Se trase la sorţi alegerea armelor.

Sorţii îl favorizară pe Rocambole.

— Aleg spada.

Sir George Stowe se înclină şi îşi scoase haina, dar, contrar tuturor regulilor el îşi păstră cravata, aşa încât cămaşa lui să nu se deschidă la piept.

Englezii care sunt foarte puţin la curent cu acest soi de întâlniri nu observă aceasta.

Cât despre Rocambole, el ghici de ce sir George Stowe nu voia să-şi arate pieptul.

Din contră după ce-şi scoase haina, el se desfăcu la cămaşă lăsând să i se vadă o parte din piept.

Noël, nemişcat, la douăzeci de paşi, stând pe capra sa, murmură: „Nu sunt neliniştit. Ştiu ce forţă e stăpânul."

— Haideţi, domnilor! zise unul din martori.

Cei doi adversari încrucişară spadele. Rocambole liniştit şi surâzând, sir George Stowe aşa de rece de obicei, acum era emoţionat.

Capitolul XLII

Dar, înainte să mergem mai departe, e nevoie să povestim o întâmplare care urma să aibă o influenţă considerabilă asupra întâlnirii cu spada a lui Rocambole şi a lui Sir George Stowe.

Vă amintiţi că după ce îi pusese, cu câteva săptămâni în urmă, pe bătrânul general polonez şi pe fiica sa Nadeia sub paza lui Chanoine şi a lui Moartea Bravilor, Rocambole plecase împreună cu Marmouset, pe când cei doi indieni zăceau legaţi în fundul bărcii.

Vă amintiţi că stăpânul a vrut cu pumnalul în mână să-l silească pe Osmanco să facă destăinuiri şi că acesta răspunsese că preferă să moară.

Tovarăşul său, Gurhi, căruia îi era teamă de moarte, spusese din contră că va vorbi.

Atunci Rocambole, aşa cum îi povestise Osmanco lui sir George Stowe, îl luase pe indian în braţe şi-l aruncase în apă.

Apoi, aplecându-se din nou spre Gurhi, îl ameninţase că-l ucide, dacă nu-i face destăinuiri complete.

Indianul, convins că a căzut în mâinile sectei inamice strangulatorilor, cunoscută sub numele de fiii lui Siva, mărturisi că face parte dintre strangulatorii din Londra, că se supune unui şef numit George Stowe şi că era unul din acei mutilaţi pe care preoţii zeiţei Kali îi condamnă la un celibat etern.

Eunucul fu precis în povestirea sa, el îi dădu lui Rocambole o mulţime de amănunte, care trebuiau să-i servească la Londra.

În fine, din destăinuirile lui Gurhi rezulta pentru Rocambole această convingere: că sir George Stowe, şeful strangulatorilor, era un adorator fanatic al zeiţei Kali: şi că, el trăind la Londra din venitul unei imense averi ca un perfect gentilom, avea sub ordinele sale o armată misterioasă de strangulatori care urmăreau dizolvarea şi înspăimântarea Angliei; că, în fine, sir George Stowe, care-şi bătea joc de poliţia şi justiţia engleză, avea o mare teamă de fii lui Siva, care până acum nu părăsiseră India.

Asta a fost foarte important pentru Rocambole.

De aceea îl adusese cu dânsul pe Gurhi la Londra.

Gurhi, deghizat, îmbrăcat ca femeie, trăia ascuns în casa închiriată de Vanda.

Rocambole în cursul acestei nopţi bogată în aventuri, pe care am descris-o, după ce a părăsit-o pe Gipsy ţiganca se întoarse la Vanda la orele trei dimineaţa.

Gurhi dormea.

Rocambole îl deşteptă.

Indianul se înfioră văzându-l pe Rocambole înarmat cu un pumnal.

— Ascultă, îi zise Rocambole. Până acum m-ai luat drept un fiu al lui Siva?

— Da, răspunse Gurhi.

— Te-ai înşelat.

Indianul rămase înmărmurit.

Rocambole continuă:

— Nu-i cunosc pe fiii lui Siva şi am motive particulare, pe care tu n-ai nevoie să le cunoşti; să-i urmărim pe strangulatori. Dar, pe cât e de adevărat, că tu eşti acolo jos, culcat, fără apărare, şi eu am un pumnal în mână, îţi jur că dacă nu-mi spui ceea ce mă interesează, să ştii că te trimit îndată pe lumea cealaltă.

— Ce vrei să ştii? întrebă Gurhi.

— Fiii lui Siva au vreun semn pe corp?

— Da. Când se afiliază, li se desenează pe piept un şarpe şi o pasăre, cu o cerneală albastră care nu se şterge.

— Cunoşti acest tatuaj?

— Da.

— Ai putea să-l execuţi?

— Da.

— Atunci, zise Rocambole, fă-l.

Îl ridică pe Gurhi, luă o sticluţă ce conţinea cerneală albastră ordinară şi o pensulă şi o întinse indianului. Apoi se desfăcu la piept şi-i spuse:

— Grăbeşte-te!

Pumnalul lui Rocambole era strălucitor.

Indianul, de altfel, ştia să tatueze ca toţi oamenii din seminţia sa.

După ce desenă şarpele şi pasărea, el spuse:

— Acum ar trebui, pentru ca acest semn să nu se şteargă niciodată să împungi pieptul cu un ac şi să arzi deasupra puţină iarbă de puşcă.

— E inutil, răspunse Rocambole.

După câteva ore, Rocambole şi sir George Stowe îşi încrucişau spadele.

Din primul moment, sir George Stowe, care era un spadasin foarte bun, pricepu că avea în faţa lui un adversar puternic.

Dar paloarea lui dispăru, emoţia îl părăsi şi instinctul de conservare îi domină orice altă preocupare.

Rocambole, din contră, părea că voia să nu uite galantele tradiţii franceze.

— Domnule, îi zise el lui sir George Stowe parând o frumoasă lovitură, eşti foarte îndemânatic, dar eu cunosc jocul dumitale.

Şi îl privi aşa de fix, încât sir George Stowe se gândi din nou la Gipsy şi la matelotul din taverna „La Regele George”.

— Ai braţul puţin cam nesigur, continuă Rocambole, care nu atacase încă, dar care para toate loviturile cu o adresă minunată. Poate că ai petrecut noaptea jucând cărţi! Asta e de ajuns spre a-ţi pierde precizia de care ai nevoie.

Sir George Stowe dădu o nouă lovitură, dar spada lui nu-l nimeri pe Rocambole.

— Ia seama! zise Rocambole, ai făcut un pas greşit Dacă aş fi vrut, erai mort.

Pe când spunea aceste cuvinte, cămaşa lui se desfăcu mai mult la piept şi sir George Stowe scoase un ţipăt.

El zărise pe pieptul lui Rocambole şarpele şi pasărea albastră desenate de Gurhi.

Sir George Stowe speriat fiind, Rocambole îi dădu o uşoară lovitură de spadă.

Două picături de sânge curseră pe cămaşa gentilomului.

El scoase un ţipăt de mânie.

Dar atunci Rocambole îşi termină opera sa de uimire.

El i se adresă lui sir George Stowe în limba indiană:

— Acum, zise el, când vezi cine sunt, ştii bine că nu acesta este locul în care trebuie să ne luptăm.

Sir George Stowe era foarte emoţionat.

Martorii, văzând sângele curgând, interveniră şt spuseră:

— Onoarea e satisfăcută.

— Cum doriţi, răspunse sir George Stowe, care se uita la Rocambole cu spaimă.

Capitolul XLIII

Să pătrundem acum în interiorul casei locuită la Londra de Rocambole.

La sosire, Rocambole şi Vanda descinseră la hotelul Dubourg.

Apoi, a doua zi, ei se instalară într-o căsuţă lângă Saint-Paul, pe care o închiriară în întregime.

Acolo, Vanda avea sarcina să-l vegheze noaptea şi ziua pe Gurhi…

Indianul, cuprins de spaimă şi crezând că are de-a face cu şeful sectei inamice, adică cu un fiu al lui Siva, făcuse toate destăinuirile pe care i le ceruse Rocambole.

El îl indicase pe sir George Stowe ca şef al strangulatorilor, şi dăduse despre viaţa acestui pretins gentilom informaţii preţioase.

Rocambole spusese Vandei:

— I-am făgăduit viaţa dacă mă serveşte şi el are acum mai multă teamă ca să cadă în mână strangulatorilor. Totuşi veghează asupra lui, şi, sub nici un pretext, nu-l lăsa să iasă.

Rocambole ştia că putea conta pe Vanda.

El plecase deci foarte liniştit, după ce îl pusese să-i tatueze pe piept pasărea şi şarpele albastru, neîndoindu-se deloc de raţionamentul pe care îl va face Gurhi.

Acest om, mutilat în numele unei religii misterioase, o credea cu totul în această religie.

Dogma indiană are două principii, binele şi răul, având două divinităţi: zeul Siva şi zeiţa Kali.

În ochii indienilor, oamenii sunt nişte jucării în mâinile acestor două puteri supranaturale care, continuu în luptă, repurtează pe rând victorii.

Acest om care venea din fundul Indiei cu o misiune sângeroasă şi găsea la doi paşi de Paris oameni care vorbeau în limba lui şi îl reduceau la neputinţă, trebuia desigur să admită că aceşti oameni erau servitori ai zeului inamic zeiţei pe care el o servea.

Prin urmare Siva era mai tare decât Kali.

Deci, Gurhi care raţiona corect şi temeinic, trebuia să se încline.

De trei săptămâni de când era în puterea lui Rocambole, Gurhi căuta să facă pace cu zeul Siva şi-o trăda cu neruşinare şi fără remuşcare pe zeiţa Kali.

Dar iată că, deodată, Rocambole îi spuse:

— Nu cunosc nici pe zeul Siva, nici pe preoţii săi. Dacă lupt contra strangulatorilor, am motivele mele particulare. Cu toate acestea, cum asta poate servi proiectele mele trecând drept un fiu al lui Siva, tu vei desena semnul misterios pe care îl poartă inamicii tăi, dacă nu vrei să faci cunoştinţă cu pumnalul meu.

În faţa acestei ameninţări cu moartea, Gurhi se supuse dar prestigiul lui Rocambole dispăruse din acel moment.

Gurhi nu mai credea în Rocambole.

Gurhi nu mai tremura.

Din acel moment, fanatismul indianului pentru teribila sa zeiţă a redevenit şi mai înfocat şi dânsul nu mai avea decât dorinţa de a scăpa şi de a se duce la sir George Stowe ca să-i spună totul.

Dar nimic nu era mai greu decât executarea acestui plan.

Gurhi era păzit, şi încă de o femeie. Gurhi ştia că e mai greu să înşeli o femeie decât un bărbat.

Eunucul era nu numai strangulator, dar şi „Psyl”, adică îmblânzitor de şerpi.

Chiar aceasta era profesia cu care el a fost declarat la Madras, când comitetul strangulatorilor din India l-a trimis la Londra.

Gurhi continuase în capitala Angliei meseria sa.

El adusese de la Madras o ladă plină cu vipere şi şerpi de toate dimensiunile şi culorile.

Asta era tot ce el iubea după zeiţa Kali.

Când sir George îl trimisese de la Londra la Paris, cu Osmanco, spre a-i strangula pe general şi fiica sa, Gurhi luase cu sine şerpii.

El fusese chiar văzut într-o zi la Paris, în piaţa Chatelet, făcând jonglerii cu şerpii lui în mijlocul unei mari mulţimi de oameni, care se strânseseră să vadă aceasta.

Când Rocambole a pus mâna pe Gurhi, a vrut să ştie unde locuieşte.

Eunucul îi spusese un hotel sărăcăcios de pe strada Saint-Antoine.

Rocambole se dusese cu dânsul acolo.

Indianul nu avea nici o hârtie care să-i fi servit lui Rocambole.

Acesta din urmă nu găsise decât lada cu şerpi şi voise să o arunce în apă.

Dar Gurhi începuse să plângă şi Rocambole atunci îi lăsase lada.

De când s-a întors la Londra şi era sub supravegherea Vandei, Gurhi nu avea decât o distracţie: să se joace cu şerpii lui.

De altfel, Rocambole avusese grijă să se asigure că niciunul din aceşti şerpi nu era otrăvitor.

Şerpii se plimbau deci în libertate în odaia desemnată ca închisoare pentru Gurhi.

Una singură din aceste reptile avea o proprietate uimitoare deşi nu era mortală.

Era o mică viperă galbenă, cu pete negre, a cărei muşcătură, cu toate că era foarte uşoară şi abia se simţea, avea puterea de a te cufunda într-un somn adânc.

Gurhi îşi aminti de asta.

Din acel moment el îşi puse în acea viperă galbenă, toată speranţa sa de libertate.

De câte ori Rocambole pleca de acasă, Vanda îşi făcea patul în odaia vecină cu aceea a lui Gurhi.

Cum această odaie nu avea decât o uşă, ar fi trebuit ca Gurhi să treacă pe lângă patul Vandei ca să poată ieşi.

Vanda, în acea noapte nu se culcase şi îl aştepta pe Rocambole.

Când acesta veni, ea asistă la experienţa cu tatuajul.

Şi când Rocambole plecă să se bată cu sir George Stowe, începuse să se facă ziuă.

Vanda se aşeză într-un fotoliu chiar în odaia lui Gurhi, lângă uşă, într-o asemenea poziţie, încât indianul spre a ieşi, era silit să treacă peste corpul ei.

Dar Gurhi se culcase în pat şi se prefăcea că doarme.

Numai din când în când el deschidea puţin ochii, şi se uita să vadă dacă Vanda dormea. Vanda se luptă un moment contra somnului, apoi oboseala triumfă.

Ochii săi se închiseseră, dar mâna ei nu slăbise revolverul cu care-l ţinea pe Gurhi la respect noaptea şi ziua.

Atunci, scoţând mâna de sub plapumă, indianul dădu uşor de tot în lada cu reptile câteva lovituri.

Apoi, el ridică puţin capacul.

Vipera galbenă ieşi şi se înfăşură de braţul lui Gurhi. Atunci el întinse braţul spre Vanda. Apoi zgudui puţin vipera care căzu la picioarele Vandei.

Aceasta dormea şi vipera se strecură sub cutele rochiei sale.

Capitolul XLIV

Să-l însoţim pe sir George Stowe care se întorsese cu martorii săi la Londra, şi de acolo acasă. Rocambole plecase

deja cu ai săi. Noël era tot pe capră, şi îl duse pe sir George Stowe cu aceeaşi iuţeala cu care venise.

Anglo-indianul îi conduse pe martorii săi acasă, unul după altul, apoi îi spuse lui Noël:

— La mine acasă!

El era foarte palid şi agitat de când văzuse tatuajul lui Rocambole şi un sentiment aproape analog cu acela de care fusese cuprins Gurhi, îl cuprinse şi pe dânsul.

„Siva triumfă! murmură el, pe când cupeul mergea cu o iuţeală vertiginoasă, Kali ne-a părăsit!”

Când coborî din trăsătură, era palid ca un mort.

Noël văzu mâna lui tremurând, când băgă cheia în uşă.

În momentul în care uşa se închise după dânsul Noël auzi un suspin.

Într-adevăr anglo-indianul, în prada unei mari spaime, străbătu grădiniţa care preceda casa, cu un pas inegal şi brusc.

În sală, el se opri un moment.

Un lacheu dormea pe un scaun.

Sir George Stowe nu-l deşteptă.

Dar privirea lui se îndreptă spre o tavă de argint pusă pe o masă şi în care valetul avea obiceiul să pună scrisorile care soseau seara, căci ştia că stăpânul său nu ajunge niciodată înainte de a se face ziuă.

O singură scrisoare se afla pe tavă.

O scrisoare, al cărui plic era parfumat şi care se vedea că era scrisă de mâna unei femei.

Paloarea lui sir George Stowe făcu loc unei uşoare îmbujorări.

El luă repede scrisoarea şi o deschise.

Scrisoarea era astfel concepută: „Scumpul meu, Nu te-am văzut de două zile la Hyde-Park. Ce-ai devenit?

Ai uitat că mama te-a poftit să vii la noi duminica viitoare? sau eşti bolnav?

Lord Charied, unchiul meu, a sosit de ieri la Londra.

I-am mărturisit totul. El e pentru noi.

Vino deci la Hyde-Park, voi fi acolo pe la orele două.

Aceea care va fi pentru totdeauna.

Cecilia ta”

Anglo-indianul respiră după citirea acestei scrisori. Un moment ochii săi străluciră, nările i se dilatară şi toată faţa sa exprima o satisfacţie mare. Dar asta dură numai un moment.

Amintirea lui Rocambole se instală între dânsul şi seducătoarea imagine a Ceciliei.

Acest sălbatic, în aparenţă civilizat, a cărui frumuseţe brună sedusese o englezoaică albă, începu să se gândească la zeiţa Kali, unica sa credinţă, care părea că-l părăseşte, sau e cel puţin în acest moment dominată de zeul Siva.

Sir George Stowe trăia ca un burlac în casa lui. El închiria o trăsură cu luna, mânca la club şi nu avea ca servitor decât un valet pe care l-am văzut dormind când a venit stăpânul său acasă.

Anglo-indianul urcă la etajul întâi care se compunea dintr-o odaie de fumat şi o odaie în care nimeni n-avea voie să intre.

În această odaie, a cărei uşă dădea în sala de fumat, n-avea voie să intre nici chiar valetul său.

Numai sir George Stowe, care avea întotdeauna cheia de la această odaie, asupra lui, intra acolo, şi încă foarte rar.

Camera de culcare şi camera de fumat erau mobilate în stil englezesc.

Această odaie, după cum vom vedea, contrasta straniu cu restul casei şi i-ar fi uluit pe vizitatori, dacă ei ar fi putut pătrunde aici.

Era o odăiţă luminată de sus, ca templele indiene.

Cele patru ziduri erau acoperite cu o stofă cu picturi bizare, reprezentând una din cele şaizeci de incarnaţii ale zeului Vişnu.

La cele patru colţuri, erau statui indiene, reprezentând divinităţi monstruoase.

Această odaie era, în fine o pagodă în miniatură.

Dar obiectul cel mai curios era poate un bazin de marmură albă pus în mijloc, plin până sus cu apă şi în care se juca un peşte roşu.

O inscripţie indiană, cu litere de aur, se afla pe marginea bazinului.

Iată traducerea ei: „Osmani, fiul lui Raibu, care cobora prin strămoşii săi din Beg-Amirh, fiul lui Vişnu, consacrându-se serviciului zeiţei Kali. Iubita noastră zeiţă a găsit moartea în apele Gangelui, pe care îl trecea înot spre a se duce să stranguleze două tinere fete ale căror suflete zeiţa voia să le aibă lângă dânsa.

Fiul lui Kunjeb, pe care englezii îl numesc sir George Stowe, petrecând noaptea în rugăciuni şi cerând zeiţei sufletul piosului Osmani, zeiţa s-a îndurat de ruga lui.

Ea a permis ca sufletul lui Osmani să locuiască în corpul unui peşte roşu, care se află în acest bazin şi care a fost pescuit în apele sfinte ale Gangelui.”

Un parizian ar fi izbucnit în hohote de râs, citind aceasta inscripţie.

Dar, după cum se va vedea, Kunjeb nababul, zis George Stowe, o găsea foarte naturală.

Înainte de a pătrunde în această pagodă în miniatură, unde sufletul lui Osmani locuia în corpul unui peşte roşu, sir George Stowe intră în dormitor şi se dezbrăcă.

După ce fu în pielea goală, sir George Stowe deschise un garderob din care scoase o pereche de pantaloni de mătase, pe care îi îmbrăcă şi o pereche de papuci.

Apoi luă o bucată de mătase albă pe care o puse pe cap ca un voal.

Şi astfel îmbrăcat, astfel travestit, intră în pagodă, având grijă să lase papucii la uşă.

Atunci îngenunche la pământ şi începu să murmure rugăciuni.

După aceea se apropie de bazinul de marmură şi se uită la peştele cel roşu. Acesta stătea pe fundul apei şi părea că doarme. Sir George Stowe se aplecă şi spuse:

— Tată, am nevoie de tine.

Peştele nu se mişcă.

— Tată, reluă sir George Stowe, sufletul tău glorios a ieşit de aici spre a zbura să locuiască lângă zeiţă şi să-i ceară ordinele pe care venea să le transmită fiului tău?

Peştele era tot nemişcat.

— Tată, mai zise anglo-indianul, fiii lui Siva sunt aici; ei vor să-i persecute pe servitorii zeiţei. Ce trebuie să fac?

Şi, zicând aceste cuvinte, sir George Stowe îşi înmuie două din degetele sale în apa bazinului pe care o agită uşor. Peştele cel roşu urcă la suprafaţa apei.

— Ah! zise sir George Stowe, ştiam bine că vei veni în ajutorul meu, tată. Ce trebuie să fac? Trebuie să fug şi să mă întorc în Indii? Trebuie să lupt?

Peştele înota cu greutate. El părea suferind.

— Văd, murmură sir George Stowe luându-şi fruntea în mâini şi cu un accent de disperare spuse: Siva triumfă!

Peştele coborî din nou în fundul bazinului şi de astă-dată, stătu nemişcat.

Sir George Stowe luă această atitudine drept un răspuns, şi se bătu pe piept cu furie.

— Siva triumfă! repetă el. Siva triumfă.

Şi, palid ca un spectru, el ieşi din pagodă sfâşiindu-şi pieptul cu unghiile.

Apoi se lăsă să cadă pe pământ, cu buzele pline de spume, în prada unei adânci disperări.

Dar atunci, un zgomot ajunse la urechile sale.

Era zgomotul unui clopot.

Clopotul care anunţa un vizitator.

Şi sir George Stowe se repezi la fereastra care dădea în grădină.

Capitolul XLV

La sunetul clopotului, valetul, care dormea încă pe scaunul său în cameră şi care nu se sculase încă, acum sări în sus şi se repezi în grădină.

Sir George Stowe, care era foarte surescitat se uită la poartă.

Un om intră.

Sir George îşi înăbuşi un ţipăt. El îl recunoscuse pe Gurhi.

Adică pe trădătorul care, după spusele lui Osmanco, spusese fiilor lor Siva secretele strangulatorilor.

Atunci, o mânie teribilă domină disperarea lui sir George Stowe.

El lua de pe sobă un revolver şi era cât pe-aci să-l ucidă pe Gurhi trăgând asupra lui prin fereastră.

Dar deja Gurhi se apropiase de casă.

Şi sir George Stowe văzu pe faţa lui atâta bucurie, încât puse revolverul la loc şi aşteptă.

Gurhi vorbi un moment cu valetul, care nu-l văzuse niciodată şi nu voia să-l lase să intre, cu toate că lipsa scrisorii sosite de la Cecilia era pentru dânsul o dovada ca stăpânul său se întorsese acasă.

Dar Gurhi îl dăduse la o parte pe valet cu autoritatea unui om care nu are vreme de aşteptat.

Dacă valetul nu-l văzuse niciodată pe Gurhi, în schimb acesta cunoştea foarte bine casa locuită de sir George Stowe şi în care el venise adeseori noaptea.

De aceea, dându-l la o parte pe valet el urcă în fugă treptele scării.

Apoi, intră ca o bombă în odaia lui sir George Stowe.

Anglo-indianul era încă în costumul său mistic.

Gurhi se aruncă la picioarele lui şi îi spuse:

— Lumină, viaţa mea e a ta, dar înainte de a dispune de ea, în numele zeiţei Kali, pe care n-am încetat să o servesc, ascultă-mă.

— Gunoiule, răspunse sir George Stowe, de unde vii?

— Eram în mâinile inamicilor tăi.

— Fiii lui Siva?

Gurhi izbucni într-un hohot de râs.

— La Londra nu e nici un fiu al lui Siva, zise el.

Acest răspuns îl făcu pe sir George Stowe să facă un pas înapoi.

— Tu m-ai trădat! zise sir George Stowe.

— Viaţa mea va plăti trădarea mea, răspunse eunucul, ai cărei ochi străluceau de fanatism. Dar trebuie să ştii totul.

— Vorbeşte!

Şi Gurhi, stând în genunchi îi povesti lui sir George Stowe ceea ce acesta din urmă ştia din povestirea lui Osmanco, adică cum expediţia din Paris nu reuşise.

Cum, fiind amândoi în mâinile unui om care părea că are asupra tuturor celor care îl încurajau o autoritate supremă, şi vorbea foarte bine limba indiană, el crezuse că are de-a face cu şeful fiilor lui Siva.

— Dar, zise sir George Stowe, acest om de care vorbeşti, şi pe care îl cunosc acum, căci m-am bătut cu dânsul în duel.

— Nu e un fiu al lui Siva.

— Îţi dovedesc contrariul.

Gurhi râse din nou.

Şi, pe când George Stowe îl asculta, el îi povesti ce se petrecuse chiar în dimineaţa duelului.

El, Gurhi, fusese acela care tatuase pieptul lui Rocambole.

Sir George Stowe asculta cu un fel de bucurie sălbatică.

— Dar cine e acest om? strigă el.

— Nu ştiu.

— Ce are cu noi?

— Nu ştiu.

Un răcnet de fiară sălbatică ieşi din gâtul anglo-indianului.

— Ah! zise el, e un francez, un francez adevărat! Şi misiunea sa nu o are de la zeul Siva? Ei bine, atunci, între noi doi!

Apoi, îşi luă revolverul şi-l lipi de fruntea lui Gurhi care stătea tot în genunchi.

— Gunoiule, zise el, acum când ai vorbit, îţi vei ispăşi trădarea ta. Roagă divinităţile care se supun marii zeiţe să stăruie pentru tine pe lângă dânsa pentru ca sufletist tău să nu rătăcească veşnic prin spaţii nesfârşite.

Dar Gurhi, nepăsător, răspunse:

— Lumină, viaţa mea este a ta şi poţi să mă ucizi, dar gândeşte-te înainte de-a face asta.

— La ce?

— Poate o să-ţi fiu de folos în lupta pe care o vei susţine împotriva acestui om.

Sir George Stowe a fost convins, fără îndoială de acest raţionament, căci puse la loc revolverul.

Apoi îi zise, brusc:

— Ce spui poate fi adevărat. Ce ştii despre acest om?

— Nimic, decât numele său.

— Care e?

— Rocambole.

— Unde stă?

— Într-o casă la care te voi conduce.

— Cum ai putut să scapi de la dânsul?

— O viperă galbenă m-a ajutat.

— Acest om trăieşte singur?

— Nu, cu o femeie blondă, care pare că i se supune ca o sclavă.

— Bine. Vino cu mine.

Şi sir George Stowe împinse din nou uşa pagodei miniaturale, adăugând:

— Îl voi consulta pe tatăl meu.

Valetul lui sir George Stowe, fiind englez şi creştin, nu putea pătrunde în pagodă.

Daca s-ar fi întâmplat asta, sir George Stowe ar fi considerat, acest lăcaş sfânt pătat pentru totdeauna.

Dar Gurhi, în calitatea sa de afiliat în misterele strangulatorilor, putea să treacă pragul acelei odăi.

Sir George Stowe intră.

Gurhi îl urmă.

Anglo-indianul se apropie de bazin şi scoase un strigăt de bucurie.

Micul peşte înota şi dădea din coadă.

Asta fu pentru sir George Stowe un pronostic favorabil.

În mod evident, sufletul lui Osmani sfântul era încântat de întorsătura pe care o luau lucrurile.

Gurhi îngenunchease cu devotament şi se ruga.

Sir George Stowe socoti că este oportun să adreseze câteva întrebări sufletului tatălui său, adică roşiaticului peşte.

— Tată, zise el, crezi că voi triumfa contra acestui francez care vrea să se pună în calea zeiţei?

Peştele înotă şi mai repede.

Acesta era felul lui de a răspunde favorabil.

— Tată, mai zise sir George Stowe, trebuie să mai veghem asupra castităţii ţigăncii Gipsy?

Peştele roşu continuă să înoate repede.

Era încă o aprobare.

— Atunci, zise cu răceală sir George Stowe, nenorocire aceluia care a îndrăznit să-i propună să o ia de soţie.

Şi ieşi din pagodă.

Gurhi ieşi împreună cu el.

— Acum, zise anglo-indianul, du-te.

— Unde şi când voi primi ordinele tale?

— Astă-seară, la taverna „La Regele George.”

Gurhi se înclină.

Sir George se dezbrăcă şi, după ce-şi puse halatul, scrise următorul bilet: „Adorabilă Cecilia, N-am uitat nimic şi ie iubesc mai mult decât viaţa.

Astăzi la ora două voi avea onoarea să te întâlnesc în parcul Saint-James şi îi voi trimite onorabilului lord Charring, unchiul tău, cartea de vizită a aceluia care se semnează

Credinciosul tău pe viaţă

George Stowe.”

Apoi închise scrisoarea şi se îmbrăcă din nou ca un perfect gentilom.

Capitolul XLVI

Cine era miss Cecilia?

Una din acele tinere englezoaice cu idei excentrice, cu energie bărbătească, care ies singure călare dimineaţa şi cu o avere princiară.

Miss Cecilia avea nouăsprezece ani.

Era frumoasă, avea părul negru ca o irlandeză, picioarele şi mâinile de creolă.

Tatăl ei funcţiona în marină.

El era comandantul unei fregate engleze, care sosise tocmai atunci din Indiile occidentale.

Prin urmare, tatăl Ceciliei se afla la Londra.

Divinizată de mama ei, obişnuită să i se spună că moşiile familiei reunite formează un district din Anglia, miss Cecilia spusese sus şi tare, de la vârsta de şaisprezece ani că se va mărita după placul ei.

De trei ani ea dusese de nas tineretul aurit englez, începând cu un domn care era membru al Camerei lorzilor, spre a sfârşi cu un altul care era un simplu impiegat în birourile Amiralităţii.

Refuzându-l pe acesta din urmă, miss Cecilia uimise toată aristocraţia engleză.

Să te măriţi cu un valet fără avere era un lucru aşa da excentric, pentru ca o fată ca miss Cecilia să nu ezite nici un moment.

Miss Cecilia călătorise foarte mult; ea cunoştea Orientul şi Italia. Ea petrecuse o iarnă la Padova.

Ea călărea, trăgea cu pistolul, mergea la vânătoare, cunoştea pictura şi era o excelentă muziciană, lucru rar la o englezoaică.

Miss Cecilia locuia cu mama sa în Piccadilly, într-un mic palat între curte şi grădină.

Dar ea avea o intrare separată şi atelierul său era locul de întâlnire pentru multă lume.

Un pictor francez, care îi dădea lecţii, fusese chiar autorizat, să fumeze în faţa ei, ceea ce era un lucru nemaiauzit.

Miss Cecilia îl întâlnise la curse pe sir George Stowe.

Brunul atrage brun.

Frumoasa englezoaică cu părul negru tresărise la vederea acelei feţe bronzate, acelui păr creţ, acelui bărbat într-un cuvânt care întruchipa tipul superb al acestei noi pe care englezii au creat-o în India.

Ea a cerut să fie prezentată lui sir George Stowe.

După trei zile ea îi spusese mamei sale:

— Am găsit bărbatul care îmi convine.

Mama ei scoase un ţipăt.

— Un om care are sânge indian în vine să se căsătorească cu o fată nobilă ca miss Cecilia!

— Tata va consimţi, răspunsese cu răceală tânăra fată.

Comandantul de vapor sosise.

El a fost de aceeaşi părere ca şi soţia sa şi a răspuns că această căsătorie era cu neputinţă.

Dar miss Cecilia nu se dădu bătută.

Ea avea un unchi, pe lordul Charring.

Acesta era foarte bogat şi nu avea alt moştenitor decât pe miss Cecilia.

El o adora pe nepoata sa, îi îndeplinea toate curiozităţile şi excentricităţile ei.

În ajun, adică în ziua în care l-am văzut pe sir George Stowe deschizând scrisoarea miss Ceciliei, lordul Charring se întorsese de la castelul său din Lincolnshire.

Cecilia îi spusese:

— Unchiule, te rog, să-i anunţi pe părinţii mei că mă dezmoşteneşti.

Lordul Charring fu foarte mirat.

Cecilia continuase:

— Că mă dezmoşteneşti dacă nu mi se dă ca bărbat pe cine vreau eu.

Numai atunci lordul Charring se linişti şi răspunse nepoatei sale:

— Voi face tot ceea ce vei vrea.

De aceea miss Cecilia îi scrisese lui sir George Stowe.

În acea zi, pe la orele două, miss Cecilia se plimba în trăsură prin Hyde-Park când, sir George Stowe, care era călare pe un cal splendid veni înaintea ei. Ea îi întinse mâna şi îi spuse:

— Tata e pe trei sferturi câştigat; mama mai rezistă încă puţin, dar unchiul meu e cu noi. Vino diseară.

Sir George Stowe duse mâna fetei la buze şi o privi cu dragoste.

— Vom fi în familie, zise ea. Îl vei vedea pe vărul meu, Arthur Newil, acela pe care l-am refuzat odinioară. El nu mă mai iubeşte decât ca pe o soră. De aceea am făcut din dânsul confidentul meu.

— Ah! zise sir George Stowe, care părea că se interesează foarte puţin de vărul miss Ceciliei.

Cei doi amorezaţi se plimbară timp de o oră, alături, prin Hyde-Park.

Miss Cecilia atrăgea toate privirile.

Toţi tinerii care o întâlneau spuneau:

— Pentru acest negru ea a refuzat cele mai nobile nume din Anglia.

Şi cu toată gelozia ce le rodea inima, ei admirau excentricitatea tinerei fete.

Miss Cecilia îl părăsi pe sir George Stowe repetându-i:

— Pe diseară!

Apoi ea se întoarse acasă.

Pe când ea cobora din trăsura trasă la scară, un tânăr intră în curte. El venea pe jos.

— Ah, tu eşti Arthur?! îi zise Cecilia întinzându-i mâna.

— Bună ziua, Cecilia, zise el, mă temeam că nu te-ai întors încă.

— M-ai fi văzut totuşi la masă, Arthur.

— Dar, răspunse el, voiam să te văd înainte.

— Aş! zise miss Cecilia mirată.

Arthur reluă:

— Aş vrea să discut cu tine nişte lucruri grave.

— Adevărat?

— Să mergem în atelierul tău, zise el.

— De ce să nu mergem în odaia mamei? întrebă miss Cecilia.

— Nu, zise Arthur, vreau să vorbesc numai cu tine.

Tânăra fată era uimită.

Dar faţa lui Arthur Newil avea o înfăţişare aşa de gravă încât ea îşi încruntă sprâncenele şi-i spuse:

— Vino!

Miss Cecilia urcă treptele scării ce ducea în atelier, intră şi se trânti pe un fotoliu.

— Să vedem, vere, zise ea, te ascult.

Arthur Newil închise uşa; apoi apropiindu-se de miss Cecilia îi spuse:

— Se vorbeşte mult de tine la Londra.

— Ah! zise ea jucându-se cu un penel.

— Eşti steaua zilei.

— De ce asta?

— Se vorbeşte despre apropiata ta căsătorie.

— Adevărat?

— Cu sir George Stowe, continuă Arthur Newil.

Miss Cecilia nu dezminţi. Ba se arătă chiar plictisită şi faţa ei părea că explică clar această stare.

— De ce te amesteci?

Arthur pricepu fără îndoială această cugetare.

— Cecilia, spuse el, înainte de a merge mai departe, e nevoie să-ţi fac o destăinuire.

— Mie?

— Am renunţat de mult la speranţa de a obţine vreodată mâna ta.

— Dar suntem prieteni buni, zise ea surâzând.

— Te iubesc ca pe o soră, şi pentru asta vreau să te pun în gardă.

— Contra cui?

— Contra unui pericol ce te ameninţă.

— Un pericol?

— Da. Nu vei putea să te căsătoreşti cu sir George Stowe.

La aceste cuvinte, miss Cecilia se sculă furioasă:

— Ce spui? zise ea.

— Adevărul!

— Oh!

— Această căsătorie e cu neputinţă! repetă cu răceală Arthur Newil.

Şi miss Cecilia, fata mândră, simţi că se înfioară sub privirea liniştită a vărului ei, aşa de neclintită era hotărârea care se citea în această privire.

Capitolul XLVII

Miss Cecilia tăcu un moment neputând să vorbească.

Ce însemnau aceste cuvinte?

Şi cum de sir Arthur Newil îndrăznea să îi spună aceste cuvinte.

— Vere, trebuie să te explici.

— Mă voi sili, zise sir Arthur.

— Cum. te vei sili? şi privirea miss Ceciliei era plină de fulgere.

— E foarte greu, continuă sir Arthur, care era tot liniştit.

— De ce?

— Fiindcă trebuie să intru în amănunte ciudate.

— Vorbeşte! Vreau!

Sir Arthur reluă:

— Sir George Stowe nu e creştin.

— Aş! zise miss Cecilia cu un accent de neîncredere. Ce e atunci?

— El îl adoră pe zeul Vişnu, pe zeiţa Kali şi tot olimpul indian.

Miss Cecilia dădu din umeri şi replică:

— Ceea ce spui n-are sens.

— Totuşi e adevărul exact.

— De exemplu!

Şi miss Cecilia surâse cu scepticism adăugând:

— Această fabulă probabil că a fost inventată de vreunul din acei tineri pe care i-am refuzat.

— E adevărat ceea ce spui, miss Cecilia. Numai că nu s-a inventat fabula, ci s-a mulţumit să o descopere.

— Nu te înţeleg.

— Ascultă-mă, continuă sir Arthur, ai refuza mâna lui sir Ralph Ounderby?

— Zii mai bine răutăcios. Oricum ar fi, răutatea face pe om ingenios. Ah! zise miss Cecilia. Ce a imaginat deci sir Ralph Ounderby?

— A ştiut că-l iubeşti pe sir George Stowe.

— Bine.

— Şi a pus să fie urmărit.

— Bine, unde se duce sir George?

— El se întoarce acasă în fiecare noapte, se deghizează ca matelot şi se duce în Wapping.

Wappingul este un cartier aşa de infam, încât miss Cecilia indignată strigă:

— Nu e adevărat.

— Aşteaptă, n-am terminat, mai spuse sir Arthur.

— Să vedem.

— Sir Ralph nu numai că a pus să fie urmărit anglo-indianul, dar l-a cumpărat cu bani pe unicul său servitor.

— Apoi? zise miss Cecilia cu dispreţ.

— Pentru două sute de franci, continuă sir Arthur, valetul a consimţit să-l introducă pe sir Ralph Ounderby în casa lui sir George Stowe, pe când acesta era absent. Sir George Stowe are în casa sa o odaie încuiată şi în care nimeni n-a intrat niciodată, în afară de dânsul.

Dar Cecilia continua să surâdă exprimând îndoială.

Cu toate acestea ea îl asculta cu mai multă atenţie şi uneori îşi încrunta sprâncenele, căci Arthur vorbea cu multă convingere.

Acesta continuă:

— Odaia în chestiune e o pagodă. Acolo, sir George se închină; e chiar în mijloc un mic peşte roşu care înoată într-un bazin şi care e, după câte se pare, sufletul tatălui lui sir George Stowe.

Miss Cecilia era palidă, dar surâsul ei sceptic nu-i părăsise buzele.

— Fiindcă nimeni nu intră în această odaie care pretinzi că e o pagodă, zise ea, de unde ştii că se află un peşte roşu?

— Ah! iată, zise sir Arthur. Această odaie este luminată de sus.

— Bine.

— Valetul lui sir George Stowe, pentru alţi două sute de franci, l-a lăsat pe sir Ralph să se urce noaptea trecută pe acoperiş. Pe la ora două dimineaţa, sir George Stowe a venit acasă şi a intrat în pagodă. Sir Ralph l-a văzut pe indian pe jumătate despuiat, eu capul acoperit de un voal, îngenunchind lângă bazin şi contemplând cu dragoste peştele roşu.

— Vărul meu, zise miss Cecilia, sir Ralph însuşi ţi-a povestit această istorie nostimă?

— Da.

— Doar ţie?

— Oh! nu, şi baronului Niwely. Ne-am întâlnit la club.

— Ei bine! zise cu răceala Cecilia, 'sir George Stowe îl va ucide mâine pe sir Ralph şi te sfătuiesc vere să nu răspândeşti această povestire.

Şi miss Cecilia se ridică şi, cu un gest superb îl făcu pe sir Arthur să priceapă că ea nu mai vrea să ştie nimic altceva.

Sir Arthur se ridică la rândul său.

— Adio, verişoară, zise el. Mi-am făcut datoria. Îţi vei aminti de mine, dacă ţi se întâmplă ceva.

Miss Cecilia răspunse printr-un semn din cap.

Sir Arthur făcu câţiva paşi spre uşă, dar când să treacă pragul, se întoarse şi spuse:

— Cecilia, încă un cuvânt.

— La ce bun? spuse dânsa.

— Unul singur.

Ea nu răspunse.

Dar sir Arthur luă desigur această tăcere ca o aprobare şi adăugă:

— Ştii că la Londra se petrec lucruri sinistre de câteva săptămâni?

— Ce anume? întrebă ea.

— Mai multe persoane au fost strangulate în stradă, şi mai ales fete tinere.

De astă dală, indignarea Ceciliei izbucni.

— Nu-ţi mai rămâne, zise ea, decât să-l acuzi pe sir George Stowe că e şeful unor bandiţi. Ieşi, ieşi!

Sir Arthur se înclină şi porni pe scară.

Dar deodată el se află faţă în faţă cu un nou personaj.

Era un bătrân care, deşi de obicei avea faţa veselă, acum era trist.

Sir Arthur strigă:

— Ah! dumneata, lordule Charring!

— Eu, zise bătrânul lord, ştergându-şi fruntea de sudoare.

Şi-l luă pe sir Arthur de braţ.

— Dar ce ai? întrebă sir Arthur.

— Am aflat o veste teribilă.

Şi bătrânul lord vorbea cu o voce emoţionată.

Apoi el îl întrebă:

— Unde e nepoata mea.

— În atelierul ei.

— Ai văzut-o?

— Acum m-am despărţit de dânsa.

Lordul Charring îl sili pe sir Arthur să urce din nou cu dânsul.

— Unchiule! zise miss Cecilia văzându-l pe bătrân intrând şi alergă spre dânsul.

Dar, tot ca şi sir Arthur, ea fu uimită de paloarea şi aerul zăpăcit al lordului Charring.

— Dar ce ai, unchiule? îl întrebă ea.
— Am aflat un lucru teribil.
— Vorbeşte!
— Îl cunoaşteţi amândoi pe sir Ralph Ounderby?
— Desigur, zise miss Cecilia, îl cunosc. N-am vrut să-l iau de bărbat!
— Şi ţi-a prins bine, zise bătrânul lord.
— Adevărat?
— Ai fi văduvă, azi.
Miss Cecilia scoase un ţipăt, un ţipăt de triumf şi-l privi pe Arthur.
Privirea ei părea că spune: „Vezi, sir George Stowe l-a pedepsit”
Dar lordul Charring adăugă:
— Aseară, când se întorcea de la club, a fost strangulat.
Miss Cecilia scoase un nou ţipăt.
În acelaşi timp, faţa ei deveni de o paloare mortală.
— A fost jefuit, fără îndoială? întrebă sir Arthur.
— Nu, spuse lordul Charring, punga şi ceasornicul au fost găsite la dânsul.
De astă dată miss Cecilia căzu pe un scaun şi închise ochii.
Sir Arthur Newil spusese deci adevărul!
Capitolul XLVIII
După ce plecase din Hyde-Park, sir George duse calul său la manej.
Apoi el merse la club.
O partidă mare de wist era angajată între lordul C., vicontele J. şi baronul sir Charring A.
O sumă considerabilă se afla pe masă.
Pariorii erau numeroşi.
Nimeni nu-i dădu atenţie lui sir George Stowe.
Nimeni, în afară de un tânăr care îşi părăsi locul şi veni la dânsul.
Acest om tânăr, deşi blond, avea faţa bronzată de soarele latitudinilor toride.

Era un căpitan de cipaye care petrecuse la Londra un concediu de câteva luni şi anunţase apropiata sa plecare pentru Indii.

El se numea baronul Niwely.

Sir James Niwely era fiul unui englez şi al unei indiene.

Tatăl său murise pe când el se afla încă în leagăn. Sir James fusese crescut de mama sa. El şi sir George Stowe schimbară o privire rapidă. Sir George pricepu că baronul Niwely avea să-i spună ceva important.

— Sir James, îl întrebă el, vrei să facem o partidă?

— Bucuros, răspunse baronul.

Un valet aduse cărţi şi ei se aşezară într-un salon care era cu totul gol.

Sir George amestecă cărţile, valetul se retrase.

Atunci, sir George vorbi eu James Niwely în limba indiană.

Sir James răspunse:

— Şefule, e ceva nou!

— Ah! zise sir George.

— Lumină, reluă sir James arătându-i deodată un mare respect, ai doi trădători în casă.

— Vrei să vorbeşti de Gurhi? zise repede sir George Stowe.

— Nu, ci de valetul tău, John.

— Ce a făcut? întrebă sir George Stowe a cărui faţă se îmbujoră.

— Te-a trădat.

— Cum?

— Ascultă.

Şi sir James, dintr-o privire se asigură că nimeni nu putea să-i audă, apoi continuă:

— O iubeşti pe miss Cecilia?

— Nu, dar vreau să o iau de soţie.

— Asta vroiam să-ţi spun. Miss Cecilia are milioane. Ne trebuie mulţi bani pentru cauza pe care o servim, nu-i aşa?

— Apoi? întrebă sir George făcând un semn afirmativ.

— Miss Cecilia a fost cerută în căsătorie de toată aristocraţia Angliei.

— Ştiu.

— Dar ea te iubeşte, şi asta nu ţi se iartă. Un om l-a cumpărat pe valetul tău; el a pătruns în casa ta, s-a urcat pe acoperiş şi te-a putut vedea în pagoda ta, când vorbeai sufletului tatălui tău.

Sir George Stowe păli.

— Cine e acest om, să-l ucid? întrebă el.

— Aşteaptă Lumină, reluă sir James Niwely. Acest om a venit aici ieri şi ne-a povestit mie şi lui sir Arthur Newil ce a văzut.

— Sir Arthur Newil. Vărul Ceciliei?

— Da.

— Cine e acest om? zise el.

— Se numeşte sir Ralph Ounderby.

— Bine, îl voi ucide.

— E în zadar.

— De ce?

— Fiindcă, zise sir James Niwely, am ieşit cu dânsul, l-am condus până la poarta sa. şi l-am strangulat. El nu va mai vorbi.

Faţa întunecată a lui sir George Stowe se lumină.

— Am dat ordine.

Un surâs flutură pe buzele lui sir George.

— Crezi că nu-l vei întâlni astă-seară la miss Cecilia.

— Asta m-ar mira, zise sir James Niwely surâzând la rândul său.

— Bine, zise George Stowe.

Şi se sculă.

— Unde te duci, Lumină? întrebă căpitanul de cipays.

— Să-l pedepsesc pe omul care m-a trădat.

— M-am gândit la pedeapsa lui.

— Ah! să vedem!

— Mă duc acasă. Tu ştii că stau într-o casă izolată din scuarul Saint-James.

— Da.

— În curtea casei e un puţ foarte adânc.

— Pricep.

— Tu îl vei trimite sub un pretext oarecare, zise sir James Niwely. Mă însărcinez să-l fac să nu mai arate nimănui casa ta.

Sir George Stowe scoase ceasornicul. Era ora şapte.

— Haide să prânzim, zise el.

El se sculă şi sir James Niwely îl urmă. Ei prânziră la club, apoi plecară pe jos.

— Lumină, zise sir James, mă întorc acasă; îl poţi trimite pe John.

— Înainte să ne despărţim, zise sir George Stowe, spune-mi ce ordine ai dat cu privire la dobitocul de Arthur Newil.

— Am luat informaţii despre dânsul astăzi de dimineaţă, Sir Arthur are o amantă.

— Unde este?

— În White-Chapelle. Când spun că are o amantă, presupun asta. Tot ce ştiu, e că în fiecare seară, când iese din birourile Amiralităţii se duce în acest oribil cartier. Va fi urmărit astă-seară, şi va fi strangulat la colţul unei străzi.

— Bine, zise cu răceală sir George Stowe.

El strânse mâna misteriosului său locotenent şi se despărţiră.

Sir George Stowe se întoarse acasă.

John, unicul său valet, prevenit că stăpânul său se va întoarce devreme să se îmbrace, îl aştepta în sală.

Anglo-indianul nu lăsă să i se vadă pe faţă nici o supărare şi se mărgini să-i spună valetului care-l trădase:

— John, am pierdut o sută de franci cu baronul sir James Niwely, îl cunoşti?

— Da.

— Baronul locuieşte în scuarul Saint-James. Te vei duce la el să-i dai suta de franci. Datoriile de joc se plătesc îndată.

În acelaşi timp anglo-indianul intră într-un salon, deschise o cutie de la birou şi scoase o sută de franci şi-i dădu lui John.

Acesta plecă nebănuind, nenorocitul, că ducea cu dânsul sentinţa sa de moarte. Sir George Stowe se urcă în odaia lui şi începu să-şi pregătească toaleta de seară.

Dar abia începuse să se îmbrace când, auzi clopoţelul sunând.

Fără îndoială o mână agitată de femeie trăgea cordonul.

Sir George Stowe, care se înfăşurase într-un halat, coborî să deschidă.

Apoi, după ce uşa fu deschisă, el se dădu înapoi înmărmurit şi lumânarea care o ţinea în mână îi scăpă jos.

O femeie tânără era în poartă.

Aceasta era miss Cecilia.

— Tu! zise sir George Stowe.

— Eu! răspunse ea.

Şi intră în grădina care acum era cufundată în întuneric după ce se stinsese lumânarea. Sir George Stowe voi să o ia de mână.

Ea însă îl respinse, şi-i zise cu o voce mişcată, dar în care, totuşi, se vedea un accent de mare energie.

— Am venit să văd peştele cel roşu în care locuieşte sufletul tatălui dumitale.

Şi ea înainta cu hotărâre spre casă pe când sir George rămase ca împietrit.

Capitolul XLIX

Timp de o secundă sir George Stowe fu aşa de zăpăcit, încât se întreba dacă nu e jucăria unui vis.

Dar miss Cecilia se îndreptase spre sala în care ardea o lampă atârnată de tavan.

Acolo, aşteptă ca sir George să vină lângă dânsa.

În fine, acesta făcu o violentă sforţare şi veni lângă Cecilia.

Tânăra fată se aşezase pe scaunul pe care de obicei stătea John.

În cursul celor câteva secunde care trecuseră, sir George avusese vreme să-şi recapete sângele său rece. El avu chiar putere să surâdă. Surâsul unui om fericit.

— Scumpă şi excentrică Cecilia, zise el venind lângă dânsa şi vrând din nou să o ia de mână, vezi un om care crede că visează.

— Domnule, îi zise Cecilia, am venit ca să am cu dumneata o explicaţie.

Sir George Stowe aprinse lumânarea sa. Deschise uşa salonului care se afla la catul de jos. Apoi se dădu la o parte spre a o lăsa pe Cecilia să treacă.

Tânăra fată intră şi se aşează pe un scaun.

Sir George Stowe rămase în picioare în faţa ei.

Ea se uită la dânsul cu o privire rece.

— Te iubeam acum două zile, zise ea.

O paloare nervoasă se răspândi pe faţa gentilomului.

Şi, lucru ciudat, această paloare o mişcă pe miss Cecilia. Vocea ei fu mai dulce.

— Sir George, zise ea, unde eşti născut?

— La Calcutta.

— Care e religia dumitale?

Această întrebare directă îl lăsă nepăsător.

— Miss, răspunse el, tata era indian, mama englezoaică. Drept să-ţi spun, nu m-am ocupat niciodată de lucrurile religioase.

— Atunci nu crezi în zeul Vişnu?

— Nu, răspunse anglo-indianul.

— Crezi în Christos?

— Nu ştiu, zise el cu naivitate.

— Adică n-ai o religie?

Răspunzând sir George Stowe avusese vreme să se stăpânească şi să se pună în defensivă.

— Miss Cecilia, zise el, te iubesc, şi dragostea pe care ţi-o port e aşa de mare, încât trebuie să-ţi spun tot adevărul şi să-ţi povestesc istoria mea.

Miss Cecilia nu dorea altceva decât să-l vadă pe sir George dezvinovăţindu-se.

— Te ascult, zise ea.

— Ţi-am spus, reluă el, tata era indian şi mama englezoaică. În tinereţe am fost iniţiat în cultul indian. Am adorat toţii zeii, fără multă patimă de altfel. Pe când tata îmi povestea incarnaţiile lui Vişnu, mama mă conducea la templu. Reiese din toate acestea că nu sunt creştin, nici sectant al lui Vişnu.

Un preot să îmi predice cuvântul divin şi devin creştin.

— Adevărat? zise miss Cecilia.

— Ştii că te iubesc, zise el, evitând astfel să facă un jurământ.

— Dar ai în casă o pagodă?

— Da, răspunse el cu francheţe.

— Şi în această pagodă un peşte?

El avu puterea să surâdă.

— Acest peşte crezi că posedă sufletul tatălui dumitale?

— Nu, zise sir George.

Miss Cecilia respiră.

Şi continuând să surâdă, sir George Stowe îi spuse:

— Mă supun, mărturisesc, unei superstiţii indiene. În fiecare casă, sub fiecare acoperiş, se află un peşte pescuit în apele Gangelui.

— Dar nu-l adori?

— Ah! Cecilia! răspunse el surâzând.

Miss Cecilia se sculă, apoi privindu-l fix îi spuse:

— Astfel ţi-ai schimba religia?

— Desigur.

— Dacă ţi-aş acorda mâna, te-ai cununa cu mine în catedrala Londrei?

— Dar, fără îndoială.

Şi sir George Stowe ştiuse să dea fizionomiei sale o expresie atât de sinceră şi de naivă încât la miss Cecilia se produse o schimbare completă.

— Dar, în fine, zise el, cum ai aflat toate astea?

La această întrebare miss Cecilia tresări.

— Sir George, zise ea îl cunoşti pe sir Ralph Ounderby?

— Nu, zise el.

Şi faţa lui nu exprimă nici o mirare, aşa era de stăpân pe dânsul.

— Sir Ralph, urmă miss Cecilia, mi-a cerut mâna acum doi ani.

Gentilomul îşi încruntă puţin sprâncenele.

— Ei bine? zise el privind-o pe miss Cecilia.

— Sir Ralph ştia că mă iubeai. gelozia lui l-a făcut curios.

— Dânsul ţi-a povestit?

— Nu mie, ci unui prieten, care mi-a raportat totul.

— Ei bine! Îl voi invita la convertirea mea, zise râzând sir George Stowe.

Miss Cecilia îl privea şi îşi zicea: „E cu neputinţă ca acest om să mă mintă astfel. E prima dată când el aude vorbindu-i-se de sir Ralph Ounderby.”

Totuşi, ea reluă:

— Sir Ralph nu va mai asista la nimic.

— De ce?

— Fiindcă a murit noaptea trecută.

— Ah!

Şi în această exclamaţie sir George Stowe puse atâta surprindere, încât miss Cecilia nu se mai îndoi.

Ea întinse mâna aceluia pe care îl iubea şi îi spuse cu o voce mişcată.

— Oh! am fost nebună. iartă-mă!

— Ce vrei să zici?

— Nimic.

— Cecilia!

Şi împreunându-şi mâinile o privi cu un aer rugător.

— Ei bine! zise ea, timp de câteva ore, te-am urât, te-am dispreţuit.

— Pe mine?

— Te-am acuzat de moartea lui sir Ralph Ounderby.

Sir George ridică mâna şi zise cu gravitate:

— Îţi jur, Cecilia, că nu sunt vinovat de această moarte.

— Bine, zise ea, te cred. şi voi fi soţia ta.

Şi ea fugi prin grădină, a cărei uşă sir George o lăsase deschisă.

Ea era deja departe, când anglo-indianul îşi ducea mâna la frunte şi îşi revenea din emoţia prin care trecuse.

„Oh! zise el în fine, vin de departe, dar sir Arthur Newil îmi va plăti scump faptul că n-a ştiut să-şi stăpânească limba.”

Şi pe când el făcea acest jurământ de moarte, un om se repezi în salon strigând:

— Lumină, zeiţa Kali e trădată! Gipsy ţiganca are un amant.

Capitolul L

Sir Arthur Newil, cu care vom face acum cunoştinţă deplină, era un tânăr de 25-26 ani, rezumând în persoana sa tipul cel mai curat, ca distincţie şi frumuseţe, al aristocraţiei engleze.

Părul său castaniu, ochii săi albaştri, faţa sa albă, mâna sa mică, talia elegantă, trebuiau să facă admiraţia tuturor fetelor nobile din Londra.

Dar sir Arthur Newil nu vroia să se însoare.

Unii atribuiau această hotărâre supărării mari pe care o simţise când fusese refuzat de verişoara sa, miss Cecilia.

Alţii pretindeau că sir Arthur, neavând decât o avere mediocră, aştepta ca o moştenire fabuloasă de saci din Indii cu milioane să-i cadă din cer.

Alţii, în fine, al căror număr era foarte mic, spuneau că sir Arthur Newil avea un amor misterios.

Într-adevăr, de aproape doi ani, obiceiurile tânărului gentilom se schimbaseră în mod ciudat în ochii amicilor săi.

El era văzut foarte rar la club şi încă şi mai rar la teatru.

Începând de la ora 6 seara, momentul în care sir Arthur Newil părăsea birourile Amiralităţii, până a doua zi la amiază nu se mai auzea vorbindu-se de el şi s-ar fi spus că el devenea invizibil.

Unde se ducea?

Se ştie că sir Arthur Newil locuia în Piccadilly şi că ocupa un apartament frumuşel la etajul al doilea.

Dar acei pe care viaţa ascunsă a gentilomului îi intrigase, se plimbaseră în zadar sub ferestrele lui, care erau întotdeauna întunecate.

Deci, de la orele şase seara, ce făcea sir Arthur?

Era un mister pe care vom încerca să-l pătrundem.

Sir Arthur Newil o lua pe marginea Tamisei, intra într-un cartier populat, făcea multe ocoluri, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu fie urmărit, apoi se oprea în faţa unei căsuţe cu aparenţă curată şi burgheză, care n-avea decât un etaj şi ale cărei ferestre erau închise cum se făcea seară.

Sir Arthur scotea o cheie din buzunar, şi intra în casă. Aproape întotdeauna, la zgomotul pe care-l făcea uşa închizându-se, o femeie în vârstă apărea în celălalt capăt al unei mici săli, pe prima treaptă a unei scări, ce ducea în subsol, adică la bucătărie.

Această femeie, care avea aerul unei guvernante şi care se numea, mistress Barclay, îl saluta pe sir Arthur Newil cu numele de „domnul William”.

Asta era o dovadă că sir Arthur nu dorea să fie cunoscut sub adevăratul său nume şi în calitatea sa de gentilom, căci altfel ar fi fost numit „sir William”.

Cu toate acestea, după felul lui de a intra, de a spune bună ziua acelei femei, şi de a-şi pune pălăria şi haina în cuierul din sală, se vedea că el era acolo stăpân.

Într-adevăr sir Arthur, deschidea o uşă la stânga şi pătrundea într-o mică sufragerie unde nu se afla pe masă decât un singur tacâm.

Sir Arthur se aşeza la masă şi cina ca orice burghez englez.

După asta se dezbrăca, lua un halat şi fuma, trecând într-o odăiţă de lângă sufragerie.

Câteva cărţi se aflau pe o masă, amestecate cu compasuri, o busolă şi diferite instrumente de marină.

Sir Arthur Newil se aşeza la lucru.

Era un savant ce căuta dezlegarea unei mari probleme?

Şi, pe când tinerimea aceasta, din care el făcea parte, îl credea absorbit în petreceri, el susţinea, cu acest necunoscut care se numeşte câmpul descoperirilor, lupta omului de ştiinţă?

La ora zece seara, mistress Barclay aducea domnului William o ceaşcă cu ceai.

Apoi ea îi spunea bună seara şi se ducea în odaia ei.

Din acest moment, sir Arthur Newil nu mai lucra.

El tresărea la cel mai mic zgomot, se scula adesea şi se apropia de fereastră, apoi trăgea cu urechea.

Strada era liniştită, pustie, locuită de burghezi care se culcau devreme spre a se scula de dimineaţă.

Apoi, în fine, uneori cu puţin înainte de miezul nopţii, uneori după, căci ora era întotdeauna nehotărâtă, se bătea uşor în geam.

Atunci sir Arthur stingea lumina, ieşea grăbit şi o cheie se întorcea în broască mai înainte ca el să ajungă la capătul sălii.

Apoi uşa se închidea şi două braţe parfumate îl cuprindeau, două buze fragede întâlneau buzele lui, şi o voce aşa de dulce încât s-ar fi zis că e o muzică cerească, îi murmura la ureche:

— Ah! iubitul meu, am crezut că timpul s-a oprit şi ceasornicul nu mai merge.

Şi William, adică sir Arthur, o lua în braţele sale pe această vizitatoare nocturnă şi o ducea în cabinetul ce acum era cufundat în întuneric, unde se petrecea o beţie de amor imposibil de descris.

Apoi, cu puţin înainte de a se face ziuă, la ora când martorii se duc la lucru, vizitatoarea se smulgea din braţele lui sir Arthur Newil şi fugea spunându-i:

— Pe mâine!

Erau doi ani de când dura asta, de când, în fiecare seară sir Arthur Newil devenea domnul William, un sărman

funcţionar care avea o slujbă bună şi trăia cu modestie, graţie economiei guvernantei sale, mistress Barclay.

Aceasta din urmă nu o văzuse niciodată pe misterioasa vizitatoare. Ea nici nu bănuia existenţa ei.

Uneori totuşi, sir Arthur Newil era silit să prânzească în oraş sau să meargă la un bal sau să se ducă la teatru.

Atunci o anunţa pe mistress Barclay că patronul său, un bancher bogat, îi făcea onoarea să-l reţină la masă.

Şi mistress Barclay satisfăcută de această explicaţie, spunea în toată mahalaua că domnul William era un tânăr aşezat şi studios.

În ajunul zilei în care l-am văzut venind la miss Cecilia şi spunându-i că ea nu se putea căsători cu sir George Stowe, gentilomul sir Arthur Newil prânzise, lucru rar, la club şi acolo, seara îl întâlnise pe sir Ralph Ounderby şi pe căpitanul de cipaye Niwely.

Acea noapte fusese de altfel bogată în evenimente.

În urma luptei câinilor, Rocambole şi Noël îl urmăriseră pe sir George Stowe în Wapping.

În acea noapte, de asemenea, irlandeza povestise muşteriilor din taverna „La Regele George” istoria celor şase favoriţi ai ţigăncii Gipsy.

În fine, Rocambole oferise mâna sa ţigăncii şi Gipsy, după cum am văzut, îl dusese la dânsa.

În acea noapte, în fine, sir Arthur Newil, redevenit domnul William, aştepta de mult timp.

Şi vizitatoarea nu venea.

Ora două dimineaţa, apoi ora trei sunase la biserica Saint-Paul, dar nu se auzi nici o bătaie în geamuri

Sir Arthur era în prada celei mai vii agitaţii.

În fine, o cheie se întoarse în broască.

Sir Arthur se repezi cu aşa mare grabă, încât nu se gândi să stingă lampa.

În acelaşi timp el se află în faţa unul tânăr îmbrăcat, ca marinar.

Dar, cum îşi scoase bereta, se văzură buclele blonde ale ţigăncii Gipsy.

Capitolul LI

Înainte să mergem mai departe, să povestim cum a luat naştere legătura între Gipsy şi sir Arthur Newil.

Această istorie datează de doi ani.

De când miss Cecilia refuzase mâna vărului său, acesta era în prada unei melancolii adânci.

El o iubea pe miss Cecilia şi refuzul al cărui obiect fusese, zdrobindu-i inima, făcea ca amorul lui propriu să sufere mult.

Se temea să nu fie acuzat că vânase averea imensă a domnişoarei sale, atunci când era în joc numai dragostea.

Sir Arthur Newil ceruse un concediu şi plecase în călătorie în Franţa.

Dar această călătorie, în loc să-l vindece, îi mărise durerea.

Spre a stinge această dragoste nenorocită, trebuia altă dragoste.

Gentilomul se întoarse deci la Londra mai disperat ca oricând, când întâmplarea făcu să-i sângereze din nou inima.

Într-o seară, cu puţin înainte de a se înnopta, sir Arthur, care rătăcea adesea ca orice suflet chinuit, în cartierele cele mai singuratice din Londra, sir Arthur, spuneam, se afla în White-Chapelle, la intrarea unui cimitir a cărui poarta era deschisă.

Era un cimitir pentru săraci.

Nu se vedea nici un mormânt maiestuos, sau vreo coloană de marmură cu vreo inscripţie. Abia ici şi colo era vreo cruce de lemn.

Sir Arthur Newil intră în cimitir, la întâmplare, mergând drept înainte ca un om fără nici o ţintă.

Cimitirul părea pustiu.

Totuşi, într-un colţ el zări o formă neagră.

Era o femeie îngenuncheată pe un mormânt.

Sir Arthur ne apropie.

Femeia care era îmbrăcată în negru se ridică speriată.

Gentilomul rămase înmărmurit.

Cu toate acestea, femeia sau mai bine zis tânăra fată, căci ea avea abia şaisprezece ani, avea faţa inundată în lacrimi.

Dar aţi văzut o vale primăvara, după o zi de ploaie, când reapare soarele? Cât e ea de surâzătoare şi frumoasă printre aceste lacrimi ale cerului care o acoperă şi s-au schimbat în perle!

Astfel era şi tânăra fată.

Miss Cecilia, de care era plină inima lui sir Arthur Newil, era urâtă pe lângă dânsa.

Sir Arthur rămase nemişcat şi o contempla extaziat.

Tânăra fată îşi înăbuşi un ţipăt.

Mai întâi ea a vrut să fugă; apoi răzgândindu-se îi spuse lui sir Arthur, cu o voce aşa de agitată, aşa de mişcată încât ar fi putut fi luată drept nebună:

— Domnule. domnule. mă cunoşti?

— E prima dată când am onoarea să te văd, domnişoară, răspunse sir Arthur.

Fără îndoială că accentul de sinceritate şi frumoasa şi nobila figură a lui sir Arthur Newil îi inspiraseră tinerei fete o încredere subită, căci ea îi luă de mână şi-i spuse:

— Domnule, dacă îţi fac o rugăminte nu mă vei refuza?

— Vorbeşte, zise el mişcat.

— Dacă mă întâlneşti vreodată. în altă parte. dacă ţi se spune numele meu. îmi făgăduieşti că nu vei spune nimănui că m-ai întâlnit aici?

— Îţi jur.

— Mulţumesc, domnule, zise dânsa.

Şi fugi.

Ea era departe când sir Arthur se afla încă la marginea acestui mormânt necunoscut, fără inscripţie şi fără cruce, tăcut, ca şi cum acest eveniment aşa de simplu trebuia să aibă o influenţă atât de extraordinară asupra vieţii sale.

Când ieşi din cimitir, rătăci în zadar restul serii pe străzile învecinate.

Tânăra fată dispăruse.

A doua zi şi în zilele următoare, sir Arthur Newil fu tot aşa de preocupat ca de obicei.

Numai că poate se gândea mai puţin la miss Cecilia.

Acum, spiritul lui era ocupat de această tânără fată din popor.

După trei zile, la aceeaşi oră, sir Arthur se întoarse la cimitirul unde o întâlnise pe acea tânără fată.

Ea nu era acolo.

Se reîntoarse şi a doua zi şi în zilele următoare.

A fost în zadar.

În fine, într-o seară el tresări şi scoase un ţipăt de bucurie.

Urma proaspătă a unui picioruş se afla la marginea mormântului.

Asta era o dovadă că „ea” venise.

Atunci sir Arthur se duse la gropar, care locuia la intrarea cimitirului.

La Londra totul se plăteşte şi deci totul se obţine cu bani.

Sir Arthur îi dădu un bacşiş şi îl întrebă al cui era acel mormânt, la care el o văzuse pe acea tânără fată rugându-se.

Groparul îi povesti această stranie istorie:

— Într-o seară, cu şase luni în urmă, o fată tânără plângând se prezentase şi ceruse să vorbească cu preotul în secret. După o jumătate de oră preotul, care era un bun şi demn bătrân, ieşise cu dânsa luându-l şi pe gropar. Se urcară toţi într-o trăsură şi trăsura ieşise din Londra şi se oprise în câmpie, într-o vale pustie. În această vale se vedeau moviliţe de pământ. Era un cimitir, cimitirul ţigănesc. Tânăra fată îl conduse pe preot la un mormânt şi spuse:

— E acolo!”

Atunci, groparul ajutat de preot dezgropă coşciugul şi-l scoaseră afară. Apoi, la rugămintea fetei, se astupase groapa, în aşa chip ca să nu se poată observa scoaterea coşciugului. După aceea, groparul şi preotul luară coşciugul în spinare, îl duseră la trăsură şi-l transportară astfel la cimitirul în care se afla sir Arthur Newil.

Groparul adăugă că tânăra fată era fără îndoială aşa de săracă, încât nu putuse pune o cruce pe mormânt.

Dar preotul binecuvântase şi mortul, bărbat sau femeie, groparul nu ştia aceasta, se odihnea în pământ sfânt.

În fine, ca ultimă informaţie, sir Arthur mai află că tânăra fată venea o dată pe săptămână să se roage la acest mormânt şi întotdeauna ea plângea.

Dar ea nu venea niciodată la aceeaşi oră şi în aceeaşi zi, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie urmărită.

Sir Arthur dădu 40 de şilingi groparului şi-l puse să aşeze pe mormânt o frumoasă cruce de flori.

Şi de atunci veni în fiecare zi.

În fine, într-o seară, el scoase un nou ţipăt de bucurie.

Alături de coroana lui se afla o alta.

Tânăra fată venise deci pe acolo.

Când ieşi din cimitir, sir Arthur Newil se găsi faţă în faţă cu dânsa.

Şi ea scoase un ţipăt şi-l luă repede de mână.

— Oh! eşti dumneata? zise ea.

Sir Arthur se înroşi şi murmură câteva cuvinte neînţelese.

Ea reluă cu o emoţie crescândă:

— Mulţumesc, domnule. Dumnezeu te va binecuvânta!

Apoi îngenunche pe mormânt şi sir Arthur o imită. După ce ea se rugă într-o limbă necunoscută lui sir Arthur, tânăra fată se sculă şi spuse:

— Dumnezeule! suntem singuri!

— Văd, zise el. Cimitirul era pustiu.

— Ah! dacă ai fi văzut. Dacă aş fi recunoscută, zise ea cu un accent de spaimă.

— Ei bine? reluă el, nu eşti liberă să plângi o persoană iubită?

— Nu întotdeauna, răspunse ea cu un accent straniu.

Şi adăugă:

— Adio, domnule, mulţumesc! Apoi se îndepărtă repede.

Dar, de astă-dată, sir Arthur o urmări.

Capitolul LII

Tânăra fată mergea repede, fără să întoarcă capul. Se făcuse noapte.

Dar era ceasul dubios în care oamenii de rând ai Londrei nu şi-au părăsit încă atelierele, în care felinarele nu s-au aprins încă.

Peste rochia ei de lână neagră fata avea un capişon, pe care ea-l pusese peste ochi.

Se vedea bine că dorea să nu fie recunoscută.

Sir Arthur a fost obligat să-şi grăbească pasul ca să nu o piardă din vedere, căci părea că ea vrea să-şi piardă urmele pe străzile întortocheate din White-Chapelle.

În fine o ajunse şi cu o voce tremurătoare îi spuse:

— Domnişoară.

Ea se întoarse şi-i spuse:

— Ah! domnule, m-ai urmărit. ai făcut rău. foarte rău.

Dar această dojană era temperată de vocea ei blândă şi de ochii ei plini de lacrimi.

— Domnişoară, murmură sir Arthur, e oare o crimă să te simţi atras de acei care suferă? căci ai desigur o mare suferinţă. şi groparul mi-a spus.

La aceste cuvinte ale lui sir Arthur, ea se opri în loc. Apoi uitându-se speriată în jurul ei, îi spuse:

— Oh! mi-e frică.

— Ia-mi braţul, zise sir Arthur, e cel al unui cinstit gentilom; atâta timp cât mâna dumitale va fi într-a mea, nu ţi se va întâmpla nimic.

— Oh! te cred, zise ea.

Şi ea privi acest chip frumos pe care străluceau sinceritatea şi devotamentul.

Şi probabil că şi dânsa a fost cuprinsă de acelaşi fior, ce face să tresară două inimi străine până atunci, care s-au descoperit pe neaşteptate.

— Ai vorbit cu groparul, zise ea tremurând, dar luându-l de braţ.

— Îţi mărturisesc asta. iartă-mă.

— Ţi-a spus totul?

— Ceea ce ştia cel puţin.

— Domnule, zise ea mişcată, să mergem spre Tamisa, acolo nu vom întâlni pe nimeni care să mă poată recunoaşte. căci trec printr-un mare pericol. dar ai fost aşa de bun. pari aşa de sincer încât vreau să-ţi spun totul. sunt singură pe lume şi m-ai văzut îngenuncheată la mormântul singurei fiinţe care m-a iubit.

Vorbind astfel, ei ajunseră lângă râu. Acolo, nimeni nu-i băgă în seamă, căci întunericul era încă şi mai mare decât în White-Chapelle. Atunci tânăra fată reluă:

— Acela pe care-l plâng e omul care m-a crescut. Ca şi mine, el aparţinea unei alte religii.

Ea evită să pronunţe cuvântul de „ţigan”.

— Dar ca şi mine, urmă ea, era creştin în secret. De aceea noaptea, mărturisind totul unui preot, am pus să-l transporte pe sărmanul meu Faro în pământ sfânt. Domnule, urmă ea, dacă cei din secta mea ar şti asta, s-ar face un mare scandal şi aş fi pierdută poate.

— Te înţeleg, zise sir Arthur, dar ai cuvântul meu, voi fi mut tot ca mormântul acela la care te-am văzut pentru prima oară.

— Mulţumesc, te cred, zise ea. Şi acum, domnule, uit-o pe sărmana fată. nu suntem făcuţi spre a ne revedea.

Ea pronunţă aceste cuvinte pe când trecea prin faţa unei prăvălii deschise.

O rază de lumină căzu atunci pe faţa lui sir Arthur Newil.

Şi tânăra fată scoase un ţipăt.

Sir Arthur pălise deodată şi părea că viaţa îl părăseşte.

Ea simţi că el se clatină.

În acelaşi timp buzele murmurară ca un adio suprem aceste cuvinte:

— Ah! de-ai şti cât de mult te iubesc!

Acum ea îl ţinea de braţ, căci el se clătina.

— Ah! Dumnezeul meu! murmură ea:

Şi fără îndoială, că inima ei bătea la unison cu aceea a lui sir Arthur, căci ea îi spuse:

— Ei bine! peste trei zile. aici. la aceeaşi oră!

Şi ea îi părăsi repede braţul şi fugi.

Sir Arthur se întoarse acasă cu totul fericit.

Miss Cecilia dispăruse din mintea lui.

El o iubea cu pasiune, cu exaltare pe această necunoscută pe care o văzuse plângând la un mormânt.

Cele trei zile care trecură avură pentru dânsul durata unui secol.

În fine, ora binecuvântată sosi. Tânăra fată era la locul de întâlnire. Ploua şi ţărmul Tamisei era pustiu. Dar ce e ploaia şi ce sunt intemperiile pentru îndrăgostiţi?

Ea îi dădu mâna şi cum el o acoperea de săruturi, ea nu o retrase.

Apoi privindu-l ca şi cum ar fi vrut să-l pătrundă până în adâncul sufletului, îi spuse:

— Ascultă-mă. Nu-ţi cunosc numele. Şi totuşi am încredere în dumneata ca în Dumnezeu. Singură pe lume, nimeni nu mă iubeşte. şi, până acum, nu iubeam pe nimeni. Ei bine, de trei zile număr ceasurile şi minutele. şi totuşi nu cunosc nici numele dumitale.

Sir Arthur fu eroic.

— Vrei să mă iei de bărbat? zise el.

Dar aceste cuvinte avură cu totul un alt efect decât cel aşteptat.

Şi o văzu pălind şi tremurând vrând să fugă din nou, dar el o ţinu pe loc şi-i spuse:

— Niciodată! zise ea cu un accent de groază.

— Ce femeie ciudată eşti?

— Să mă mărit cu dumneata? repetă ea cu o voce rătăcită, dar asta ar fi moarte pentru dumneata. şi moarte pentru mine.

— Ce vrei să spui?

Şi, printr-o violentă sforţare redeveni liniştită.

— Ascultă, zise ea, mă iubeşti. şi te iubesc. Din acest moment o moarte invizibilă planează asupra noastră. E încă timp, fugi de mine. şi să nu ne mai revedem niciodată.

— Şi dacă înfrunt această moarte care ne ameninţă, zise sir Arthur, o vei înfrunta şi dumneata?

Ea se aruncă de gâtul lui şi spuse:

— Da.

Apoi se despărţiră şi ea îi spuse:

— Pe mâine?

A doua zi, tânăra fată era calmă, rece şi energică:

— Iubitul meu, zise ea lui sir Arthur, dacă consimt să te iubesc, va fi cu o condiţie.

— Care?

— Că nu vei căuta niciodată să afli de ce amorul nostru este o ameninţare de moarte pentru noi.

— Îţi jur!

— Că mă voi numi pentru tine Anna, şi că nu vei vrea nici să ştii numele meu adevărat, nici să pătrunzi misterul vieţii mele.

— Fie, zise el, îţi făgăduiesc.

— În fine, că nu te vei întoarce nici la cimitir, nici în White-Chapelle, nici în Wapping.

— Unde te voi vedea?

— Unde locuieşti?

— În Piccadilly.

— E un cartier prea bogat. Caută o căsuţă, undeva pe o stradă liniştită, şi închiriaz-o sub un alt nume decât al dumitale. Voi veni să te văd.

— Adesea? întrebă el rugător.

— Cât voi putea mai des.

Astfel, Gipsy ţiganca era de doi ani, sub numele de Anna, iubită cu pasiune de sir Arthur Newil.

Sir Arthur era un gentilom perfect. El îşi ţinuse toate făgăduielile şi nu încercase să pătrundă misterul în care se înconjura Gipsy.

Dar avea într-însa o încredere absolută, oarbă şi fără margini.

Dacă ea i-ar fi spus: „Sunt un înger din cer care mă cobor uneori pe pământ pentru iubirea ta”, el ar fi crezut.

Acesta era secretul vieţii ascunse şi de nepătruns a lui sir Arthur, în momentul în care începe povestirea noastră şi o vedem pe Gipsy ţiganca, în haine de marinar, pătrunzând în această casă la care ea avea o cheie.

Capitolul LIII

Sir Arthur Newil o contempla deci pe tânăra fată, îmbrăcată bărbăteşte.

— În fine! murmură el, iată-te!

— Da, zise ea.

Şi, sărind de gâtul lui îi zise cu o voce veselă:

— Oh! de-ai şti!

— Ce?

— Iubitul meu, reluă ea, cred că pericolul care ne ameninţă se apropie de sfârşit.

— Ce vrei să spui?

— Îţi voi spune totul, când nu vom mai avea de ce să ne temem; acum îţi spun doar că sunt la Londra oameni care au jurat moartea mea dacă voi iubi, şi moartea omului pe care-l voi iubi.

— Ei bine!

— Ei bine! am găsit un protector. un om care mă va apăra. care ne va apăra şi pe tine şi pe mine.

Sir Arthur se simţi atins în mândria lui.

— Eu nu aş putea să te apăr?

— Nu.

Ea pronunţă acest cuvânt cu atâta convingere încât sir Arthur îşi aplecă fruntea.

— Te cred, zise el.

— Mâine voi veni, de asemenea, foarte târziu.

El avea obiceiul să nu o întrebe niciodată; cu toate acestea, un gând îi trecu prin minte:

— Anna, zise el, ştii că sunt momente când sunt cuprins de nebunie?

— De ce? întrebă ea cu nevinovăţie.

— Sunt gelos.

Dar ea râse cu atâta poftă, încât el simţi că roşeşte. Şi îi înconjură din nou gâtul cu cele două mâini şi lipindu-şi buzele de ale lui îi zise:

— Nebunule! zise ea, dacă îţi jur pe mormântul la care m-ai văzut pentru întâia oară, că niciodată buzele unui bărbat n-au atins buzele mele, mă vei crede?

— N-am nevoie de acest jurământ pentru ca să te cred, zise el.

— Ei bine! cu toate acestea ţi-l fac.

El o luă în braţe şi o duse pe o canapea ce se afla lângă masa lui de lucru.

Apoi, îngenunche în faţa ei, spunându-i:

— Îngerul meu din cer, dacă acest pericol misterios care ne ameninţă va înceta, vei consimţi să devii soţia mea?

Ea nu scoase nici o exclamaţie de bucurie şi nu manifestă nici o plăcere. Din contră, o adâncă tristeţe se răspândi pe faţa ei:

— Nu sunt demnă de tine, zise ea.

— Oh, nu! răspunse el protestând cu energie.

— Nu ştii cine sunt, reluă ea.

— Ce îmi pasă! Te iubesc.

— Ascultă, reluă ea, am trăit ca un fluture în mijlocul unor hidoase insecte; tot aşa de curată ca azurul cerului, mi-am petrecut copilăria printre fiinţe abjecte; ca o rază de soare am strălucit în noroi. Dacă m-aş numi într-o zi lady Newil, ar putea cineva să mă arate cu degetul şi să pronunţe adevăratul meu nume.

— Dar cine eşti?

— O femeie, care n-a iubit pe nimeni altul în lume în afară de tine, zise ea. Nu suntem oare fericiţi astfel?

— Ai dreptate, răspunse el.

Şi, aplecându-şi capul, o lacrimă se rostogoli pe faţa lui.

Gipsy o şterse cu un sărut.

El îşi aminti de jurământul său.

O luptă păru că se încinge în sufletul tinerei fete.

— Nu sunt totuşi o fată din popor, zise ea. Priveşte mâinile mele.

— Tu eşti o fiică de regină, zise el cu entuziasm.

— Nu, răspunse ea, dar mama era o doamnă din aristocraţie.

— Mama ta?

— Da, murmură Gipsy, şi ea a murit. şi eu am fost cauza morţii sale.

Apoi, ca şi cum ar fi regretat acest început de mărturisire se sculă:

— Adio, zise ea, pe mâine.

Se sărutară şi ea plecă.

A doua zi, William veni ca de obicei acasă, intră singur şi se aşeză la lucru.

La orele 10, mistress Barclay îi aduse ceaiul şi îl puse pe masă; dar, în loc să se retragă, rămase pe loc într-o atitudine încurcată.

Evident că avea ceva să-i spună şi nu îndrăznea.

— Ce e, scumpă doamnă Barclay? întrebă sir Arthur puţin cam mirat.

— Domnule William nu ştiu, dacă trebuie să îndrăznesc. murmură femeia încurcată.

— Spune, doamnă Barclay.

— Senioria voastră mă va scuza, dar.

Sir Arthur tresări.

Aceasta era prima dată când mistress Barclay îl numea „Senioria voastră”, ceea ce era o dovadă că ea îl lua drept un gentilom.

Mistress Barclay continuă:

— Astăzi ai fost căutat.

— Eu! exclamă sir Arthur.

— Dumneata, domnule William, dar sub un alt nume.

— Ce vrei să spui? murmură sir Arthur tulburat.

Guvernanta continuă:

— Doi gentilomi s-au prezentat pe la orele patru şi unul din ei mi-a spus:

— Sir Arthur Newil a venit acasă?

La aceste cuvinte am răspuns că sir Arthur Newil îmi e necunoscut şi că locatarul acestei case, stăpânul meu, se numeşte domnul William, şi că era funcţionar la bancă.

Dar amândoi au pufnit în râs şi cel dintâi mi-a spus:

— Bună femeie, eşti înşelată.

Şi atunci au descris portretul lui sir Arthur Newil, care e exact acela al dumneavoastră.

Sir Arthur păli.

— Continuă, zise el cu o voce surdă.

— Când le-am afirmat că sir Arthur Newil sau domnul William, nu era acasă ei s-au retras.

— Fără să spună nimic?

— Ba da. Au spus că vor reveni mâine dimineaţă.

— Mistress Barclay, zise sir Arthur, e târziu. du-te să te culci.

Tonul era aspru şi nu admitea nici o replică.

Atunci, sir Arthur deveni foarte îngrijorat.

Guvernanta salută şi ieşi.

Gândul că acei doi oameni care îl căutaseră sub adevăratul său nume puteau fi aceia care aveau interes ca Gipsy să nu iubească, nu-i veni totuşi.

Dar îşi spuse că prietenii lui de la club, pe care viaţa lui misterioasă îi intrigase, descoperiseră locuinţa lui şi numele sub care se ascundea.

Şi această idee îl chinuia, căci trebuia să le scape din nou, să caute un alt refugiu şi un alt nume, de teamă să nu-şi vadă amorul şi fericirea compromise.

Trecu o parte a nopţii.

Pe măsură ce orele treceau, sir Arthur Newil simţea că e cuprins din ce în ce mai mult de disperare.

Totuşi, Gipsy îl înştiinţase în ajun că va veni foarte târziu.

În momentul în care sunau orele trei, un zgomot ajunse la urechile lui.

Acest zgomot l-a recunoscut, căci îl auzea în fiecare noapte.

Era o cheie ce se întorcea în broască.

Sir Arthur suflă în lampă şi se repezi în sală.

— În fine, iată-te! murmură el.

Şi întinse braţul spre a o strânge pe Gipsy la inima lui.

Dar abia făcuse un pas înainte şi două mâini de fier îl înhăţară de gât.

În acelaşi timp el fu trântit la pământ şi legat în câteva secunde, fără să fi avut timp să scoată un ţipăt.

Şi o voce aspră îi spuse la ureche:

— Ah! ai îndrăznit s-o iubeşti pe ţiganca Gipsy! Ei bine! vei vedea unde a dus-o amorul tău nebun.

Capitolul LIV

Să ne întoarcem la Rocambole, pe care l-am părăsit în momentul când îl înspăimânta pe sir George Stowe prin arătarea teribilului semn al fiilor lui Siva.

Onoarea fusese declarată satisfăcută de martori.

Ei se despărţiseră, şi pe când sir George Stowe se întorcea la Londra în trăsură, Rocambole se urca în tren.

El o lăsase pe Vanda sub paza lui Milon şi pe Gurhi sub paza Vandei.

Când a sosit Rocambole, căsuţa ocupată de Vanda avea înfăţişarea sa obişnuită.

Perdelele erau lăsate, erau abia orele nouă şi jumătate, o oră foarte matinală la Londra unde se face din zi noapte.

Rocambole avea o cheie.

El intră, trecu prin sală şi le auzi pe cele două servitoare englezoaice cum se certau în bucătăria ce se afla în subsol.

Apoi urcă la primul etaj.

Spre marea sa mirare găsi uşa odăii Vandei deschisă.

El o strigă.

Vanda nu răspunse.

El îl cheamă pe Milon.

Fostul tovarăş al lui Rocambole dormea liniştit.

La vocea stăpânului său el se deşteptă şi alergă în cămaşă.

Dar Rocambole era deja în odaia Vandei şi scoase un ţipăt teribil.

Tânăra femeie stătea pe fotoliul pe care adormise, Rocambole o strigase de trei ori şi Vanda tot nu se deşteptase.

Atunci el se oprise, cu disperare în inimă, neîndrăznind să facă nici un pas spre dânsa sau să o atingă. I se părea că era moartă.

Se întoarse la zgomotul paşilor lui Milon care întrebase cu o voce îngrozită:

— Ce s-a întâmplat?

Dar văzându-l pe Rocambole aşa de palid tăcu şi, ca şi dânsul, nu îndrăzni să facă nici un pas.

Cu toate acestea Vanda era tot nemişcată, şi trecură astfel zece minute, care fură pentru Rocambole o eternitate.

În fine, el scoase un nou ţipăt.

I se păruse că pieptul tinerei femei era ridicat de o respiraţie egală şi liniştită.

Şi apropiindu-se de dânsa îi puse mâna pe inimă.

Inima ei bătea.

— Vanda, strigă el din nou, Vanda?

Şi o zgudui fără ca să o poată deştepta.

Dar atunci el auzi o şuierătură şi vipera galbenă ieşi din corsajul Vandei şi se lungi pe parchet.

Rocambole puse piciorul pe ea şi îi zdrobi capul.

— Pricep totul acum, zise el.

În acelaşi timp el împinse fotoliul şi intră în odaia lui Gurhi.

Camera era goală.

— Bine! zise Rocambole făcând apel la sângele lui rece pe care îl avea în momente teribile. E în zadar să mai cer explicaţia misterului. Voind să-l sperii pe sir George Stowe, l-am scăpat pe Gurhi. Greşeala este a mea şi nu a altora.

Milon, speriat, nu îndrăznea să o privească pe Vanda.

— Dobitocule! îi zise Rocambole, du-te în sufragerie şi adu-mi geamantanul meu, care conţine diferite flacoane.

Milon se supuse.

Rocambole desfăcu corsajul Vandei. Deasupra pieptului stâng al Vandei se vedea muşcătura viperei.

Rocambole strânse cu putere carnea între degetele sale.

O picătură neagră de sânge ieşi din muşcătură, care nu era mai mare ca vârful unui ac.

— Din fericire, murmură el, nu moare nimeni de muşcătura viperei galbene. Dar Gurhi îmi va plăti scump asta.

Milon se întoarse cu geamantanul.

Rocambole îl deschise şi luă dintr-însul un flacon mic pe care-l destupă.

Apoi, ajutat de Milon, descleştă dinţii Vandei, care era tot în letargie şi îi turnă în gură câteva picături din flacon.

Efectul fu instantaneu.

Vanda se agită, avu câteva convulsii şi apoi deschise ochii.

— Ce e? zise uitându-se la Rocambole cu surprindere.

— Nimic! răspunse el, decât că te-ai lăsat păcălită la fel ca şi acest dobitoc de Milon, care mă priveşte, fără să înţeleagă nimic. Gurhi a plecat.

— Gurhi! exclamă Vanda.

— Da, priveşte.

Şi deschizând uşa odăii, îi arătă patul indianului, care ora gol.

— Sunt o mizerabilă stăpâne, strigă tânăra femeie cu un accent de disperare.

Apoi, privindu-l pe Milon adăugă:

— Nu e greşeala ta, zise Rocambole, ci a mea. Acum, în loc să disperăm şi să ne văicărim, mai bine să ne gândim să reparăm răul.

— Ce e de făcut? întrebă Milon.

— Trebuie să aduni toţi oamenii.

— Când?

— Chiar astăzi. Voi avea nevoie de dânşii.

— Bine. Unde ne întâlnim?

— În taverna „La Regele George”.

— La ce oră?

— La orele opt seara. Dar trebuie să te grăbeşti, du-te.

Milon se temea de mânia stăpânului şi fugi fiind fericit că scăpase aşa de uşor.

Atunci Rocambole îi spuse Vandei:

— Astă-seară joc prima partidă contra strangulatorilor. Înainte de plecarea lui Gurhi, ea era câştigată dinainte. Dar acum.

— Stăpâne, zise Vanda, nu vei avea nevoie de mine astă-seară?

— Nu. Dar mâine, probabil ţi-o voi încredinţa pe soţia mea.

Vanda se sculă, mirată şi palidă.

— Soţia ta!

Un surâs flutură pe buzele lui Rocambole.

— Linişteşte-te, zise el; E o femeie „în partibus”. Mă însor după obiceiul ţigănesc, spărgând o oală.

Şi cum Vanda tot nu pricepea şi continua să-l privească:

— Crezi că Nadeia e singura femeie consacrată zeiţei Kali?

— Ei bine?

— Am găsit o alta, o fată de familie bună, ascunsă printre ţigani.

Şi Rocambole îi povesti Vandei ce ştia despre Gipsy.

— Dar, zise Vanda după ce termină povestirea sa, nu te expui, stăpâne, celui mai mare pericol?

— Poate.

— Şi această ţigancă îţi inspiră atâta interes încât să vrei să o salvezi cu orice chip?

— Trebuie să încing lupta, zise Rocambole.

Apoi, după un moment de tăcere, pe când Vanda îl privea cu o naivă admiraţie, el continuă:

— Crezi că am consimţit să trăiesc eu, care doream să mor, ca să duc viaţa liniştită a unui burghez?

— E adevărat! murmură Vanda suspinând.

Rocambole îşi plecase fruntea şi ochii lui se umplură de lacrimi.

Ea tresări şi-i zise cu o voce mişcată.

— Suferi mult?

Dar, la aceste cuvinte el se sculă cu fulgere în privire şi zise cu mândrie:

— Durerea purifică!

Vanda nu răspunse; dar ea îşi spuse: „Ah! De ce a întâlnit-o el pe Madeleine? Acest amor fără speranţă este ispăşirea.”

Capitolul LV

În acea seară, pe la orele opt, taverna „La Regele George” era mai plină de lume ca de obicei.

Muşteriii de fiecare zi se înmulţiseră cu cei din zilele de sărbătoare.

Toţi lucrătorii, care muncesc toată săptămâna, veniseră azi mai devreme să bea un pahar şi să audă vestea cea mare.

Vestea cea mare!

Da, căci fusese o veste care circulase ca o scânteie prin cele patru colţuri ale Londrei: Gipsy ţiganca se mărită pentru a şaptea oară.

Şi toată lumea ştia acum soarta celor şase logodnici ai ei.

Povestirea irlandezei precedase vestea căsătoriei şi făcuse ca ea să devină o adevărată atracţie.

Ce se va întâmpla cu această căsătorie?

Al şaptelea va avea soarta celorlalţi şase?

Cine era dânsul? De unde venea? căci nu fusese niciodată văzut în Wapping, decât în acea seară.

În fine, unde se va face căsătoria?

Toate aceste întrebări erau la ordinea zilei în taverna „La Regele George”.

Irlandeza spunea:

— Ştii bine că ţiganii nu se însoară ca noi; ei se întrunesc într-un loc îndepărtat, aprind un foc mare şi, pe când cei doi logodnici stau în picioare lângă foc, ceilalţi joacă hora de jur împrejur. Când aceste jocuri s-au terminat, se aduce o plăcintă făcută din grâu şi o oală cu vin. Logodnicii mănâncă din plăcintă. Apoi beau unul după altul din aceeaşi oală, până ce se termină vinul. Atunci, cel mai bătrân din sălaşul lor se apropie şi le spune:

— Tot sunteţi hotărâţi să vă căsătoriţi?”

— Da.”

— Atunci spargeţi oala.”

Cei doi logodnici iau oala, fiecare cu câte o mână, o ridică până deasupra capului şi dându-i drumul, oala se sparge în mii de bucăţi.

— Şi sunt căsătoriţi? zise unul dintre muşterii.

— Da, repetă irlandeza.

— Şi crezi, spuse un altul, că se va face în noaptea asta?

— Sunt sigură!

— De unde ştii?

— Am întâlnit-o pe Gipsy în cursul zilei. Ea mi-a spus.

— Dar unde are loc căsătoria?

— Iată ceva ce ţiganii ţin întotdeauna ascuns.

— Aş da jumătate din prima mea de angajament, zise un matelot, ca să pot afla.

— La ce ţi-ar sluji? întrebă irlandeza.

— Doar ca să merg acolo.

— Şi să te pomeneşti cu o lovitură de cuţit. Ţiganii nu glumesc când e vorba de ceremoniile lor religioase.

— Aş! zise un om gras şi cu părul alb, care tocmai intra în cârciumă şi al cărui accent trăda o origine străină.

— E tot ca şi la înmormântările lor, urmă irlandeza. Ei au un cimitir, dar nimeni nu ştie unde e. Când unul dintr-ai lor moare, e dus noaptea. Unde? Nimeni n-a putut să spună.

— Dar, zise omul cel gras cu accentul străin, cine e noul logodnic?

— Un matelot.

— Din ce ţară?

— E un englez.

— Nu, zise un altul, un scoţian.

— Mă prind că irlandez, spuse Betty, una din servitoarele lui Calcraff.

Cârciumarul Calcraff interveni şi, cu un singur cuvânt puse capăt tuturor comentariilor.

— E francez, zise el.

Un murmur uşor trecu printre muşterii.

Viitorul bărbat al ţigăncii era curajos şi toată lumea era de această părere.

Calcraff tocmai spusese:

— El e francez!

Amorul propriu se revoltă, ura de rasă se deşteaptă.

Dar nimeni nu se îndoia de cuvintele lui Calcraff.

— Atunci, zise unul din muşterii, dacă i se întâmplă o nenorocire cu atât mai rău pentru dânsul.

— Ah! asta mi-e egal! zise un altul.

— Şi mie! adăugă un al treilea.

A fost un strigăt general.

Mai înainte, toţi se interesau de viitorul soţ al ţigăncii Gipsy şi doreau ca el să scape de acea moarte misterioasă.

Acum, toţi doreau ca el să aibă aceeaşi soartă.

Vechea ură engleză vorbea.

Pe când aceste comentarii aveau loc, doi oamenii intrară în cârciumă şi se apropiaseră de tejghea.

Fiecare dintre ei îi dăduse lui Calcraff câte o piesă de aramă.

Calcraff le făcuse un mic semn din cap şi le şoptise în limba franceză:

— La ora zece, în spatele bisericii sfântului Paul.

— Bine, răspunse unul dintre ei, care nu era altul decât vechea noastră cunoştinţă Moartea Bravilor.

— Vom fi, zise celălalt, care era tânărul Marmouset.

Apoi, după dânşii, veniră ne rând, Chanoine şi ceilalţi distrugători adunaţi de Rocambole în cârciuma Camardei.

Toţi prezentară câte o fisă de aramă şi primiră acelaşi cuvânt de ordine. Apoi, după ce băură câte un pahar cu vin ieşiră unul câte unul schimbând câte o privire cu omul cel gras şi cu accentul străin. Acesta, l-aţi ghicit, era Milon.

Dacă cei din taverna „La Regele George” ar fi fost mai puţin ocupaţi de căsătoria ţigăncii Gipsy s-ar fi observat, fără îndoială că toţi aceşti oameni, care veniseră doi câte doi şi schimbară pe şoptite cuvinte cu cârciumarul, plecaseră apoi pe tăcute.

Dar ei nu fură băgaţi în seamă, căci în tavernă se afla multă lume şi toţi se strânseseră în jurul irlandezei, care, după obiceiul ei, se urcase pe o masă.

— Vă spun, repetă ea, că sunt ţigani în Franţa.

— Atunci, zise un matelot, viitorul soţ va fi un ţigan francez?

— Desigur.

— Dar ţigani sunt în toate ţările?

— Fără îndoială.

— Ei nu sunt nici englezi, nici francezi.

— Nu, desigur.

Se ridică un nou murmur.

Dar, de astă dată era un murmur de aprobare. Din moment ce omul care se căsătorea cu Gipsy era ţigan, nu mai era francez; şi dacă nu mai era francez, mai era un obiect de ură.

Asta era logica.

Prin urmare adunarea începuse din nou să-i dorească să nu i se întâmple nimic.

— E ca şi mine, zise omul cel gras.

— Ca tine? întrebă irlandeza.

— Da. Eu sunt născut în Franţa.

Fu privit cu neîncredere.

— Dar sunt ţigan, adăugă Milon.

— Ura! ziseră englezii.

— Vino să te sărut! strigă irlandeza.

Şi ea îl îmbrăţişa pe Milon. Dar deodată scoase un ţipăt şi-şi retrase mâna plină de sânge.

Milon avea o basma legată la gât. La contactul braţelor irlandezei, basmaua se desfăcuse şi lăsase să se vadă în jurul gâtului omului celui gras, o zgardă groasă la fel cu a câinilor de măcelărie, având cuie de jur împrejur.

Irlandeza îşi sfâşiase toată mâna.

Toţi scoaseră un ţipăt de uimire, la care Milon răspunse prin aceste cuvinte:

— Dacă ţiganul care se va căsători cu Gipsy va avea o asemenea cravată, va fi greu de strangulat. Adio, domnilor.

Şi ieşi, în mijlocul uimirii generale.

Calcraff surâdea şi o privea pe irlandeză care se ştergea de sânge.

Capitolul LVI

Londra este ultimul azil al acestor hoarde rătăcitoare care au străbătut secolele păstrându-şi moravurile lor, limbajul şi felul lor.

Poliţia engleză îi tolerează pe ţigani şi le aruncă o oarecare bunăvoinţă.

Ţiganul a păstrat obiceiurile şi religia sa.

Legea engleză îl apără.

Un ţigan care locuieşte într-o casă din Londra, e o excepţie.

De obicei tribul trăieşte în corturi la porţile marilor oraşe.

Cu toate acestea, dacă ei au profesiunea de muzicanţi ambulanţi sau dansatori de stradă, regina ţigăncilor, o femeie, guvernează mai întotdeauna acest straniu popor, regina ţigăncilor îi autorizează să trăiască în Londra. Dar

asta cu condiţia ca ei să vină din când în când în cort şi să se însoare, după tradiţia ţigănească.

De douăzeci şi patru de ore, ţiganii nomazi, ciudaţi, în mijlocul civilizaţiei din Londra, ridicaseră corturile for lângă Saint-Paul, unde se aflau de câteva zile.

Ei plecaseră noaptea cu copiii, corturile, căruţele şi câinii lor. Această plecare se făcuse fără zgomot şi locuitorii din cartierul pe care ei îl ocupau în ajun abia auziră un zgomot uşor.

Unde se duceau? Mister!

Cu toate acestea, bătrânul preot presbiterian care se dusese într-o noapte, la rugămintea ţigăncii Gipsy, să caute la porţile Londrei, într-un loc pustiu, coşciugul care cuprindea corpul sărmanului Faro, ar fi fost foarte uimit dacă s-ar fi dus acolo.

Era una din acele nopţi engleze în care cerul părea că s-a coborât pe pământ spre a-l înăbuşi.

Dincolo, într-o vale, după oraşul strălucitor de lumină, după câmpia singuratică şi tristă, apăru o lumină roşiatică, care părea, prin ceaţă, un far pierdut în mare.

Şi pe câmpia tăcută şi deşartă se aflau două fiinţe care mergeau la braţ.

Înaintau cu spatele spre oraşul cel mare, şi cu ochii fixaţi la lumina cea roşie.

Din când în când se opreau spre a se odihni şi a trage cu urechea.

Atunci un cântec monoton, însoţit de zgomot de tobe, ajungea până la dânşii şi părea că pleacă de la acest punct luminos către care ei mergeau.

În faţa lor mergea un al treilea personaj, ca şi cum le-ar fi indicat calea.

Cei doi călători ai noştri erau o femeie şi un bărbat.

Femeia se oprea din când în când tremurând şi spunea:

— Mi se pare că suntem urmăriţi. Oh! mi-e frică.

— Nu sunt cu tine, Gipsy? răspundea Rocambole, căci dânsul era, care mergea să se căsătorească cu ea după

ritualul ţigănesc.

— Da, ai dreptate, răspundea ea. Am încredere în dumneata. şi totuşi nişte funeste presimţiri m-au cuprins.

— Nu te teme, Gipsy! veghez asupra ta.

Omul care îi preceda era un ţigan.

El venise să o ia pe Gipsy din casa ei de la White-Chapelle spunându-i:

— Tribul şi-a schimbat locul. Numai e lângă biserica Saint-Paul.

Această împrejurare stricase puţin planurile lui Rocambole.

Mica armată pe care el conta şi care trebuia să facă de gardă în jurul sălaşului, sub ordinele bătrânului Milon, aştepta deci lângă Saint-Paul pe când el se va duce singur, să se expună, într-un loc necunoscut, mâniei strangulatorilor.

Dar Rocambole abia îşi încruntase sprâncenele, căci el nu tremura niciodată.

Şi Gipsy nici nu bănuia că el avusese un singur moment de nelinişte.

Pe măsură ce ei se apropiau, muzica devenea tot mai distinctă.

În acelaşi timp lumina roşiatică părea că se măreşte. Era focul căsătoriei din care se ridica un fum gros spre cer. De jur împrejur se aflau corturile şi căruţele ţiganilor.

Femeile şi copiii jucau hora în jurul focului. O ţigancă bătea toba cu frenezie; o alta dansa la zgomotul cadenţat al castanietelor. Un bătrân sufla dintr-o trâmbiţă.

Când Rocambole şi Gipsy apărură, muzica şi dansurile încetară.

O mare tăcere se făcu şi o femeie în vârstă, dar care avea încă acea frumuseţe energică a ţiganilor, se sculă de pe un fel de tron şi veni înaintea lor.

Era regina ţiganilor.

Rocambole era, ca şi în ajun, îmbrăcat ca matelot.

Regina îi spuse:

— Străine, tu ştii ce pericol te ameninţă?

— Da, răspunse Rocambole.

— Toţi acei care au vrut să se căsătorească cu Gipsy au murit. Mai e încă timp şi dacă vrei să renunţi poţi.

— Nu mă dau înapoi.

— Mai gândeşte-te, zise regina, că Gipsy fiind soţia ta, cum nu aparţii nici tribului nostru, nici rasei noastre, nu putem face nimic spre a vă proteja.

— O voi proteja singur.

— Şi tu, Gipsy, zise regina, vrei să fii soţia străinului?

— Vreau, răspunse Gipsy cu o voce fermă.

— Atunci, zise regina, să fie astfel, după cum doriţi.

Şi la un semn al ei, dansurile reîncepură şi ţiganii ţinându-se de mână, cântară un cântec învârtindu-se în jurul celor doi miri.

Apoi, când dansul fu terminat, se aduse prăjitura.

Rocambole şi Gipsy luară fiecare câte o bucată.

Apoi se aduse oala şi ei băură pe rând.

După aceea, sparseră oala.

Atunci ţiganii izbucniră în urale şi strigară:

— Viaţa lungă soţului.

— Mulţumesc, zise Rocambole, urarea voastră să îmi aducă fericire!

Dansurile reîncepură.

Atunci, conformându-se obiceiului, Rocambole o luă pe tânăra fată în braţe şi o duse spunând:

— Ea e soţia mea!

Şi fugi cu dânsa afară din lagărul ţiganilor.

PARTEA A DOUA

SUGRUMĂTORII

(Les Etrangleurs)

Capitolul LVII

Ducând-o pe Gipsy în braţe, Rocambole îşi spunea: „Desigur ţiganii au ridicat sălaşul lor noaptea trecută, nu numai dintr-un exces de prudenţă ci şi pentru ca misterioşii persecutori ai fetei să nu poată asistă la căsătorie.

Dar reuşit-au?

Dacă ei ar fi rămas în jurul bisericii sfântului Paul, Milon şi Vanda ar fi ţinut piept chiar unei armate. Pe când acum iată-mă.”

Din ziua în care Rocambole, blestematul, îl aruncase pe sir Williams, primul său profesor, într-o prăpastie, el nu mai tremurase.

Această inimă de fier, oţelită de durere şi căinţă, era inaccesibilă fricii.

Rămas în viaţă el, care a vrut să moară, nu tremura decât pentru aceia a căror cauză o luase în mână.

Deci Rocambole, pe măsură ce se îndepărta de sălaşul ţiganilor, şi se apropia de Londra, era din ce în ce mai neliniştit.

Gipsy îi spuse:

— Lasă-mă acum să merg singură.

Şi ea vru să sară la pământ de pe umărul lui.

Dar Rocambole o ţinu în braţele sale.

— Nu acum, zise el. Nu vei putea să mergi destul de repede.

— Oh! mi-e frică. murmură Gipsy.

Rocambole nu răspunse, dar îşi iuţi pasul. Pământul era umed şi pasul lui Rocambole aluneca. Drumul era strâmt şi avea pe margine un gard.

Adesea el îşi întorcea capul spre a măsura distanţa străbătută.

Focul ţiganilor nu era decât un punct roşiatic pierdut în ceaţă.

În faţa lui, din contră, cerul se lumina de lămpile Londrei.

Gipsy cerea mereu să fie pusă jos pentru ca să meargă singură, dar Rocambole răspundea:

— Nu acum, peste zece minute când vom fi la porţile Londrei.

Şi, cu toată greutatea sarcinii sale, el grăbea din ce în ce pasul.

Dar, deodată, el scoase un ţipăt şi căzu, împreună cu Gipsy, cu faţa la pământ.

Un obstacol nevăzut îl oprise pe Rocambole din mersul său şi îl rostogolise la pământ.

În acelaşi timp, doi oameni săriră repede de după uluci.

Rocambole scoase un ţipăt de mânie şi Gipsy unul de spaimă. Dar Rocambole se sculase.

Pe când el se afla în picioare, un şuierat se auzi prin aer şi un laţ căzu pe gâtul lui şi-l răsturnă din nou la pământ.

Rocambole se împiedicase într-o frânghie întinsă de la un capăt la celălalt al drumului.

Tot astfel îl trântise şi el la pământ la Villeneuve-Saint-Georges, pe Osmanco şi pe Gurhi.

Rocambole avea un laţ la gât, întocmai după cum el strangulase pe John, servitorul generalului Komistroi.

Era pedeapsa talionului.

Rocambole n-avu decât timpul să strige cu o voce înăbuşită:

— Gipsy! Gipsy. n-ai grijă de mine.

Apoi căzu din nou, atât de puternic era laţul.

Unul din cei doi oameni se repezi la Gipsy, care era pe jumătate moartă de spaimă, o luă în braţe şi fugi cu dânsa cu toate ţipetele ei.

Celălalt se apropie de Rocambole, care era lungit la pământ şi părea mort.

S-ar fi zis că laţul îşi împlinise opera sa. Acest om se aplecă şi-i spuse în limba indiană:

— Niciodată Osmanco n-a greşit lovitura sa. Când laţul lui Osmanco şuieră în aer, moartea vine după dânsul. Ah! francezule blestemat, ne-ai învăţat cum se întinde o frânghie spre a-i opri pe fiii lui Kali în drumul lor. şi ai vrut să ne faci să credem că eşti alesul zeului Siva?

Şi Osmanco avea un râs sălbatic.

Şi el îl întorcea pe toate părţile pe Rocambole, care părea mort.

Indianul, care se bucura de triumful său, continuă:

— Cheamă deci pe Siva în ajutorul tău acum. Siva nu protejează decât pe cei care îl servesc şi tu nu eşti decât un mizerabil de creştin. tu nu eşti nimic, căci cred că deja sufletul tău ţi-a părăsit corpul şi rătăceşte în spaţiu.

Vorbind astfel, Osmanco se apropie şi mai mult să vadă dacă Rocambole era mort.

Dar noaptea era întunecoasă.

Indianul desfăcu haina lui Rocambole şi puse mâna pe inima lui ca să vadă dacă ea mai bate.

Dar deodată se simţi cuprins de gât ca într-un cleşte de fier.

Cele două braţe ale lui Rocambole îl cuprinseră. Şi Rocambole se sculă în picioare spunând:

— Ah! canalie, fără zgarda ce-o port la gât m-ai fi strangulat.

Şi una din mâinile sale lăsă un moment pe Osmanco înăbuşit.

Această mână se înarmă cu un pumnal şi lama acestui pumnal dispăru în pieptul indianului, care căzu fără să scoată nici un ţipăt.

Rocambole avea într-adevăr, în jurul gâtului, o zgardă la fel cu aceea pe care am văzut-o la Milon.

Aceasta zgardă anihilase efectul ucigător al laţului şi Rocambole se prefăcuse mort spre a-l păcăli pe Osmanco.

— Acum, strigă el dând la o parte cu piciorul corpul lui Osmanco trebuie s-o salvez pe Gipsy.

Toate acestea avuseseră loc în mai puţin timp decât ne-a trebuit pentru ca să povestim.

Adică, complicele lui Osmanco nu putea fi departe.

Un om încărcat cu o sarcină, oricât de uşoară ar fi, nu poate alerga aşa de repede ca un om care nu duce nimic în spinarea lui.

Rocambole se repezi deci pe urmele răpitorului.

După câteva minute rochia albă a fetei, leşinată fără îndoială, se zări în depărtare.

Eroul nostru grăbi pasul.

Şi, pe măsură ce dânsul fugea, rochia cea albă devenea şi mai vizibilă, şi Rocambole pricepu că el câştiga teren.

Dar deodată un fulger străluci în întuneric. Apoi se auzi o detunătură.

După aceea un ţipăt ajunse până la urechile lui Rocambole.

Şi văzu rochia albă căzând la pământ. Şi, pe când Rocambole sosea, văzu un om stând lângă rochia cea albă.

Şi acest om ţinea piciorul pe un alt om care era lungit la pământ în spasmele agoniei.

Londra era aşa de aproape acum, încât lumina sa risipea întunericul.

Rocambole putu să vadă clar şi să priceapă ce se petrecuse.

Gipsy, leşinată, zăcea la pământ.

Omul care se rostogolea la pământ lovit de un glonţ era răpitorul ei.

Acela, care ţinea piciorul pe dânsul şi avea încă în mână revolverul, era Marmouset.

Copilul teribil îl ucisese pe indian fără să o atingă pe Gipsy.

Şi el strigă, recunoscându-l pe Rocambole:

— Recunoaşte, stăpâne, că am sosit la timp!

Capitolul LVIII

În acest moment Marmouset era mândru.

Rocambole îl privi şi, sub privirea stăpânului, Marmouset tresări de orgoliu.

El avea optsprezece ani, dar era aşa de mic şi slab, încât i s-ar fi dat treisprezece sau paisprezece ani.

La dânsul numai privirea era virilă. Era un copil al Parisului, în proasta şi dăunătoarea accepţie a cuvântului.

El se născuse între foburgul şi portul Bercy. Tatăl său era distrugător şi mama lui făcea toate meseriile. Ce vreţi să devină copilul unor asemenea oameni?

Marmouset admira pe Cartouche, a cărei istorie o citise.

Adolescenţa lui fusese legănată de renumele sinistru al lui Rocambole. El era brav şi curajos.

Într-o zi salvase de la înec un sergent de oraş, victimă a datoriei sale.

Când i se vorbea de asta el răspundea:

— Sergentul de oraş se dezbrăcase de haina lui, căci altfel l-aş fi lăsat să se înece.

Născut din părinţi oneşti, crescut în lumina unor exemple frumoase, Marmouset ar fi devenit un om.

În momentul când Rocambole l-a întâlnit, cu Notarul, Moartea Bravilor şi Chanoine, Marmouset mergea liniştit pe calea eşafodului.

Rocambole sosise la timp.

Acesta era deci copilul care îl ucisese pe indian dintr-un foc de revolver şi pe care Rocambole l-a găsit venind pe neaşteptate în ajutorul său.

Văzându-l pe Marmouset, Rocambole crezuse că Milon şi Vanda săriseră în ajutorul său.

Dar nu era aşa, căci Marmouset era singur şi iată ce se petrecuse.

Când Rocambole dăduse ordin lui Milon, nu ştia despre mutarea ţiganilor şi el credea prin urmare, că această ciudată căsătorie care îi va permite să o protejeze pe Gipsy va avea loc lângă Sf. Paul.

Abia când sosise la Gipsy, în White-Chapelle, el îl găsise pe ţiganul care venise după dânşii.

El nu avusese deci timp să-l prevină pe Milon şi să-i dea un alt loc de întâlnire.

Milon, după cum ştiţi, nu se bucura de o isteţime prea mare.

Sclav al ordinului care-l primise, Milon se dusese la Sf. Paul.

Distrugătorii transportaţi la Londra, sosiseră unul câte unul.

Toţi erau înarmaţi cu câte un revolver, un box, şi aveau la gât câte o zgardă.

Această zgardă era invenţia lui Rocambole.

Zece lucrători englezi le fabricaseră în cel mai mare secret. Graţie acestei zgarde, strangulatorii deveneau neputincioşi.

Deci Milon şi banda sa fură în curând adunaţi. Toţi se supuneau lui Milon orbeşte, fiindcă aşa voia stăpânul.

Se executau ordinele lui fără discuţii.

Cu toate acestea, Marmouset, în calitatea lui de copil teribil, îşi permitea să reacţioneze.

După ce banda s-a strâns, Milon spuse tovarăşilor săi:

— Camarazi, ştiţi de ce suntem aici?

— Nu, zise Moartea Bravilor.

— E în legătură cu căsătoria, zise Chanoine.

— Dar unde se face această căsătorie? întrebă Marmouset.

— În sălaşul ţiganilor.

— Atunci nu e aici?

— Ba da, căci aici ne-a spus stăpânul sa venim.

— Bun, dar ţiganii nu sunt.

— Asta nu mă priveşte, răspunse Milon.

Marmouset voia să discute.

— Taci, copile, zise Moartea Bravilor. Stăpânul a ordonat, trebuie să ne supunem.

— Pariez că am dreptate, zise Marmouset.

— Taci.

Dar Marmouset nu ţinea deloc cont.

El repeta mereu că, dacă ţiganii plecaseră, căsătoria trebuia să se facă într-altă parte şi prin urmare, ei nu trebuiau să stea acolo.

La aceste cuvinte, Milon strigă răstit la dânsul:

— Dacă nu vrei să stai, du-te.

El nu cerea altceva.

Plecă, spunând:

— Veţi vedea că stăpânul îmi va da mie dreptate.

Ştrengarul din Paris nu ştia nici o vorbă în limba engleză.

Apoi, el mai observase că poporul englez se arată foarte puţin curtenitor faţă de francezi.

Dar el avea imaginaţie şi îşi spuse: „Dacă voi vorbi, voi fi luat în bătaie de joc; mai bine să fac pe mutul; căci muţi sunt în toate ţările”.

Şi, când fu singur pe străzile Londrei, Marmouset, pe care noul său costum îl arăta ca un matelot de comerţ, se exprima prin semne.

Cu mirosul unui câine de vânătoare, el se duse drept la Gipsy acasă.

Rocambole însă plecase de acolo.

El intră într-o cârciumă din apropiere şi ceru prin semne un pahar de vin.

Cârciuma era plină de lume.

Un nume zbura pe toate buzele: Gipsy.

„Bine! se gândi Marmouset. Se vorbeşte de dânsa. Să ascultăm”.

El nu înţelegea englezeşte, aşa cum am mai spus, dar ghicea pe jumătate înţelesul unei fraze. Doi oameni, pe care după faţa lor bronzată îi recunoscu că sunt indieni, pronunţaseră de mai multe ori numele de Gipsy.

Marmouset începu să-i observe.

După un sfert de oră, unul din cei doi oameni se sculă şi ieşi.

Marmouset plăti şi, ieşind din cârciumă, îl urmări pe indian de la distanţă.

La colţul străzii, indianul se întâlni cu un altul.

Deodată, Marmouset tresări.

El îl recunoscu pe Osmanco.

„Bine! zise el. Cred că sunt pe o urmă bună.”

Şi-i urmări.

Capitolul LIX

Restul se ghiceşte.

Marmouset îi urmărise pe Osmanco şi pe tovarăşul său până la porţile Londrei.

Acolo el îi văzuse pornind pe câmp şi îndreptându-se spre acea lumina roşiatică, lumină care era sălaşul ţiganilor.

Cu toate că el nu pricepea ce vorbeau ei, auzi cuvântul de Gipsy ieşind din gura lor şi pe unul îl văzu arătând cu mâna acea lumină roşiatică.

Când Osmanco şi complicele lui se ascunseră după gard, Marmouset făcu acelaşi lucru la oarecare distanţă de dânşii.

De acolo trăsese el focul de revolver, care îl trântise la pământ pe indian şi o salvase pe Gipsy.

Rocambole se aplecase asupra tinerei fete îngrijorat.

El se temea ca glonţul să nu o fi lovit şi pe ea.

Dar ea era neatinsă.

Gipsy leşinase chiar în momentul în care Rocambole căzuse la pământ şi indianul o luase în braţele lui.

Rocambole nu-şi pierdu timpul cerându-i explicaţii lui Marmouset, ci se mulţumi să-i spună:

— Iată-te. Asta e bine. Numai tu eşti inteligent.

Cu un asemenea elogiu, el l-ar fi dus pe Marmouset până la capătul lumii.

Rocambole avea întotdeauna de când se afla la Londra, un flacon cu săruri la dânsul.

El i-l dădu fetei să inspire.

Tânăra fată scoase un suspin, deschise ochii şi revenindu-şi îl recunoscu pe Rocambole.

— Dumnezeule meu! zise ea, ce s-a petrecut?

— Nimic, răspunse Rocambole, decât că au încercat să mă ştranguleze şi n-au reuşit.

În acelaşi timp el surâdea şi Gipsy văzu că e zdravăn şi neatins.

— Dar un om m-a luat în braţele sale, zise ea sculându-se de jos. Oh! răsuflarea lui semăna cu aceea a unei fiare sălbatice.

— Nu te va mai lua, zise Rocambole.

Şi îl împinse cu piciorul pe indian, care continua să se zbată pe pământ.

Gipsy făcu un gest de spaimă.

Apoi, ea se uită la Rocambole cu un fel de admiraţie naivă.

— Ce fel de om eşti? întrebă ea.

— Un om care te apără şi care nu s-a lăudat deloc, zise Rocambole. Haide, că e târziu şi trebuie să ne întoarcem în oraş.

Gipsy, căreia simţul realităţii îi revenise cu totul, se gândi la sir Arthur Newil, care o aştepta.

— Ai dreptate, zise ea, să plecăm.

Şi îl luă de braţ pe Rocambole.

— Mergi înainte, îi zise Rocambole lui Marmouset.

Acesta, cu revolverul în mână, mergea înainte cu demnitate.

Gipsy tot mai tremura, dar acum avea şi mai multă încredere în el, după cele întâmplate.

— Gipsy, spuse Rocambole pe când se apropiau de Londra, trebuie să socoteşti că eu creştin şi tu creştină, nu putem pune nici o bază pe această stupidă ceremonie care a avut loc.

— Oh! desigur că nu! răspunse Gipsy.

— Prin urmare, spuse Rocambole, sunt amicul tău şi nimic mai mult. Astă seară mă voi culca în pragul casei tale, cu pumnalul şi pistoalele la brâu. Apoi, mâine, te voi pune cu totul în siguranţă contra strangulatorilor.

— Dar n-ai nici o teamă, zise ea cu naivă admiraţie.

— Deloc, răspunse Rocambole cu indiferenţă. Vezi că ei au vrut să mă stranguleze.

— Dar au greşit!

— Nu. Laţul s-a înfăşurat în jurul gâtului meu.

Gipsy, cu toate că era creştină, trăise prea mult printre ţigani spre a nu fi superstiţioasă.

— Eşti la adăpost de moarte? întrebă ea.

— Nu, dar până acum, după cum vezi, ea nu mă vrea încă.

Gipsy încetase să mai tremure, atâta încredere avea ea în Rocambole.

Şi, pe când spaima o părăsea, dragostea ei pentru sir Arthur Newil o cuprinse şi ea îşi spunea: „Îl voi revedea!”

Când intrară în Londra, Rocambole îl chemă lângă dânsul pe Marmouset, care mergea tot înainte.

— Acum, îi spuse el, explică-mi: numai tu ai venit înaintea mea şi, prin urmare, în ajutorul meu?

— Cu mare greutate am putut face asta, răspunse Marmouset.

— Adevărat?

— Milon nu voia să mă lase ca să plec.

Şi Marmouset povesti tot ce se petrecuse.

„Iată un băiat inteligent”, îşi spuse Rocambole.

Povestirea lui Marmouset, care vorbea în limba franceză era de neînţeles pentru Gipsy, care nu cunoştea această limbă.

Dar puţin îi păsa tinerei fete.

Amintirea lui sir Arthur Newil îi absorbise din nou toată fiinţa.

Pe când ei intrau la White-Chapelle, Rocambole îi spuse lui Marmouset:

— Te numesc locotenentul meu.

— Sunt încântat! răspunse el.

— Du-te la Sf. Paul şi adu-l pe Milon şi pe ceilalţi

— Unde?

— Vă veţi risipi pe străzile din jurul casei fetei şi veţi fi gata de orice.

— Dar dumneata. stăpâne?

— Dacă ai nevoie de mine, mă vei găsi culcat la uşa ei, pe scară.

Marmouset dispăru ca o săgeată.

Gipsy şi Rocambole se urcară în odaia în care murise Faro, şi unde ea îşi petrecuse copilăria.

— Acum, îi spuse Rocambole, nu te mai îngriji de mine, Gipsy. Bună seara şi pe mâine.

Cu aceste cuvinte îşi întinse mantaua pe scară la uşa fetei.

Gipsy intră în odaie, se prefăcu că se culcă, suflă în lampă şi murmură: „Trebuie totuşi să mă duc să-l văd pe Arthur.” Şi ea se îmbrăcă pe întuneric cu hainele de matelot.

Ea nu îndrăznise să-i spună acest lucrului Rocambole. După această metamorfoză, se îndreptă spre fereastră, o deschise şi porni din nou pe acel drum periculos.

Capitolul LX

Gipsy se gândise un moment să i se destăinuie lui Rocambole şi să-l roage să o însoţească până la sir Arthur Newil.

Dar ea nu îndrăznise.

Sunt momente în viaţă, de altfel, în care o lipsă de francheţe devine fatală.

Ajunsă pe acoperiş, tânăra fată a fost cuprinsă de un presentiment sinistru.

Ea avea totuşi obiceiul să treacă pe acel acoperiş.

Timp de mai multe luni, în fiecare noapte ea făcea acelaşi drum.

Dar niciodată nu-i venise ameţeală.

Gipsy, când era vorba să se întâlnească cu sir Arthur, ar fi trecut prin flăcări.

Totuşi ea nu ajunse la mijlocul drumului, când simţi că-i vine ameţeală.

Un moment se opri.

A fost chiar gata să se întoarcă şi să reintre în odaia ei.

Dar sir Arthur o aştepta. Ce va zice dânsul nevăzând-o? Gipsy redeschise ochii şi-şi continuă drumul, în fine, ea ajunse la fereastra ce dădea la scară.

Casa în care locuia Gipsy, credem că am spus-o, avea două scări.

Era una din acele vaste cazărmi populare în care forfotea o armată de cerşetori pe care nu-i întâlneşti decât

la Londra. Tot soiul de oameni trăiesc ca într-o republică, fără zgomot, fără scandal, în mijlocul unei mari tăceri.

Scara pe care urca Gipsy era luminată toată noaptea.

Cealaltă, din contră, pe la mijlocul nopţii era cufundată în întuneric.

De ce? Era un mister pe care nimeni nu-l dezlega.

Cu toate ezitările ei, Gipsy ajunsese deci la această a doua scară.

Sosind acolo, ea îşi îndesă pălăria pe ochi. Apoi, în loc să coboare treptele încălecă pe rampa scării şi se lăsă să lunece până jos cu o iuţeală vertiginoasă.

Ajunsă jos, Gipsy mai ezită încă.

Cu toate acestea dânsa făcea acelaşi drum de doi ani şi se întorsese întotdeauna acasă când se lumina de ziuă, fără să i se întâmple nimic.

Ceva mai mult, Gipsy în noaptea asta trebuia să fie fără frică.

Nu era, acum, un om care veghea asupra ei şi care comanda altor oameni gata să se sacrifice pentru dânsul? Totuşi inima fetei bătea cu putere.

Ea ezită, aşa încât, aflându-se în pragul uşii a vrut să se întoarcă. În inima ei pătrunsese remuşcarea că n-avusese încredere în Rocambole.

Dar numele lui sir Arthur Newil îi veni pe buze şi ea nu mai ezită.

Se repezi în stradă şi trecu prin faţa unei cârciumi.

Ea tresări uitându-se în cârciumă.

I se păru că recunoaşte, stând la o masă, pe tânărul băiat care o salvase cu o oră înainte, ucigându-l cu un foc de revolver pe indian.

Acest tânăr era Marmouset.

Gipsy trecu ca un fulger.

Pentru nimic în lume ea n-ar fi vrut să fie recunoscută de Marmouset.

Apoi, la colţul străzii, o luă pe drumul obişnuit, coborî spre Tamisa, trecu pe podul Waterloo şi ocoli mai multe

străzi mici.

Din când în când se întorcea spre a vedea dacă nu e urmărită.

Dar ea nu observase o femeie care după port se vedea că e o irlandeză şi care mergea la o distanţă de cincizeci de paşi înaintea ei.

Această femeie care nu se întorsese niciodată, avu lucru ciudat, acelaşi drum pe care Gipsy trebuia să-l facă ca să meargă la sir Arthur.

Gipsy nu dădu nici o atenţie pretinsei irlandeze.

După mii de ocoluri, tânăra fată sosi în cartierul locuit de sir Arthur Newil sub numele de William.

Acest cartier, se ştie, era liniştit.

Cu toate că era bine luminat, era populat de burghezi, care se culcau pe la miezul nopţii.

Irlandeza, care mergea tot înaintea fetei, se opri prefăcându-se că vrea să citească numele străzii.

Timpul acesta a fost suficient ca Gipsy să ajungă lângă dânsa.

Atunci irlandeza îi ceru de pomană. Oricât de săracă era dansatoarea, nu refuza niciodată să dea de pomană.

Căutând în buzunar, Gipsy se uită la cea care cerşea. Era o femeie de o statura gigantică, cu faţa aproape sălbatică.

Gipsy se sperie.

Spaima fu justificată, căci deodată irlandeza îi puse şorţul pe cap şi scoase o şuierătură, ţinând-o cu putere de gât ca ea să nu poată ţipa.

Deodată, o uşă se deschise şi doi oameni se repeziră la Gipsy, care se zbătea.

Şi unul din ei murmură:

— În fine, am prins-o.

Capitolul LXI

Acum, pentru ca să avem o explicaţie a acestei răpiri, căci Gipsy, după ce a fost legată şi luată pe umeri de unul din cei doi oameni a fost dusă în direcţia podului Londrei, e necesar să ne întoarcem înapoi cu câteva momente în care

sir George Stowe, după plecarea Ceciliei, mai amorezată de dânsul decât oricând, îl văzuse sosind pe baronul Niwely, căpitanul de cipays, care îi spuse cu un accent disperat:

— Kali e înşelată. Gipsy are un amant!

Sir George Stowe era şeful strangulatorilor din Londra, armata misterioasă pe care India o trimisese în capitala cuceritorilor ei.

Fanatismul politic venea în ajutorul fanatismului religios.

Zeiţa Kali avea de ce să existe.

Această divinitate sângeroasă şi teribilă se răzbuna mai ales pe englezi.

Deci, sir George Stowe era omul care la Londra ţinea în mâinile sale puterea supremă.

El avea legături directe cu şefii misterioşi care dormeau în fundul pădurilor indiene.

Lui toţi i se supuneau de la cel din urmă matelot până la un strălucit ofiţer de cipays.

Sir James Niwely era un ofiţer blond, cu obrazul alb ca de femeie, foarte blând şi toţi câţi îl cunoşteau la club ar fi pufnit în râs, dacă el le-ar fi spus:

— Adevăratul meu nume este Kurali! ador pe zeiţa Kali şi nu cred în Dumnezeu; am strangulat cu mâna mea peste treizeci de bărbaţi şi douăsprezece femei. Ca şi sir George Stowe cred că sufletul strămoşilor locuieşte în corpul unui peşte roşu ce se află în apele Gangelui. În fine, e de ajuns ca sir George Stowe, şeful meu suprem, să dea un ordin pentru ca să-l execut. Dacă el mi-ar ordona să dau foc palatului Saint-James la White-Hall, m-aş supune îndată.

Baronul de Niwely ar fi fost tratat ca un nebun.

Ca şi sir George Stowe el era născut dintr-un tată indian şi mamă englezoaică.

Mama lui obţinuse autorizaţia să-i dea numele strămoşilor ei.

Tatăl, surâzător şi blând în aparenţă, era rău şi răzbunător, şi îl iniţiase pe fiul său în misterele politice şi religioase ale Indiei.

Baronul Niwely-Kurali, căci de multe ori îl vom numi astfel, era deci la Londra braţul drept al lui sir George Stowe.

Desigur, prietenii lui de la club, văzându-l acum sălbatic şi fanatic, ar fi fost surprinşi sau nu l-ar fi recunoscut.

Sir George Stowe fu foarte emoţionat.

Gentilomul, care vorbise cu miss Cecilia dispăru, spre a face loc servitorului sălbatic al zeiţei Kali.

Acest om, în unele momente, avea un sânge rece teribil

El închisese uşa odăii în care se aflau amândoi.

Apoi, întorcându-se spre sir James Niwely îi spuse:

— Vorbeşte! zise el.

Baronul povesti următoarele:

— Cum ţi-am spus acum câteva ore, Lumină, l-am urmărit pe sir Arthur Newil. Am aflat că el locuia sub numele de William într-o stradă din South Wartk.

— De ce? zise sir George Stowe.

— Spre a primi o femeie care de doi ani vine să-l vadă în fiecare noapte.

— Şi. această femeie?

— E Gipsy.

— Cu neputinţă! zise sir George Stowe. Am pus-o sub supraveghere pe Gipsy zi şi noapte. Au fost ştrangulaţi toţi acei care voiau să o ia de soţie. Astă seară va fi strangulat francezul îndrăzneţ care s-a oferit să se însoare cu ea, după ce s-a agăţat de mine.

Dar sir James Niwely avea dovezi convingătoare.

El explică cum, în fiecare noapte, Gipsy ieşea de la dânsa, nu pe uşă, ci pe fereastră, trecând pe marginea acoperişului şi, în haine bărbăteşti, cobora pe o altă scară.

În fine, cum doi oameni ascunşi în împrejurimile casei lui sir Arthur Newil o văzuseră pe Gipsy intrând şi o recunoscuseră.

Ascultând asta, sir George Stowe turba de mânie.

— Kurali! zise el în fine, ia seama dacă mă minţi!

— Nu mint niciodată, Lumină!

— Deci Gipsy are un amant?
— Chiar pe Arthur Newil.
— Şi o vede în fiecare noapte!
— În toate nopţile.
— Ei nu se vor mai vedea.
Şi sir George Stowe surâdea în chip sălbatic.
— Ce ordoni, Lumină? întrebă sir James Niwely.
— Moarte culpabililor, răspunse cu răceală sir George Stowe.
Sir James Niwely se înclină.
După un moment de tăcere, George Stowe reluă:
— Orice femeie consacrată zeiţei Kali e condamnată să rămână pe veci virgină.
— Ştiu asta, Lumină.
— Dacă scapă de sub supraveghere, sau dacă buzele unui bărbat ating buzele sale, această femeie trebuie să moară.
— Strangulată? întrebă sir James Niwely.
— Strangulată sau arsă de vie.
— Ce fel de moarte ordoni pentru Gipsy, Lumină?
— Rugul.
— Ce zi fixezi pentru execuţie?
— Mâine, dar trebuie să punem mâna pe dânsa chiar în noaptea asta.
— Se va face, răspunse baronul Niwely.
George Stowe continuă:
— Amantul ţigăncii este deci sir Arthur?
— Da.
— Sir Arthur va muri.
— M-am gândit la asta, zise Kurali, dar n-am vrut să-l strangulez fără ordinele dumitale.
— Nu va fi strangulat, zise sir George Stowe.
— Ah!
— Va fi ars. pe acelaşi rug, împreună cu Gipsy.
— Bine, zise căpitanul de cipays. Când te voi revedea, Lumină?

— Îndată ce Gipsy şi sir Arthur vor fi în mâinile noastre.

— Şi cu francezul ce trebuie să facem?

Sir George Stowe îşi încruntă sprâncenele.

— Osmanco s-a însărcinat să-l stranguleze, zise el. Dar dacă Osmanco nu reuşeşte, nu trebuie să ne mai preocupăm de dânsul.

— De ce?

— Fiindcă mă însărcinez eu cu asta, zise sir George Stowe.

Şi-l concedie pe sir James Niwely, întinzându-i mâna şi spunându-i:

— Ai priceput, nu-i aşa?

— Da, Lumină.

— Mâine, sir Arthur şi Gipsy vor fi arşi de vii pe acelaşi rug!

Kurali se înclină şi se despărţi de şeful său.

Acesta din urmă urcă în odaia sa, deschise uşa pagodei şi se postă înaintea bazinului, în apa căruia înota peştele cel roşu, adică sufletul tatălui său.

Capitolul LXII

Ce se întâmplase cu Gipsy?

Unul dintre cei doi oameni care alergaseră la şuierătura irlandezei o luase pe umărul său.

Celălalt, împreunând colţurile şorţului ce-i fusese aruncat pe cap, le înnodase.

Dacă, cu toată basmaua pe care o avea în gură Gipsy ar fi ţipat, nu se putea auzi nimic, căci şorţul era de lână groasă.

Cei doi oameni, urmaţi de acea femeie, se îndreptară deci spre podul Londrei.

În cealaltă parte a podului aştepta o trăsură.

Vizitiul primise fără îndoială cuvântul de ordine, căci nu a fost deloc surprins văzându-l pe unul dintre cei trei aruncând în trăsură o masă informă ce se zbătea. Era Gipsy.

Irlandeza şi unul din cei doi oameni schimbară atunci câteva cuvinte într-o limbă necunoscută.

Apoi se despărţiră.

Omul care o adusese pe Gipsy pe umerii săi, se urcă în trăsură spunând vizitiului în limba engleză:

— La Hampstead.

Trăsura se puse în mişcare şi acel om, ridicând-o pe Gipsy de jos, o puse pe scaun alături de dânsul.

Îi dezlegă şorţul, aşa ca dânsa să poată respira; şi, punându-i un pumnal la gât, îi spuse:

— Ţiganco, dacă scoţi vreun ţipăt, sau cauţi să fugi, eşti moartă!

Dar Gipsy, nebună de spaimă, nu căuta deloc să fugă. Ea se simţea pierdută.

Hampstead este, după cum se ştie, un sat situat la porţile Londrei, pe coasta unei coline.

În mai puţin de douăzeci de minute trăsura ajunse la marginea satului şi se opri la poarta unei case izolate.

Această casă era de câteva luni obiectul multor comentarii.

Era o vastă clădire pătrată, înconjurată de ziduri înalte.

Grădina era plantată cu arbori mari.

Aceasta casă avea o arhitectură ciudată.

După unii „Casa roşie” după cum era numită, din cauza zidurilor de cărămidă netencuită, fusese zidită de un nabab indian sătul de soarele Indiei, înfocat după civilizaţia europeană şi care venise la Hampstead spre a fi aproape de Londra.

După alţii, era reşedinţa unui fost comandant de vapor, care, fiind la pensie, trăia cu totul retras.

Sigur e însă că nimeni nu-l văzuse niciodată pe misteriosul locatar al acelei case.

Rareori noaptea se zărea, pe arborii ce erau mai înalţi decât zidurile, lumina ce se reflecta de la ferestre.

Şi mai rar încă, vreun locuitor din Hampstead vedea poarta deschizându-se şi ieşind din curte un cupeu care se îndrepta repede spre Londra.

Zi şi noapte aceeaşi tăcere.

Cu toate acestea, groparul de la cimitirul presbiterian care povestea în fiecare seară la cârciuma satului câte o lugubră istorie de morţi, pretindea că, trecând într-o noapte pe lângă zidurile clădirii, auzise nişte zgomote stranii.

Mai întâi o muzică monotonă, ciudată, produsă de nişte instrumente necunoscute.

Apoi, cântece nu mai puţin ciudate, într-o limbă pe care n-o pricepuse.

În fine, strigăte de disperare scoase de o femeie.

Apoi povesti că, depărtându-se de acea clădire văzuse o imensă coloană de fum amestecată cu flăcări.

Dar groparul Jean Pady, acesta era numele său, trecea drept un om cu multă imaginaţie când bea vreo două pahare mai mult.

Puţin câte puţin, povestirea groparului se răspândi în Hampstead şi toţi fură de părere că acea casă ora bântuită de spirite.

Numele de „Casa roşie” se schimbase în aceea da „casa blestemată”.

La poarta acestei locuinţe se oprise trăsura în care se afla Gipsy şi răpitorul ei.

Acesta coborî, luând-o pe Gipsy în braţele sale.

Apoi trăsura se întoarse şi plecă fără ca birjarul să aştepte vreo plată.

Asta fu dovadă că birjarul era învoit cu irlandeza şi cu cei doi oameni.

După câteva secunde, poarte se deschise şi o voce întrebă în limba engleză:

— Cine e acolo?

— Lumina” a vorbit, a răspuns răpitorul.

Tânăra fată, pe jumătate moartă de spaimă, abia se putea ţine pe picioare.

Legătura ce o avea la gură o oprea să vorbească şi vârful pumnalului era ameninţarea permanentă care o oprea să se gândească la fugă.

Poarta se deschise.

Gipsy se simţi împinsă înăuntru.

Apoi poarta se închise la loc.

Atunci i se scoase şorţul ce era peste capul ei.

Şi Gipsy uitându-se în jurul său, văzu o grădină mare, înconjurată de ziduri înalte şi o casă care îi era necunoscută.

În faţa ei se afla o femeie îmbrăcată într-un costum ciudat.

Această femeie venise să deschidă poarta.

Mirarea domină un moment spaima fetei.

Un fel de atracţie ciudată o sili să o privească pe această femeie care, deşi nu era tânără, păstra încă urmele unei frumuseţi sălbatice.

Ea era îmbrăcată într-un costum indian, pe jumătate goală.

Privind-o pe Gipsy, ea întrebă în limba engleză:

— Cine e acest copil?

— Nu e copil, e femeie, răspunse răpitorul. Şi zicând aceste cuvinte el despleti părul blond al fetei, care căzu în bucle pe umeri.

— Numele ei? întrebă indiana.

— Gipsy.

— Ce a decis Lumină?

— Ca să meargă să se prosterneze la picioarele tronului zeiţei şi să-i implore iertarea.

Gipsy nu pricepu.

Cu toate acestea, ea se înfioră din tălpi până în creştet văzând surâsul crud care flutura pe buzele acestei femei.

Capitolul LXIII

Indiana, luându-o pe Gipsy îi zise:

— Haide!

Gipsy era cu totul zăpăcită. Ea pricepea că ceva se pregătea pentru dânsa.

Totuşi, văzându-se în faţa unei femei căpătă puţin curaj.

Ea era încântată să aibă de-a face cu o persoană de acelaşi sex, decât cu acel om, care îi pusese pumnalul în gât.

De altfel, nu-şi petrece cineva copilăria printre ţigani fără să devină superstiţios şi să creadă în fatalitate…

De trei sferturi de oră de când Gipsy se afla în mâinile acestor oameni necunoscuţi, ea îşi spunea: „Mi-am meritat soarta. Dacă nu l-aş fi înşelat pe protectorul meu, dacă nu mi-aş fi părăsit odaia fără să-l înştiinţez, aş fi încă în libertate.”

Şi, aplecându-şi fruntea sub această pedeapsă a destinului, Gipsy, fără forţă şi fără voinţă, se lăsă condusă de acea femeie.

Aceasta o puse să traverseze grădina şi nu se opri decât la treptele unui mic peron, care se afla în faţa casei.

Omul care o răpise pe Gipsy dispăruse deja.

Indiana deschise uşa sălii şi o împinse pe Gipsy înaintea ei.

Aici era foarte curat.

Indiana puse lampa pe o masă şi o întrebă pe tânăra fată în limba engleză:

— Cum te numeşti?

— Gipsy.

— Când ai fost arestata?

— Acum o oră.

— Ţi-e foame? Ţi-e sete?

Aceste stranii întrebări o liniştiră puţin pe Gipsy. Ei i se păru chiar că faţa cea aspră a indienei se mai îndulci puţin.

— Nu mi-e nici foame, nici sete, răspunse ea.

— Trebuie să ştii, reluă, indiana, că o dată ce vei intra în templu, nu vei mai putea nici să bei, nici să mănânci.

Gipsy nu pricepu şi reluă:

— Nu mi-e foame!

— Cum vrei! îi zise indiana.

Şi fizionomia ei, un moment îmblânzită, îşi recăpăta expresia crudă şi sălbatică.

La capătul sălii se afla o uşă către care indiana se îndreptă ţinând-o pe Gipsy de mână.

În această uşă se bătu de trei ori în chip neregulat.

La a treia bătaie, uşa se deschise.

— Intră! zise indiana.

Şi o împinse pe Gipsy înăuntru.

Apoi uşa se închise.

Gipsy rămase pe întuneric.

Ea se întoarse, dar femeia dispăruse.

Gipsy era singură.

Spaima o cuprinse. Ea chemă într-ajutor.

Vocea ei răsună cu un ecou depărtat.

„Oh! Dumnezeul meu! murmură Gipsy, unde sunt?”

Şi nu îndrăzni să facă nici un pas înainte, temându-se să nu cadă într-o prăpastie.

Apoi ea căzu în genunchi şi un nume ieşi din pieptul ei.

Nu era numele lui sir Arthur Newil.

Era acela al omului care o salvase deja o dată; numele lui Rocambole.

Dar Rocambole nu veni în ajutorul ei şi nimeni nu-i răspunse.

Deodată, întunericul ce se afla în jurul ei fu străbătut de o rază de lumină.

Apoi un punct roşiatic se lumină în faţa ei.

Acest punct se mări câte puţin şi deveni asemenea cu un soare, ale cărui raze trec printr-o ceaţă. În acelaşi timp, întunericul se risipi şi i se păru că se afla într-o rotondă ce era luminată de sus.

Într-adevăr o lampă lumina în mijloc.

Încă o dată Gipsy se simţi stăpânită de curiozitate.

Ea privi în jurul său.

Pe măsură ce lumina lămpii se mărea, Gipsy vedea că pe zidurile rotondei se aflau nişte picturi ciudate şi semne misterioase.

În fine, în capătul celălalt, drept în faţa ei, văzu ceva negru, gigantic şi monstruos.

Gipsy crezu că vede una din acele statui de bronz, ce se află în pieţele publice şi care reprezintă pe vreun personaj celebru.

Dar, după lampa cea mare, altele mai mici se luminară puţin câte puţin.

Şi atunci rotonda fu luminată ca o sală de bal.

Picturile de pe ziduri străluciră în toată bogăţia coloritului lor, reprezentând subiecte barbare.

India întreagă, cu religia ei misterioasă, divinităţile sale monstruoase, obiceiurile sale stranii, apăreau în zugrăveala acelor ziduri.

Gipsy se afla într-o pagodă.

O adevărată pagodă indiană.

O pagodă la Hampstead, adică aşa aproape de Londra?

Dar privirile fetei nu erau atrase de picturile de pe zid.

Ochii ei erau atraşi de acea statuie gigantică care se afla în faţa ei.

S-ar fi zis că monstrul de piatră şi bronz fascina tânăra fată.

Această statuie era aceea a zeiţei Kali, teribila divinitate adorată de strangulatori.

Niciodată un picior sau un sculptor vrând să facă un monstru sau un chip de femeie n-ar fi reuşit mai bine.

Era imaginea teribilă a zeiţei căreia îi plăcea mirosul de sânge omenesc şi care se înconjura în raiul ei de fete tinere strangulate din ordinul său.

Şi Gipsy, înspăimântată, nu-şi putea dezlipi ochii de la acel monstru şi, pentru a doua oară, căzu în genunchi.

Atunci se deschise o uşă în fundul pagodei.

Gipsy se uită în partea de unde venea zgomotul.

Prin acea uşă intrară patru femei negre îmbrăcate în alb, şi având pe braţe brăţări mari de aur. Ele intrară în pagodă şi înaintară încet spre Gipsy.

Cea care mergea în fruntea lor, îi puse mâna pe umăr şi îi zise:

— Tu eşti fericită, căci sufletul tău se va duce în curând să se odihnească la picioarele tronului zeiţei.

Gipsy simţi că înnebuneşte.

Ea pricepu acum că trebuia să moară.

Capitolul LXIV

Gipsy ghici soarta care o aştepta.

Femeia care îi pusese mâna pe umăr şi îi spusese: „Tu eşti fericită!” adăugă:

— Vei urca în curând la picioarele tronului zeiţei Kali şi o vei vedea în toată gloria şi puterea ei. De aceea trebuie să te pregăteşti.

Vorbind astfel, le făcu un semn celorlalte.

La acest semn, celelalte trei femei începură să o dezbrace pe Gipsy.

Tânăra fată se lăsă.

Ea era ca moartă şi nu se mai gândea să opună nici cea mai mică rezistenţă.

După ce îi scoaseră tot ce avea pe dânsa, o lăsară cu totul despuiată.

Gipsy nu scotea nici un cuvânt; numai repetă în gândul ei numele aceluia care era protectorul ei şi pe care îl înşelase.

Femeia care i se adresase, după ce a fost despuiată, se îndreptă spre statuia monstruoasă a zeiţei Kali.

La picioarele acestei hidoase divinităţi se afla o lampă.

Cu torţa pe care ea o avea în mână aprinse această lampă.

Apoi celelalte femei o luară pe Gipsy de mână, o conduseră aproape de statuie şi o siliră să îngenuncheze.

Gipsy nu rezistă.

Atunci, cele patru femei se luară de mână, începură să cânte un cântec ciudat şi să joace hora în jurul fetei. Dansul lor dură peste o oră.

După ce terminară cu dansul, una din ele trase o cutie şi scoase un pachet.

Era o rochie lungă, fără talie şi fără mâneci.

Această rochie, făcută din mătase galbenă, era acoperită de picturi ciudate.

Aceste desene şi aceste picturi reprezentau una din miile de încarnaţii ale lui Vişnu.

Faimosul elefant alb, adorat de indieni, era reprodus pe piept.

Partea de jos a rochiei şi la gât era muiată cu un fel de gumă care, după miros, dacă Gipsy ar fi avut prezenţă de spirit, ar fi recunoscut-o ca o răşină.

Dar Gipsy nu mai avea cunoştinţă de rolul pe care-l juca şi de ceea ce se petrecea în jurul ei.

Ea fu silită să îmbrace acea rochie.

După aceea, una din cele patru femei îi spuse:

— Mâine seară când stele vor apare pe cer, sufletul tău va părăsi corpul şi va începe călătoria cea mare. Pregăteşte-te deci prin post şi rugăciune să apari în faţa zeiţei Kali.

— Pregăteşte-te! Pregăteşte-te! repetară în cor celelalte femei.

Apoi, la un semn al celei dintâi, ele se îndepărtară.

Gipsy, înnebunită de spaimă stătea prosternată la picioarele monstrului de piatră.

Le urmări cu privirea pe acele femei care se îndepărtau spre uşă.

Apoi uşa se deschise şi se închise.

Pagoda era tot luminată de acele lămpi suspendate în tavan şi de aceea care ardea în faţa monstruoasei statui.

Dar, puţin câte puţin, lumina deveni mai slabă.

Apoi lămpile din tavan se stinseră una câte una.

Nu mai rămase decât aceea din faţa statuii.

Aceasta ardea şi proiecta lumina sa pe picturile ce se aflau pe braţele, picioarele şi pieptul monstrului.

Gipsy, înnebunită de spaimă, o privea pe zeiţă, care părea că exercită asupra ei o misterioasă fascinaţie.

Pe măsură ce lămpile se stingeau şi pagoda reintra puţin câte puţin în întuneric, fascinaţia se mărea.

Ea ajunse la un moment dat aşa de mare, încât Gipsy se ridică şi o putere nevăzută părea că ar atrage-o spre monstru.

Fiecare braţ, fiecare picior reprezenta o scenă diferită, dar care, după cum se va vedea, erau în legătură cu altele.

Pe piciorul stâng, se vedea o fată tânără, înconjurată de familia sa, sub frunzişul unui arbore.

Nişte muzicanţi negri băteau în nişte tobe împodobite cu clopote.

Altele cântau la flaut.

O matroană răspândea flori pe pământ, iar tânăra fată le călca în picioare.

Părinţii surâdeau.

Era ca şi tinereţea Almeei.

Gipsy avu iluzia că acea fată îi seamănă.

Trecând de la piciorul stâng la cel drept, Gipsy regăsi pe tânăra fată.

Dar scena se schimbase.

Ea era cu picioarele şi mâinile legate, culcată pe spinarea unui cal, care fugea pe câmpie.

Se vedea că ea era cuprinsă de spaimă şi că fusese smulsă de la familia ei.

Un râs sălbatic flutura pe buzele răpitorului.

În jurul acestuia galopau alţi cavaleri înarmaţi cu săgeţi şi ţinând în mână teribilul laţ al strangulatorilor din India.

Pictorul zugrăvise foarte bine spaima tinerei femei şi bucuria sălbatică a acelora care o răpiseră.

Gipsy continuă să privească.

Fascinaţia crescând, ea se urcă pe piedestalul statuii şi se uită la picturile de pe braţe.

Braţul stâng continua misterioasa istorie a tinerei fete.

Lucru straniu!

S-ar fi zis că Gipsy vedea desfăşurându-se propria ei istorie!

Tânăra fată era în mâna matroanelor.

Ea fusese despuiată de haine şi fusese îmbrăcată într-o rochie la fel cu aceea pe care o purta Gipsy.

Pe când tânăra fată era prosternată în faţa statuii, care nu era alta decât reproducerea în miniatură a zeiţei Kali, nişte oameni veneau şi aduceau pe umeri nişte lemne aşezându-le unele peste altele.

Gipsy, înspăimântată, vru să-şi întoarcă ochii.

Dar fascinaţia exercitată asupra simţurilor sale triumfă în faţa voinţei sale.

Ea privi fără voie şi privirea sa se fixă asupra pieptului monstrului.

Pieptul reprezenta ultima scenă a dramei.

Tânăra fată se urcase pe rug.

În jurul rugului matroanele dansau foarte ciudat. Flacăra se urca şi începuse să ardă partea de jos a tinerei fete.

Dincolo de cercul descris de matroanele care dansau, poporul asista la acel supliciu cu o curiozitate avidă.

De astă dată, Gipsy întoarse capul şi cobori clătinându-se de pe piedestal.

Ea citea propria sa istorie.

Şi, ca şi cum s-ar fi supus unui instinct de conservare, căută să se depărteze de monstru şi să fugă. Dar în acel moment se auzi un zgomot.

Întorcându-se, văzu o uşă deschizându-se şi ea scoase un ţipăt.

Doi oameni cu faţa înnegrită aduceau un al treilea.

Acesta se zbătea şi părea că nu vrea să intre în pagodă.

Şi acest al treilea personaj era cauza ţipătului pe care Gipsy îl scosese, căci ea îl recunoscuse.

Capitolul LXV

Era sir Arthur Newil, pe care Gipsy îl vedea intrând.

Pentru ca să înţelegem ce s-a petrecut trebuie să ne întoarcem cu o oră în urmă, adică în momentul când, auzind o cheie în broască, sir Arthur crezând că e Gipsy se repezise pe coridor.

În acel moment, vă amintiţi, două mâini robuste îl înhăţaseră de gât şi fusese răsturnat la pământ şi legat.

Lupta fusese aşa de scurtă, încât doamna Barclay, bătrâna guvernantă, nu auzise nimic.

Se puse pe capul lui sir Arthur unul din acele capişoane de lână ce se pun pe capul spânzuraţilor, înainte de a fi executaţi.

Apoi îl luară, ca şi cum ar fi fost un pachet şi plecară. El simţi că este pus într-o trăsură şi că cineva se aşezase lângă dânsul. Care era soarta sa? A cui victimă era?

Iată ceea ce sir Arthur, pe jumătate înăbuşit dar păstrând un rest de prezenţă de spirit, se întreba.

Trăsura o simţea că mergea cu cea mai mare iuţeală.

Ea alerga aproape de o oră: apoi păru că îşi încetineşte mersul şi sir Arthur pricepu că urcă la deal.

În fine ea se opri.

Două braţe robuste îl înhăţaseră şi îl ridicară pe sus. Când fu jos auzi o voce ce-i spunea:

— Dacă nu vrei să mori, umblă!

În acelaşi timp fu îmbrâncit.

Orice rezistenţă era zadarnică şi sir Arthur începu să umble.

După câţiva paşi vocea îi spuse:

— E o scară, urcă.

Sir Arthur urcă vreo şase trepte. Numai solul pe care călca se schimbase. După nisip, acum picioarele călcau pe parchet. Apoi auzi zgomotul unei uşi ce se deschidea şi el fu împins înăuntru.

În acelaşi timp i se scoase capişonul.

Sir Arthur privi în jurul său.

Era într-o mică sală pătrată, luminată de o lampă care se afla pe marmura sobei.

Mobilierul acestei odăi n-avea nimic excentric.

Coborându-l pe sir Arthur din trăsură, îi dezlegară picioarele, fapt care îi dăduse o oarecare libertate.

Dar mâinile îi erau tot legate la spate.

Lucru ciudat! După ce i se scoase,capişonul, sir Arthur rămase singur.

Uşa pe care el intrase se închise la loc şi oamenii care-l aduseseră, fără îndoială se retrăseseră.

Unde era?

Ce voiau de la dânsul?

El îşi puse aceste două întrebări şi nu-şi putu răspunde.

Se întoarse, se apropie de uşă şi văzu că era încuiată. O fereastră atrase privirile lui.

Se duse spre acea fereastră şi cu umărul ridică perdelele.

Fereastra avea zăbrele şi obloane.

Îi era deci imposibil să ştie unde se află.

Era singur de câteva minute, când deodată se deschise uşa.

Două personaje intrară unul după altul.

Unul era îmbrăcat ca un gentilom. Celălalt în uniforma regimentului de cipays.

Faţa sa era bronzată şi era cu picioarele goale, având pe cap un turban pus după moda indiană.

Acest om avea o statură colosală şi umerii lui arătau o forţă ieşită din comun.

Celălalt, din contră, îmbrăcat ca gentilom avea pe faţă o mască neagră.

Când cei doi oameni intrară, gentilomul făcu un semn indianului.

Acesta scoase legătura pe care sir Arthur o avea pe gură.

Dar nu-i dezlegă braţele.

Apoi, la un alt semn al gentilomului, indianul ieşi salutând după moda orientală şi arătând un mare respect omului care-i dăduse ordine.

Atunci gentilomul arătă un scaun prizonierului şi-i spuse:

— Ia loc, sir Arthur.

Acesta din urmă, auzind pronunţându-se numele său, se gândi încă o dată la amicii săi de la club, care răscoliseră

Londra pentru ca să afle secretul vieţii sale.

Încă o dată el se crezu victima unei mistificări imaginate de acei domni şi spuse omului mascat:

— Nu găseşti, domnule, că această glumă de prost gust se prelungeşte cam mult?

— Domnule, răspunse gentilomul, nici acei cărora mă supun, nici eu, nu ne-am gândit vreodată să glumim.

Accentul său era rece şi sir Arthur renunţă îndată la prima lui ipoteză.

— În fine, domnule, zise el, îmi vei spune cu ce drept, dumneata sau ai dumitale aţi pătruns la mine. de ce sunt aici. şi ce vreţi să faceţi?

— Da, zise gentilomul mascat, făcând un semn din cap.

— Atunci ascult, zise sir Arthur.

— Domnule, reluă gentilomul, te numeşti sir Arthur Newil?

— Da.

— Eşti văr cu miss Cecilia?

— Da.

— Casa de unde te-am răpit ai închiriat-o sub numele de William?

— Da.

— Cu scopul de a te întâlni cu o femeie?

— Asta nu priveşte pe nimeni, zise cu asprime sir Arthur.

— Vezi că te înşeli, reluă gentilomul.

— De ce?

— Această femeie care vine la dumneata în fiecare noapte nu ţi-a spus că iubindu-te se află într-un mare pericol?

— Într-adevăr, zise sir Arthur, care-şi aminti atunci de spaima fetei, pe care nu o cunoştea decât sub numele de Anna.

— Ştii cine e această femeie?

— Nu.

— Dar. o iubeşti?

— Din tot sufletul meu.

— Eşti în stare să-ţi sacrifici viaţa pentru ea?

— Oh! zise sir Arthur care îşi puse toată inima în această exclamaţie.

— Atunci nu te temi de moarte?

Sir Arthur tresări.

— Căci, continuă gentilomul, această femeie venind la dumneata, nu numai că şi-a riscat viaţa, dar a compromis-o şi pe a dumitale. În fine, zise gentilomul, îi ştii adevăratul nume?

— Nu.

— Profesia ei?

— Are vreuna?

Un râs ironic trecu prin masca gentilomului.

— Sir Arthur, zise el, dumneata un nobil, vărul mândrei miss Cecilia, iubeşti de doi ani o dansatoare de stradă, o fată din Wapping care se numeşte Gipsy ţiganca.

Sir Arthur scoase un strigăt teribil şi simţi tot orgoliul său revoltându-se, pe când sângele lui aristocrat i se urcă în faţă.

Capitolul LXVI

Pentru ca să înţelegem oroarea care se manifesta la sir Arthur Newil, trebuie să spunem ce reputaţie au ţiganii în Anglia.

Englezii nu sunt totuşi delicaţi în materie de alianţă. Un nobil ruinat se căsătoreşte cu fiica unui cârciumar milionar ca să-şi aurească blazonul său sau ca să capete destulă influenţă pentru ca să fie ales în Camera comunelor.

Un altul se aliază cu rasa indiană şi se căsătoreşte cu fiica unui nabab.

S-a văzut şi ceea ce e mai rar de altfel, un pair englez oferindu-i mâna sa unei fete pierdute.

Dar un englez nobil să iubească o ţigancă sau să o facă amanta lui, niciodată!

Abisul care îi separă pe ţigani e cu atât mai mare, cu atât mai adânc, cu cât guvernul se arată mai îngăduitor faţă de

dânşii, respectând moravurile lor stranii şi nedându-le dreptul de cetăţeni englezi.

Ţiganul trăieşte la Londra ca în pustiu. El este liber să facă ce vrea, practică religia sa ciudată, se căsătoreşte după obiceiul său, exersează diferite meserii sub protecţia poliţiei.

Dar dacă i se dă de băut un pahar, el sparge paharul după ce a băut.

Dacă un gentilom consimte într-o noapte să dea adăpost ţiganilor, după plecarea lor aeriseşte totul.

Se înţelege deci ţipătul de oroare scos de sir Arthur

Anna se numea Gipsy.

Şi acest nume era un indiciu suficient ce atesta că ea era ţigancă.

Şi pe această femeie el o iubise, o iubea încă. poate. Dacă ar fi avut mâinile libere, şi-ar fi pus mâinile peste faţă spre a-şi ascunde ruşinea. Omul mascat continuă:

— Sir Arthur, Gipsy are pe piept un tatuaj ciudat pe care trebuie să-l fi observat.

— Nu, zise sir Arthur.

— Acest tatuaj este de origine indiană, urmă gentilomul.

— Ei bine! întrebă sir Arthur, ce îmi pasă de asta?

— Dar fiindcă vrei să ştii ce se doreşte de la dumneata şi pentru ce eşti aici, trebuie să mă asculţi, zise gentilomul.

— Fie, vorbeşte.

— Gipsy este născuta în India.

— Bine.

— Ea e hărăzită zeiţei Kali.

— Ce îmi pasă?! zise sir Arthur.

— Aşteaptă. Orice fată hărăzită zeiţei Kali trebuie să moară virgină.

— Atunci, zise sir Arthur, care nu se putu opri să surâdă, de astă dată zeiţa Kali a fost păcălită.

— O păcăleală plătită cu moartea, zise cu răceală gentilomul.

Ce vrei să spui?

— Că Gipsy e condamnată.

— De cine?

— De noi.

Sir Arthur îl privi pe acest om care la prima vedere avea aerul unui englez paşnic.

— Cine eşti deci? întrebă el.

— La Londra, sunt un gentilom, în India sunt unul din şefii strangulatorilor. Pricepi?

Sir Arthur se înfioră.

Gentilomul continuă cu un accent sălbatic:

— Ceea ce Kali a ordonat, acei care o servesc vor executa cu credinţă. De aceea Gipsy va fi arsă de vie.

— Oroare! strigă sir Arthur.

— Şi complicele ei va avea aceeaşi soartă.

Sir Arthur scoase un nou ţipăt şi spaima dându-i o forţă supraomenească, îşi rupse legăturile de la mâini.

Dar deodată gentilomul fluieră.

Două uşi se deschiseră şi în acelaşi moment se repeziră şase indieni.

Aceşti oameni săriră la dânsul.

El încercă să se apere.

Dar într-o clipă fu redus la neputinţă.

— Mizerabililor! strigă el, că vreţi să ardeţi o ţigancă, puţin îi pasă guvernatorului: dar eu sunt un gentilom, un nobil.

— Vărul miss Ceciliei! răspunse batjocoritor gentilomul.

În acelaşi timp el îşi scoase masca.

— Sir George Stowe, murmură sir Arthur ca trăsnit.

— Sir George Stowe care vrea să se căsătorească cu miss Cecilia şi care pentru asta are nevoie ca sir Arthur să dispară pentru totdeauna, termină indianul.

Sir Arthur pricepu că era pierdut. El fusese legat foarte solid.

— Conduceţi-l lângă Gipsy ţiganca, zise sir George Stowe. Ei au douăzeci şi patru de ore să se pregătească de moarte!

Iată cum Gipsy îl văzuse pe sir Arthur Newil.

Şi scoţând un ţipăt de bucurie, ea alergase spre dânsul cu braţele întinse.

— Sir Arthur!

Nu era aceste raiul care se deschidea pentru sărmana fată?

Dar atunci se petrecu un lucru nemaiauzit, straniu şi pe care îl poate explica numai slăbiciunea naturii omeneşti.

Lui sir Arthur Newil îi era frică de moarte.

Acest om liniştit şi rece, care odinioară se gândise la sinucidere cu o linişte desăvârşită, a fost apucat de o spaimă nebună.

A fi ars de viu. Şi ars cu o ţigancă, amanta lui!

Chinurile supliciului şi ale infamiei în acelaşi timp.

Sir Arthur citise sentinţa sa de moarte în ochii lui sir George Stowe.

El ştia că nu trebuia să se aştepte la nici o milă de la un asemenea om!

Sir Arthur era într-o disperare fără margini şi când Gipsy se repezi la dânsul cu braţele întinse, el strigă:

— Înapoi! ţiganco! Înapoi! Mizerabilo! Mi-e silă de tine!

Gipsy scoase un ţipăt şi căzu în genunchi.

S-ar fi zis că ea fusese lovită în inimă.

Dar el în prada unei furii crescânde continuă:

— Nenorocito! deci pentru tine sunt aici? tu eşti cauza pieirii mele?

Şi începu să-i reproşeze amorul său.

Indienii care îl împinseseră în pagodă se retraseră.

Sir Arthur era singur cu Gipsy.

Fata albă ca marmura şi cu sângele îngheţat în vine îl privea uimită pe omul iubit cu atâta pasiune şi murmură: „Oh! e un laş!”

Apoi ea avu o explozie de durere şi strigă:

— Moartea poate să vină acum! Nu mă mai tem de dânsa.

Capitolul LXVII

Gipsy era liberă în mişcările sale.

Sir Arthur Newil, din contră, avea picioarele şi mâinile legate la spate.

Orice om are o oră de eroism şi o oră de laşitate în viaţa sa.

Ora de laşitate venise pentru sir Arthur Newil. Îi era frică de moarte!

Poate că n-ar fi tremurat la gura unui tun şi sub securea unui călău.

Dar această moarte teribilă prin foc, arunca atâta spaimă în sufletul său, încât amorul său pentru Gipsy dispăruse pe moment.

Mai întâi, culcat pe pardoseala pagodei, se rostogoli cu furie şi continuă să o acopere de înjurături pe aceasta femeie pe care o iubise aşa de mult.

Apoi, această agitaţie a fost urmată de o disperare tristă şi tăcută.

Singura lampă aşezată în faţa monstruoasei statui continua să proiecteze o lumină dubioasă şi aproape mormântală în jurul ei. După ce se linişti, sir Arthur privi în jurul său.

Picturile, prost luminate, aveau un aspect fantastic. Cum era culcat pe spate, sir Arthur se uita în tavanul pagodei.

I se păru atunci că statuia colosală a zeiţei Kali se apropia de tavan pentru ca un om care ar fi fost în picioare să poată ajunge la tavan.

Şi vertical deasupra statuii, sir Arthur observă o deschizătură destinată, fără îndoială, să lumineze pagoda în timpul zilei.

Condamnatul, ale cărui minute sunt numărate, are până în ultimul moment o vagă speranţă de scăpare.

Sir Arthur, care ripostase până atunci, avu deodată speranţa evadării prin această deschizătură.

Să escaladeze monstrul, să se urce pe capul lui şi prin acea deschizătură să ajungă pe acoperişul pagodei, toate acestea i se părură cu neputinţă lui sir Arthur.

Dar pentru ca un asemenea plan să fie pus în execuţie, trebuia ca sir Arthur să nu fie legat.

Şi acest om pe care frica de moarte îl făcuse laş, acest om care o ultragiase pe Gipsy, pe femeia care pentru dragostea sa îşi riscase viaţa, acest om să fie şi mai laş încă.

El recurse la dânsa.

Gipsy, pe jumătate moartă, zdrobita de durere, stătea la picioarele statuii.

Gipsy găsea că întârzie prea mult călăii ei.

Ea simţea în inimă o durere fără margini şi o ruşine imensă.

Ea roşi că-l iubise pe sir Arthur Newil după cum el roşise aflând că ea e o ţigancă.

El întoarse ochii spre dânsa şi nici nu avu milă de durerea ei.

Acest om voia să trăiască cu orice preţ.

— Gipsy! şopti el.

Ea nu-i răspunse.

— Gipsy! repetă el din nou.

De astă dată ea întoarse capul şi se uită la dânsul.

— Gipsy, mai zise el, eşti resemnată să mori?

Ea făcu un semn din cap şi îşi reluă atitudinea ei disperată.

— Cu toate acestea, dacă ai vrea, am putea să ne salvăm.

Gipsy se mulţumi să-l fixeze pe sir Arthur cu indiferenţă.

— Da, reluă el, însufleţindu-se, dacă ai vrea, am putea fugi.

— Cum? zise ea cu nepăsare.

— Priveşte deasupra ta, reluă el. Nu vezi o cupolă în geamuri?

— Văd, zise ea.

— Urcându-ne pe acel monstru de piatră, s-ar putea ajunge acolo.

— Ah! răspunse ea.

— Şi dacă ai vrea să mă dezlegi.

Vocea lui devenise rugătoare.

Gipsy se sculă şi se apropie de dânsul.

— Întoarce-te! îi zise ea.

Sir Arthur se culcă pe pântece.

Atunci tânăra fată, cu acea îndemânare specifică femeilor, îl dezlegă pe sir Arthur.

Şi acesta era mulţumit, căci, îi revenea speranţa la viaţă.

În fine, mâinile şi braţele lui fură libere.

Arunci el îşi dezlegă singur legăturile de la picioare.

Când fu liber pe mişcările sale, scoase un ţipăt de bucurie.

Gipsy se culcase din nou la picioarele statuii şi-şi reluase atitudinea sa tristă.

Dar sir Arthur nu băgă de seamă aceasta. El era liber.

Şi repezindu-se spre statuie, începu să o escaladeze cu energia şi îndemânarea unui clovn.

Gipsy îl urmărea cu privirea.

El se agăţă de draperiile de piatră ce reprezentau rochia zeiţei; se urcă mai întâi pe genunchii ei, apoi pe unul din braţele sale, apoi îi înconjură gâtul cu mâinile sale şi ajunse pe cap, punând un picior în gura monstrului.

În fine, printr-o ultimă sforţare se află în picioare pe capul zeiţei.

De acolo cu mâinile ajungea la cupola de sticlă.

Fiecare geam era încadrat în fier şi destul de mare pentru ca prin geamul spart să poată trece un om.

Instinctul de conservare dă celor mai obişnuiţi oameni o energie şi o inteligenţă ieşită din comun.

Odată acolo, sir Arthur pricepu că cel mai mic zgomot putea să-l piardă.

El avea în deget un inel cu o piatră de diamant.

Sir Arthur îşi scoase inelul şi tăie unul din geamuri.

Gipsy auzi un zgomot surd.

Geamul era desprins.

Atunci sir Arthur îi spuse:

— Vino! urmează-mă.

Dar Gipsy nu se mişcă.

— Nu vrei să fugi? repetă el.

Ea clătină din cap fără să răspundă. Sir Arthur trebuia să fie laş până la capăt. El nu mai insistă şi dispăru prin acea gaură.

Atunci Gipsy îşi întoarse capul şi murmură: „Când oare vor veni călăii?”

În acest timp sir Arthur Newil se urcase pe acoperişul pagodei.

Se făcea ziuă. La acea lumină sir Arthur putu recunoaşte locul unde se afla.

El era la Hampstead.

Londra se zărea în depărtare la picioarele sale.

În jurul pagodei se întindea grădina plantată cu arbori mari, pe care Gipsy o traversase condusă de indiană. Unul din aceşti arbori ajungea până la acoperiş. Grădina era pustie.

Acest arbore era calea salvării şi sir Arthur lunecând pe dânsul ajunse până la pământ.

Să escaladeze grilajul şi să iasă în stradă era o jucărie pentru un om care nu voia să fie ars de viu.

Odată ajuns în stradă, sir Arthur nu avea decât să alerge la poliţie şi să-l denunţe pe sir George Stowe.

Dar, făcând asta, o salva pe Gipsy.

Şi numai atunci sir Arthur Newil observă că fusese un laş.

Şi îi fu frică să se regăsească faţă în faţă cu ţiganca şi să roşească în faţa ei.

Şi sir Arthur, părăsind-o pe Gipsy, începu să fugă înspre Londra.

Capitolul LXVIII

Să ne întoarcem acum la Rocambole, sau mai bine la Marmouset, pe care îl trimisese să-l prevină pe Milon şt banda sa.

Marmouset, după cum vom vedea, era înzestrat cu o inteligenţă rară.

Dacă Marmouset ar fi fost soldat, ar fi vrut să devină mareşal al Franţei.

Marmouset era însă un hoţ şi singura lui ambiţie era să se arate demn de încrederea lui Rocambole.

Stăpânul devenise pentru dânsul un fel de divinitate şi voia cu orice preţ să merite stima lui.

Deci, Marmouset se grăbise să execute ordinele lui Rocambole.

Dar când ieşea din acea casă şi trecea prin faţa cârciumii unde cu două ore înainte îi găsise pe cei doi indieni care îl puseseră pe urmele lui Rocambole, privirea lui fu atrasă de un nou personaj, care i se păru straniu. Acest personaj era o femeie.

Această femeie, îmbrăcată ca o irlandeză, era de o talie gigantică.

Marmouset era un băiat care trăgea concluzii, din orice lucru.

O voce secretă îl înştiinţa că era vreo legătură între această femeie şi persecutorii misterioşi ai ţigăncii.

„La urmă, se gândi el, am picioare bune, şi voi alerga până la Milon”.

Şi intră în cârciumă.

Pentru un cârciumar el nu era necunoscut şi observase că acel tânăr vorbea numai prin semne.

El era surdomut în ochii cârciumarului şi a celor câţiva muşterii care-l văzuseră deja.

Marmouset intră şi-şi puse un deget la gură.

Asta însemna:

— Mi-e sete.

Cârciumarul îi arătă pe rând băuturile. El alese whisky şi bând paharul său se uită cu coada ochiului la irlandeză.

Aceasta, stând lângă tejghea, vorbea cu un om scund. Marmouset, ştim, nu înţelegea limba engleză, aşa îi venise ideea să o facă pe surdomutul.

El însă asculta cu atenţie ce vorbea acel om cu irlandeza.

Deodată un nume îl făcu să tresară. „Gipsy!” „Bun! îşi zise el, mi-aş pune capul în joc că ea e din bandă”.

Apoi mai auzi un alt nume: „Sir Arthur”.

Acest nume îi era necunoscut dar pronunţat cu cel al lui Gipsy, părea că are pentru dânsul un înţeles misterios.

Şi în loc să părăsească cârciuma, Marmouset ceru prin semne un al doilea pahar. Cu un ochi el o supraveghea pe irlandeză, cu celălalt se uita în stradă.

Dar, deodată, Marmouset simţi o emoţie aşa de mare, încât rămase ca împietrit.

Gipsy cu hainele sale bărbăteşti trecea prin faţa cârciumii.

Marmouset nu se înşela niciodată.

Când el vedea pe cineva o singură dată, îl recunoştea sub orice costum ar fi fost. El o recunoscuse deci pe Gipsy.

Dar, în acelaşi timp, o văzu pe irlandeză punând un deget pe buze şi spunând „Waterloo-Bridge”.

Dar Marmouset ştia că bridge înseamnă pod.

În acelaşi timp irlandeza ieşi cu acel om.

Marmouset plăti şi ieşi şi dânsul.

În stradă avu un moment de ezitare şi trebuie să mărturisim că lucrul era foarte complicat.

Să se ducă să-l caute pe Milon, cum îi ordonase Rocambole?

Să o urmărească pe Gipsy pentru ca să ştie unde se duce dânsa?

Sau o va urmări pe irlandeză?

Marmouset supunându-se unei inspiraţii subite, hotărî ce trebuia să facă.

Irlandeza şi acel om se despărţiră la uşa cârciumii, schimbând un semn şi un cuvânt: „Waterloo-Bridge”.

La uşa cârciumii era o birjă şi Marmouset observă atunci că birjarul nu era altul decât acel om scund.

Marmouset nu găsea suficiente cuvinte spre a se felicita de înţelepciunea hotărârii sale.

Apoi, amintindu-şi de originea sa pariziană se strecură sub trăsură şi se agăţă de osia de sub roate.

Ceva îi spunea că lua astfel un drum sigur.

Trăsura plecă şi se duse la podul Waterloo.

Acolo se opri.

Marmouset nu se mişcă de la locul său, spunându-şi: „Mă prind că vor să o răpească pe Gipsy cu această trăsură”.

Şi aşteptă o oră.

De-odată Marmouset îl văzu pe birjar aruncându-şi ţigara.

În acelaşi timp el auzi nişte paşi grăbiţi.

Apoi văzu alergând o femeie şi doi oameni.

Pe femeie o recunoscu îndată după talia ei gigantică.

Era irlandeza.

Unul din cei doi oameni ducea în braţe ceva ce se zbătea.

Marmouset ghici că era Gipsy. El îşi mângâia patul revolverului.

Dar Marmouset era prudent şi se gândi că era mai bine să afle locul unde o duceau pe Gipsy, decât să încerce să o elibereze.

El rămase la locul său şi trăsura porni din nou, pe când irlandeza şi unul din cei doi oameni se îndepărtau.

Capitolul LXIX

Marmouset făcu următorul raţionament: „Ei o răpesc pe Gipsy pentru ca stăpânul să o caute şi să-l facă să cadă într-o cursă. Deci nu Gipsy, ci stăpânul e în pericol! Deci să vedem unde o conduc!”

Marmouset se înşela, dar greşeala lui trebuia să aibă un rezultat bun.

Agăţat sub roţi el se lăsa să fie dus pe înălţimile din Hampstead.

Când trăsura se opri la porţile casei roşii, Marmouset putu să observe acea casă, în timp ce Gipsy era băgată în acea curte.

Desigur, dacă i s-ar fi zis în acel moment lui Marmouset: „Gipsy va fi arsă de vie!” n-ar fi ezitat nici un moment. Ar fi intrat în grădină cu revolverul în mână şi s-ar fi bătut ca un leu spre a o elibera.

Dar Marmouset ştia istoria ţigăncii.

Irlandeza din taverna „La Regele George” i-o povestise.

Gipsy nu putea să se mărite.

Dacă Gipsy se mărita, soţii ei erau strangulaţi, dar ei nu i se întâmpla nimic.

Marmouset nu ştia decât atât.

El lăsă ca poarta casei să se închidă şi răpitorul să se urce din nou în trăsură şi să pronunţe acest cuvânt:

— Sir Arthur Newil.

Acest nume Marmouset îl mai auzise deja odată din gura giganticei irlandeze care ajutase la răpirea fetei, când ea vorbea în cârciumă cu birjarul.

Şi Marmouset din ce în ce mai intrigat, rămase la locul său pe când trăsura se întorcea în Londra cu toată iuţeala.

Marmouset, ajungând la Tamisa, se gândi un moment să se ducă să-l înştiinţeze pe Rocambole, după ce se va duce la Milon şi la banda sa.

Dar, cugetând mai mult, stătu pe loc.

Numele de sir Arthur Newil nu-i ieşea din minte.

Dincolo de pod trăsura se opri din nou un moment şi se mai urcă un alt om.

Se mai pronunţă încă o dată numele de sir Arthur Newil.

Marmouset se jură să meargă până la capăt.

Trăsura se duse în acel cartier liniştit, unde sub numele de William, sir Arthur îşi ascundea dragostea.

Marmouset asistă deci din ascunzătoarea lui la evenimentele pe care le-am povestit deja.

El îi văzu pe cei doi oameni coborând din trăsura şi intrând în casă cu o cheie falsă.

Apoi se auzi zgomotul unei lupte în interior.

În fine îi văzu pe cei doi oameni ieşind şi aducându-l pe sir Arthur în braţele lor.

Trăsura porni din nou şi merse pe acelaşi drum.

Dar Marmouset coborî, zicându-şi: „Ştiu acum totul. Ei se duc în acelaşi loc. De astă dată mă duc să-l previn pe stăpân.”

Şi pe când trăsura urca spre Hampstead pentru a doua oară, Marmouset se duse spre White-Chapelle.

Rocambole învăluit în mantaua sa veghea la uşa fetei.

El credea că Gipsy doarme, căci nu auzea nici un zgomot în camera sa.

Rocambole ştiindu-l pe Milon şi pe ceilalţi din banda sa risipiţi prin cartier, era foarte liniştit şi desigur gândul lui era foarte departe de Londra, când Marmouset urcă grăbit scara.

El plecase de două ore.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Rocambole, văzându-l venind în fugă. Nu l-ai găsit pe Milon?

— Nici nu m-am dus la Saint-Paul, zise pe şoptite Marmouset.

— Şi de ce asta?

— Pentru că am avut alte lucruri de făcut. Eu ştiu unde au dus-o pe Gipsy.

— Gipsy!

— Da, zise Marmouset, pe când păzeai cuibul, pasărea nu mai era acolo.

— Gipsy nu mai e în odaia sa?

— Nu.

Rocambole deschise uşa cu o lovitură de umăr şi se opri mut de mirare în prag.

Luna, care strălucea pe cer, lumina odaia sărăcăcioasă a fetei.

Odaia era goală.

Rocambole atunci avu o tresărire, care la dânsul însemna întotdeauna o emoţie violentă. Apoi el murmură: „Ea n-a avut încredere în mine. Nu mai răspund de nimic. Să facă Dumnezeu ca să nu i se întâmple vreo nenorocire!”

El îl întrebă pe Marmouset.

Acesta îi povesti tot ce văzuse şi făcuse.

— Deci tu ştii unde e dânsa? întrebă el în fine.

— Da. Şi ştiu unde se află şi sir Arthur Newil.

La acest nume, Rocambole tresări.

El ştia că sir Arthur era vărul miss Ceciliei, logodnica lui sir George Stowe.

Dar ştia de asemenea că Gipsy avea un amant şi acest amant putea să fie sir Arthur Newil.

Raţionamentul lui Rocambole era foarte încurcat.

De ce au fost răpiţi Gipsy şi sir Arthur, aproape în acelaşi timp şi conduşi în acelaşi loc?

Punându-şi această întrebare, Rocambole simţi că se înfioară.

El îşi scoase ceasornicul.

Acesta arăta orele trei dimineaţa.

„Sau e prea târziu, zise el, sau prea devreme.”

Marmouset îl privea, puţin cam surprins.

Dar Rocambole îşi completă cugetarea:

— Dacă Gipsy şi sir Arthur au fost răpiţi, atunci ei au fost condamnaţi la moarte de către strangulatori.

— E cu putinţă? strigă Marmouset care se căia acum că nu încercase să o scape pe Gipsy.

— Cred că îmi aduc aminte, reluă Rocambole, că aceşti fanatici au obiceiul să-şi lase victimele să postească douăzeci şi patru de ore înainte să le sacrifice teribilei zeiţe. Cel puţin Gurhi mi-a afirmat asta.

— Ei bine? zise Marmouset.

— Ei bine! dacă e aşa, avem vreme până diseară să luăm măsurile necesare spre a-i elibera.

— Şi dacă amintirile te înşeală, stăpâne?

— Atunci, e prea târziu. ei sunt morţi!

Marmouset îşi frângea mâinile cu disperare.

— Sunt un dobitoc! murmură el.

Rocambole şi el coborâră în stradă. Cârciuma era tot deschisă şi plină de muşterii. Deodată Marmouset îl strânse de braţ pe Rocambole.

— Vezi! zise el.

— Ce?

— Pe irlandeză.

Într-adevăr Rocambole zări acea femeie înaltă împreună cu omul cel scund, adică vizitiul!

— Să intrăm, zise Rocambole, eu ştiu englezeşte şi, poate, că vom afla ceva.

La aceste cuvinte profesorul şi elevul apărură în cârciumă, vorbindu-şi prin semne şi jucând de minune rolul de surdomuţi.

Apoi ei se instalară la o masă alături de cea a irlandezei şi a birjarului.

Capitolul LXX

Birjarul şi irlandeza purtau o convorbire amoroasă. Omul cel scund spunea:

— De ce nu vrei să te căsătoreşti cu mine, Jenny?

— Nu zic că nu vreau, răspunse gigantica femeie, ci spun că n-a venit încă ora.

— De ce?

— Pentru că la formarea unei căsnicii trebuie ceva bani.

— Nu suntem pe cale să facem avere?

— Oh! zise irlandeza, mi s-au făgăduit multe, trebuie să vedem dacă se vor ţine de cuvânt.

— Şi ţi-au dat deja zece şilingi, astă seară, pentru mititica.

— Şi ţie douăzeci pentru cele două curse.

— Treizeci de şilingi e deja o sumă frumoasă. Da, dar gentilomul care ne-a ajutat pe amândoi trebuie să ne dea mâine zece lire.

— Ni le va da? spuse irlandeza cu un aer de îndoială.

— A te îndoi de cuvântul unui gentilom, e rău, Jenny, zise omul cel scund.

— Mă îndoiesc întotdeauna de cuvântul unui om care face târg pe drum, şi a doua zi nu ştii de unde să-l iei.

— Unde ţi-a dat întâlnire pentru mâine?

— La intrarea scuarului Saint-James, la orele 10 dimineaţa. Dar parcă ceva îmi spune că el nu va veni.

Rocambole, care vorbea cu Marmouset tot prin semne, nu pierdea nici un cuvânt din această convorbire.

— Ei bine, dacă vei avea cele zece lire, te vei căsători cu mine, Jenny?

— Vom vedea. Până atunci, noapte bună! Mă duc să mă culc.

Şi irlandeza se ridică.

În acelaşi timp omul cel scund plăti.

— Ascultă bine ce-ţi voi spune, îi zise Rocambole lui Marmouset.

Acesta răspunse printr-un semn din cap. Pantomima lui Rocambole însemna:

— Te vei duce la Hampstead; vei sta ascuns în jurul casei unde Gipsy e închisă şi mă vei aştepta. Vei avea grijă să observi totul. şi dacă cineva iese, nu-l vei scăpa din vedere decât după ce vei fi sigur de drumul pe care-l ia.

Marmouset făcu semn că pricepuse şi plecă.

Irlandeza se sculase de la masă, dar se aşezase lângă tejghea şi vorbea cu familiaritate cu cârciumarul.

Omul cel scund plecase şi Rocambole îl urmase.

La o sută de paşi de cârciumă, o mână se aşează pe umărul birjarului.

El se întoarse şi exclamă:

— Iată mutul.

El îl recunoscuse pe unul din cei doi oameni care vorbi au prin semne în cârciumă.

Dar se dădu înapoi surprins, când Rocambole îi spuse:

— Un cuvânt, camarade.

Să auzi vorbind pe un om pe care-l crezi mut, e întotdeauna o lovitura de teatru şi emoţia pe care o ai e greu de descris.

Rocambole vorbea foarte bine limba engleză, fără nici un accent străin.

— Te miră foarte mult că vorbesc? zise el.

— Oh! zise omul cel scund.

— Nu sunt mut, eu, reluă Rocambole; dar camaradul Rieu este mut, pricepi?

Explicaţia era aşa de curată încât emoţia omului cel scund se linişti.

Rocambole reluă:

— O iubeşti pe Jenny, irlandeza?

— E o femeie frumoasă, zise birjarul cu entuziasm.

— Şi dânsa nu te vrea?

— Ea spune că suntem prea săraci.

— Dacă ai avea o sută de lire, ea te va lua imediat de soţ.

— O sută de lire!

Şi birjarul rămase cu gura căscată.

— Şi nu depinde decât de tine să ai acea sută de lire.

Omul cel scund era din ce în ce mai uimit. Rocambole era în stare să nu se teamă de o luptă cu acest om scund.

El îl târî pe birjar sub felinar şi scoţând din buzunar un portofel i-l arătă că e plin de bancnote.

Birjarul rămase ca trăsnit.

— Tu poţi câştiga o sută de lire, repetă el.

— Ce să fac?

— Povesteşte-mi mai întâi ce ai făcut în noaptea asta.

— Bine! Apoi?

— Conducându-mă la locul unde i-ai condus pe rând pe Gipsy şi pe sir Arthur Newil.

Un birjar de felul acestuia e în stare de orice trădare.

El răspunse:

— Consimt!

Şi Rocambole îl luă de braţ şi se puseră pe vorbă.

În acest timp Marmouset alergă la Hampstead, pe drumul pe care îl făcuse.

Lucru rar la Londra, noaptea fusese luminoasă şi fără ceaţă, începând de la orele trei de dimineaţă.

Luna dispărea la orizont, dar pe cer apăreau primele raze ale aurorei, în momentul când Marmouset sosi sub zidurile casei roşii.

Această locuinţă misterioasă, care se deschisese pe rând pentru Gipsy şi sir Arthur Newil, părea abandonată.

Nici un zgomot nu se auzea; nici un semn de viaţă nu se manifesta în interior.

Dar cum Marmouset căuta un colţ întunecos şi ascuns ca să stea santinelă, după ordinele stăpânului, i se păru că vede ceva pe acoperiş.

Marmouset avea o privire foarte bună.

El se convinse îndată că acolo era o formă omenească, care mergea pe acoperiş.

Nemişcat la locul său, Marmouset îl văzu pe acest om apropiindu-se de unul din arborii ce se înălţau până la acoperiş.

Apoi el îl văzu dispărând, strecurându-se de-a lungul arborelui.

„Iată ceva nou, se gândi Marmouset”.

După zece minute acel om reapăru pe zidul înconjurător al parcului şi sări speriat în drum.

Apoi el o luă la fugă.

Atunci Marmouset îşi spune: „Desigur, acest domn nu e un locatar al imobilului.”

Şi alergând după dânsul îl ajunse şi îi spuse:

— Iertare domnule, nu cumva eşti sir Arthur Newil?

Sir Arthur scoase un ţipăt şi voi să fugă.

— Nu, zise el, nu, nu sunt eu sir Arthur Newil.

Dar Marmouset se agăţase de dânsul şi pe când sir Arthur se pregătea să-i dea un pumn, un alt om se repezi din mijlocul străzii şi-l luă de braţ.

— Sir Arthur, zise el, trebuie să ne dai veşti despre Gipsy ţiganca.

Acest nou personaj, desigur ghiciţi, nu era altul decât Rocambole, pe care birjarul amorezat îl adusese la Hampstead.

Capitolul LXXI

După fuga lui sir Arthur Newil, Gipsy îşi reluase atitudinea zdrobită a acelor care nu mai au nici o speranţă

pe lume şi aşteaptă moartea ca o salvare.

Omul pe care îl iubise, omul pentru care trebuia să moară era deci un laş!

El o ultragiase în mod grosolan, când nu avea speranţă să scape de moarte.

El o părăsise cu laşitate când găsise pentru dânsul calea salvării.

Gipsy aştepta deci moartea nu cu linişte, ci cu nerăbdare.

Ochii îi erau uscaţi, nu mai vărsau nici o lacrimă, ea nu mai scotea nici un suspin.

Totuşi, din când în când, un nume îi venea pe buze:

— Mamă!

Se gândea la această femeie încă tânără şi frumoasă, care o numise o oră fiica ei şi pe care strangulatorii o asasinaseră.

Şi un fel de bucurie sălbatică trecea atunci pe buzele sale.

Ea va muri; se va duce în lumea sufletelor, unde o va regăsi pe mama ei.

Acest gând o pregătea pe Gipsy pentru moarte.

Trecură mai multe ore.

Lămpile se stinseră şi lumina zilei pătrundea prin acea cupolă prin care fugise sir Arthur Newil.

Pagoda pierdea puţin câte puţin din acel aspect fantastic şi lugubru pe care îl avusese în cursul nopţii.

O rază de soare pătrunsese în pagodă.

Gipsy se întorcea din când în când spre uşă, căci i se părea că moartea vine prea încet.

În fine, începu să simtă chinurile foamei.

Corpul trăda sufletul care voia să zboare, natura vorbea mai tare decât spiritul.

O tortură fizică se adăugă suferinţelor ei morale.

Gipsy fu silită să se scoale şi să umble.

Ea se plimbă în jurul monstruoasei statui, aci cu un pas iute, aci cu un pas încet, punându-şi de multe ori mâna pe

pântece ca şi cum ar fi vrut să-şi depărteze chinurile foamei.

Pe la amiază se deschise uşa şi cele patru femei intrară.

„În fine!” se gândi Gipsy cu bucurie.

Femeile înaintau spre dânsa cântând un imn ciudat în limba indiană.

Dar deodată ele se opriră cu totul emoţionate.

Gipsy, nemişcată, le privea.

Ele observaseră dispariţia lui sir Arthur Newil. Şi nu se gândiră să o întrebe despre aceasta pe Gipsy.

Dar scoaseră nişte ţipete ascuţite, însoţite de cuvinte indiene, pe care Gipsy le percepu ca pe un apel.

Acest apel fu auzit, fără îndoială, căci uşa se deschise îndată şi intrară cei doi oameni care-l aduseseră pe sir Arthur în pagodă.

Cei doi oameni se opriră muţi şi consternaţi în prag.

Unul dintre ei, după un moment de ezitare, se apropie de Gipsy şi o întrebă:

— Unde e bărbatul care trebuia să moară odată cu tine?

Gipsy ridică mâna în sus fără să spună nici un cuvânt.

Acei oameni crezură că Gipsy le arată cerul.

Sir Arthur, tăiase geamul aşa de bine şi cupola luminată de soare era aşa de sus încât ei nu observară geamul ce lipsea.

Gipsy pricepu mirarea lor şi, amintindu-şi că-l iubise pe sir Arthur, cu tot dispreţul pe care el i-l inspira acum, avu milă de dânsul şi nu voi să-l trădeze.

— Unde e? repetă unul dintre oameni înaintând ameninţător spre Gipsy.

Fata răspunse liniştită:

— Zeiţa, în urma rugăciunilor mele, l-a graţiat; două genii s-au coborât din cer şi l-au luat.

Un poliţist englez ar fi râs de acest răspuns. Dar fanaticii scoaseră ţipete şi căzură în genunchi.

Ei se prosternară nu în faţa zeiţei Kali, ci în faţa fetei.

Femeile îi imitară şi sărutară poalele rochiei tinerei fete uimite.

Una din femei spuse:

— Dacă zeiţa a făcut o asemenea minune pentru tine, e un semn că ai meritat iertarea greşelii tale şi că eşti îndeajuns de purificată. Glorie ţie şi zeiţei.

Bărbaţii spuseră la rândul lor:

— Marele preot va ordona desigur ca tu să apari îndată în faţa zeiţei Kali, glorie ţie!

Şi bărbaţii şi femeile se luară de mână şi începură să danseze în jurul fetei intonând din nou imnul lor ciudat.

Gipsy se gândea la mama sa şi se ruga Dumnezeului creştinilor.

Şi pe când cele patru femei şi cei doi bărbaţi cântau, uşa pagodei se deschise fără zgomot.

Două noi personaje pe care Gipsy le vedea pentru prima oară, dar în care Rocambole l-ar fi recunoscut pe sir George Stowe şi pe baronul de Niwely, se iviră în prag.

Dintr-o privire ei putură constata dispariţia lui sir Arthur Newil.

Sir Arthur a evadat.

Pe unde?

Ochiul pătrunzător al lui sir George Stowe observă îndată locul.

Ceea ce indienii nu văzuseră, el observă imediat.

Sir Arthur probabil s-a urcat pe statuie ca să ajungă la cupolă, de unde desfăcuse un geam.

Indienii cântau şi spuneau întruna:

— Glorie ţigăncii Gipsy, care a obţinut de la zeiţă graţia amantului său; onoare sfintei Gipsy, care se va duce în curând în grădinile îmbălsămate ale zeiţei Kali.

Baronul Niwely era uimit.

Sir George se aplecă la urechea lui şi-i spuse:

— Sir Arthur a evadat; el se va duce la poliţie, va face zgomot mare. suntem pierduţi dacă nu ne grăbim.

— Ce vrei să spui, Lumină?

— Că astă-seară Gipsy va fi eliberată.

— Oh!

— Şi că trebuie să o ardem îndată.

La aceste cuvinte el înaintă până în mijlocul pagodei.

La vederea lui, cântecul şi dansul încetară.

Sir George Stowe se apropie de Gipsy şi-i spuse:

— Glorie ţie, favorita zeiţei Kali. Sufletul tău purificat nu va mai putea sta multă vreme în contact cu noroiul de pe pământ. Bucură-te, Gipsy, spiritul tău purificat va părăsi lumea. Bucură-te!

Şi fanaticul făcu semn.

La acest semn, oamenii ieşiră; apoi, după câteva minute, ei se întoarseră urmaţi de alţii.

Toţi aduseră lemne unse cu răşină şi le depuseră la picioarele statuii.

Femeile reluaseră cântecul şi dansul lor.

Oamenii aranjau rugul.

Sir George Stowe şi baronul Niwely asistau nepăsători la aceste pregătiri.

Gipsy căzuse în genunchi şi se ruga, invocând-o pe mama ei moartă.

Şi rugul se înălţa cu încetul şi, când a fost gata, cele patru femei o luară pe sărmana ţigancă şi o siliră să urce.

Gipsy nu opuse nici o rezistenţă.

Atunci sir George Stowe luă o torţă din mâna unui indian şi o apropie de lemnele înmuiate în răşină.

Capitolul LXXII

Rugul era destul de înalt pentru ea focul pus jos să nu ajungă îndată la lemnele de sus.

Lemnul începu să trosnească şi fumul să iasă.

Dar fumul în loc să se urce vertical, ceea ce ar fi făcut ca Gipsy să fie îndată înăbuşită, se îndreptă la dreapta şi la stânga pe pardoseala pagodei.

Acest fenomen neobişnuit avea drept primă cauză evadarea lui sir Arthur Newil.

Gentilomul desfăcuse un geam de la cupolă, şi prin acest geam se stabilea un curent de aer, care se opunea aparatului foarte ingenios inventat de sir George Stowe, aparat pe care el îl aşezase în tavanul pagodei, până deasupra locului unde de obicei se ardeau victimele.

Acest aparat în uzine se numeşte „furnizor”.

Fusese de ajuns însă un curent de aer spre a-l paraliza.

În acest timp lemnele ardeau şi trosneau.

Dar flacăra urma aceeaşi direcţie înclinată ca şi fumul.

Gipsy care stătea cu ochii înălţaţi spre cer şi aştepta moartea cu linişte, abia după zece minute a simţit câteva valuri de căldură.

Indienii, bărbaţi şi femei, dansau şi cântau în jurul rugului, mult mai sufocaţi de fum decât nenorocita ţigancă condamnată să fie arsă de vie.

Femeile cântau:

— Glorie, aceleia care merge, purificată prin foc, să o vadă pe marea zeiţă în toată maiestatea ei. Glorie ţigăncii Gipsy, aleasa zeiţei, logodnica mistică a unui strangulator din paradis!

Unul din oameni reluă:

— Auzul scânteietor al cerului indian, marea albastră şi stelele de aur nu sunt nimic pe lângă splendoarea raiului unde tronează Kali suverana. Ea are almee divine care dansează noaptea şi ziua neobosite şi muzicanţi care nu se odihnesc, niciodată. Aurul şi porfirul au fost întrebuinţate la construcţia palatului pe care-l locuieşte zeiţa Kali. Acolo trăiesc în mijlocul plăcerilor cele trei sute de zei, care sunt soţii ei. Acele tinere fete care au murit virgine şi pe care focul le-a purificat, vor găsi o fericire eternă! Glorie ţie Gipsy!

Una din matroane spuse la rândul ei:

— În curând sufletul tău se va duce să se prosterneze la picioarele zeiţei, care-i va da un corp de o mie de ori mai frumos.

— Ah! De ce nu ne este dat să te urmăm? De ce, mizerabili ce suntem, să rămânem înlănţuiţi pe pământ! Glorie ţie Gipsy, căci zeiţa îţi va da de soţ pe cel mai brav dintre fiii ei.

Şi pe când aceşti fanatici continuau să cânte şi să danseze în jurul rugului, Gipsy începu să simtă primele valuri de căldură.

Dar fumul nu se urca încă şi lemnele superioare ale rugului pe care stăteau picioarele victimei nu ardeau încă.

Şi în acest timp, calmi şi surâzători, cei doi fanatici, care la Londra erau luaţi drept gentilomi şi care nu erau decât sălbatici, sir George Stowe şi baronul Niwely, stăteau la distanţă, uitându-se la foc.

— Ţine cam mult! zise în fine sir George Stowe cu nerăbdare.

— Ţine mai mult decât în ziua când am ars-o pe mica negresă, zise Niwely.

— De ce nu urcă fumul?

— E ciudat.

Ei nu se gândeau la curentul de aer produs de geamul spart.

Şi Gipsy continua să murmure numele mamei sale şi să se roage la Dumnezeu să o ducă la dânsa.

În fine, fumul începu să urce şi flacăra să ajungă la partea superioară.

— În fine! murmură sir George Stowe.

— Totul va fi sfârşit în zece minute, răspunse baronul Niwely.

Indienii continuau dansul şi cântecele lor frenetice. Gipsy scoase un al doilea ţipăt, mai puternic ca cel dintâi.

Focul ajunsese la picioarele ei.

Dar, la acest al doilea ţipăt, apel suprem, ultima protestare a corpului care nu voia să moară pe când sufletul dorea aceasta, răspunse un alt ţipăt.

Un ţipăt de eliberare, un ţipăt de triumf!

În acelaşi timp se auzi o detunătură şi un glonţ şuieră.

Acest glonţ era, desigur destinat lui sir George Stowe; dar, fie că acesta făcuse o mişcare auzind acel ţipăt care părea că vine din cer, fie că ţintaşul n-a nimerit, căci cel ce căzu nu fu sir George Stowe.

A fost baronul Niwely.

În acelaşi timp, toate geamurile cupolei se sparseră şi o mulţime de oameni săriră pe statuie şi se lăsară să lunece la picioarele monstrului de piatră.

Toţi aceşti oameni, pe jumătate despuiaţi, cu faţa înnegrită, aveau pe piept un stigmat.

Acesta era stigmatul fiilor lui Siva, secta religioasă inamică adoratorilor zeiţei Kali.

Unul dintre ei, acela care părea a fi şeful, se repezi la rug şi-o luă pe Gipsy în braţele sale. Era şi timpul. căci flacăra urcase.

Indienii şi indiencele amăgiţi de acest stigmat căzuseră în genunchi ţipând şi cerând iertare.

Ei credeau în intervenţia zeului Siva.

Omul care pusese mâna pe Gipsy urcase din nou statuia şi, urmat de banda sa, dispărea prin cupolă.

Sir George Stowe îl recunoscuse.

Era acel misterios adversar, pe care de câteva zile, îl întâlnea mereu în drumul său.

Însă un alt om ar fi putut afirma că pretinsul şef al fiilor lui Siva era fals şi ar fi însufleţit astfel curajul indienilor. Dar acest om se zvârcolea în agonie şi nu putea vorbi.

Acesta era baronul Niwely!

Şi Gipsy era salvată!

Capitolul LXXIII

Trecuseră trei zile de la salvarea ţigăncii Gipsy.

În cursul acestor trei zile, doi oameni stătuseră nemişcaţi în casă.

Unul era George Stowe. Celălalt era sir Arthur Newil.

Sir George Stowe n-avea decât o teamă, că şi sir Arthur se va duce la miss Cecilia şi îi va destăinui totul.

El a putut să fugă din pagodă, să rătăcească pe străzile din Hampstead ca să i se piardă urma, să ajungă la Londra şi să aştepte noi evenimente.

Sir George Stowe ştia că toţi aceşti oameni pe care un ordin misterios îi întrunea în pagoda din Hampstead, au la Londra profesiuni în cursul zilei; că, dacă ei sunt strangulatori şi adoratori ai zeiţei Kali în umbră, revendică la lumina soarelui calitatea lor de cetăţeni englezi. Răpirea ţigăncii de pretinşii fii ai lui Siva era nu numai un eşec moral, ci o lovitură aproape mortală adusă puterii zeiţei Kali şi propriei lui autorităţi; a lui sir George Stowe, şeful suprem al strangulatorilor din Londra.

De când Gurhi îi făcuse destăinuiri lui sir George Stowe, acesta îl ţinuse ascuns la dânsul acasă.

Când se întoarse însă, venind din Hampstead, el putu constata că Gurhi dispăruse.

Fugise?

Fusese răpit?

Aceasta din urmă ipoteză era mai aproape de adevăr.

Numai Gurhi ar fi putut spune celorlalţi că pretinşii fii ai lui Siva nu existau.

Pe de altă parte, nici a doua zi, nici în zilele următoare, sir George Stowe nu primi nici un cuvânt de la Cecilia care, în cursul ultimei lor întrevederi, îi anunţase că unchiul ei, pair de Anglia, trebuia să-l invite în curând la masă.

Sir George Stowe îşi spunea deci: „Sir Arthur a spus totul şi vara sa l-a crezut.”

La rândul său, sir Arthur petrecuse trei zile tremurând.

Peste tot el vedea strangulatori.

Peste tot i se părea că aude şuierând laţul teribil.

Scăpat din mâinile lui Rocambole, care îl lăsase după ce-i dăduse informaţiile de care avea nevoie pentru ca să o scape pe Gipsy, sir Arthur se ferise să se întoarcă în casa închiriată sub numele de William.

El nu fusese de asemenea revăzut în cochetul apartament pe care-l avea în Piccadilly.

Sir Arthur se dusese să locuiască în Borough, un cartier popular, la hotelul „Capra Neagră” unde nu descindeau decât gentilomii din provincie, negustorii şi moşierii.

Acolo, el se îmbrăcase ca un burghez care vine să admire frumuseţile capitalei timp de câteva zile, pentru ca mai târziu, în oraşul său de reşedinţă, în faţa focului să povestească cele văzute.

Nu fusese revăzut în birourile Marinei, nici în Piccadilly, nici în Haymarket, nici în altă parte.

Seara se ducea să ia puţin aer pe marginea Tamisei, cu pălăria pe ochi şi înfăşurat în manta.

Când frica cuprinde un om, ea poate să-l conducă la capătul lumii.

Nu era de ajuns pentru sir Arthur că se deghizase, că se refugiase la Borough, că-şi schimbase numele, că la hotel se numea Johnson Wardle.

Nu, sir Arthur avea o aşa de mare spaimă de strangulatori încât se gândea să fugă din Anglia şi să se îmbarce pentru o colonie depărtată. Australia sau Cochinchina.

În acest scop el se prezentă într-o seară la birourile societăţii „West India Company” şi întrebă dacă nu e vreo navă gata de plecare.

I se răspunse că bricul „Goldsring” va pleca peste patru zile din portul Liverpool cu destinaţia Noua Caledonie.

Sir Arthur îşi plăti călătoria la clasa II, ceea ce era o măsură de prudenţă, sub numele de Johnson Wardle şi se întoarse la hotel pe gânduri.

Va lua el trenul în aceeaşi seară pentru Liverpool sau va rămâne la Londra?

După ce ezită mult timp, se hotărî să rămână la Londra, căci se credea mai bine ascuns decât la Liverpool.

Apoi suprimă plimbarea sa zilnică de pe marginea Tamisei şi se hotărî să se prefacă indispus şi să nu iasă din odaia sa până în momentul când va lua trenul pentru

Liverpool unde va ajunge cu o oră înainte de plecarea vaporului.

Sir Arthur Newil petrecuse deci două zile stând în pat, bând ceaiuri şi văitându-se de colici.

În seara celei de a treia zi, puţin înainte de a se face noapte, el spuse că se simte mai bine şi se sculă.

După două ore îşi făcu bagajul, căci cumpărase diferite obiecte necesare unei călătorii aşa de lungi până în Noua Caledonie.

Apoi ceru contul.

Şi după ce plăti se uită la ceasornic. I se părea că timpul trece prea încet până să trimită să i se aducă o trăsură, care să-l conducă la gară.

Deodată se auzi o bătaie în uşă.

Sir Arthur Newil păli şi limba îi îngheţă în gură. El nu cunoştea pe nimeni la hotel şi nu primise nici o vizită.

Se bătu pentru a doua oară.

Şi, pe când el ezita să răspundă, uşa se deschise şi un om intră.

Pe acest om, sir Arthur Newil îl recunoscu îndată. Era acela care-l înhăţase de guler, când fugea pe străzile din Hampstead.

Acest om era Rocambole.

Dar nu mai era Rocambole îmbrăcat ca matelot, ci Rocambole ca gentilom din tălpi până în creştet.

Şi Rocambole, salutându-l pe sir Arthur Newil închise uşa.

— Iartă-mă, domnule, zise el, ştiu că pleci astă-seară şi că te îmbarci mâine dimineaţă. Eu nu vreau deloc să pun piedică planurilor dumitale. Numai îţi voi cere un mic serviciu.

În acelaşi timp, Rocambole se descheie la haină şi, scoţând un revolver, adăugă:

— Gipsy mi-a spus totul. Ştiu că de frică se obţin de la dumneata multe lucruri. Deci, dacă refuzi să scrii ceea ce îţi voi dicta îţi zbor creierii.

Sir Arthur era pe jumătate mort de spaimă.

Rocambole adăugă.

— Eşti liber să fugi din faţa strangulatorilor şi dispreţul care mi-l inspiri mă face să nu-ţi vin într-ajutor. Dar dacă nu vrei să scapi trenul, ia loc la această masă şi scrie.

Sir Arthur suspină dar se supuse şi se îndreptă spre masă.

Capitolul LXXIV

Miss Cecilia era singură în acel atelier de pictură în care am văzut-o cu câteva zile înainte, primindu-l pe vărul ei, sir Arthur Newil.

Se înserase şi lumina abia pătrundea în acel atelier.

De mai mult timp, miss Cecilia încetase să lucreze.

La ce poate visa o fată tânăra? La omul pe care-l iubeşte?

Miss Cecilia se gândea la sir George Stowe, pe care nu-l văzuse de patru zile.

De ce?

O împrejurare neprevăzută amânase prânzul lordului Charring.

Lordul era unchiul care o iubea pe frumoasa lui nepoată, care făcea tot ceea ce dânsa voia, care îi dădea tot ceea ce dânsa dorea, şi care îl acceptase pe sir George Stowe, în ciuda antipatiei pe care acesta o producea asupra restului familiei.

Lordul Charring şi anglo-indianul se văzuseră la un ceai dat de mama Ceciliei.

Sir George Stowe îi plăcuse lordului Charring.

În acea seară, sir Arthur Newil nu venise.

— Îi e ruşine, spusese miss Cecilia cu dispreţ. Şi nu se mai vorbise despre sir Arthur.

Mai mult ca oricând, miss Cecilia avea încredere în sir George Stowe şi explicaţia pe caro o avusese cu dânsul, în casa lui, relativ la micul peşte, o satisfăcuse pe deplin.

La acest ceai, lordul Charring îl luase la o parte pe anglo-indian şi-i spusese:

— O iubeşti pe nepoata mea şi ea te iubeşte; dar tatăl ei are prejudecăţi pe care nu le putem învinge într-o zi; ai încredere în mine şi aşteaptă.

Prânzul anunţat la lordul Charring fusese amânat pentru că nobilul lord poseda o casă splendidă în Yorkshire, care luase foc.

Lordul plecase în grabă, fiind înştiinţat printr-o telegramă.

Şi miss Cecilia voise să aştepte ca unchiul ei să se întoarcă pentru ca să-i scrie lui sir George Stowe; dar în fiecare zi, ea spera să vadă sosind o scrisoare de la dânsul.

Nimic nu sosea.

Sir George Stowe convins că sir Arthur Newil o văzuse pe vara sa, nu mai îndrăznea să se gândească la miss Cecilia, Aceasta făcea mii de presupuneri asupra tăcerii lui sir George Stowe.

Şi ea visa, tânără fată, uitând că nu-şi făcuse toaleta pentru masă, care se apropia.

Şi pe când tot gândul ei era concentrat la sir George Stowe, un servitor intră aducându-i o carte de vizită pe o tavă.

Miss Cecilia o luă şi citi un nume care îi era cu totul necunoscut: Rocambole.

Apoi dedesubt se aflau scrise cu creionul cuvintele: „Relativ la sir George Stowe.”

Tânăra fată crezu că sir George Stowe îi trimisese un mesager şi spuse repede servitorului:

— Pofteşte-l înăuntru.

Rocambole fu introdus.

Omul care odinioară se încarnase în strălucitorul marchiz de Chamery, acest arbitrul al eleganţei perfecte reapăru din nou.

Miss Cecilia văzându-l intrând pe acest om încă tânăr, cu privirea magnetică, se simţi dominata îndată şi uită că nu-i fusese prezentat.

— Miss Cecilia, zise Rocambole, îţi cer o întrevedere de un sfert de oră, e prea mult?

Gestul lui, vocea sa, privirea sa aveau ceva aşa de dominator, încât miss Cecilia se simţi sub farmecul unei fascinaţii neaşteptate.

Ea nu se mai gândi să pronunţe numele lui sir George Stowe.

Şi arătând un scaun lui Rocambole, ea aşteptă.

— Îţi aduc mai întâi, miss Cecilia, un adio din partea vărului dumitale, sir Arthur Newil, care s-a îmbarcat azi dimineaţă la Liverpool la bordul vaporului „Goldering”, spre a se duce în Noua Caledonie.

Această ştire era aşa de neprevăzută încât miss Cecilia nu putu să-şi oprească un gest de mirare.

— Cum! zise ea, a plecat?

— Siguranţa vieţii lui cerea asta.

Miss Cecilia tresări.

Rocambole adăugă:

— Acum patru zile, sir Arthur Newil fusese condamnat să fie ars de viu, împreună cu o ţigancă, amanta lui, şi sentinţa era să fie executată, dacă el nu reuşea să fugă.

Miss Cecilia îl privea pe Rocambole cu un fel de uimire şi se întreba, fără îndoială, dacă nu avea un nebun în faţa ei.

— Dar, domnule, zise ea, fii bun şi spune-mi dacă dorm, sau sunt trează.

Privirea lui Rocambole era aşa de rece, încât excludea posibilitatea unei glume.

— Miss Cecilia, zise el, nu visezi. Şi ceea ce îţi spun e purul adevăr. S-a găsit în capitala Angliei, o naţiune civilizată, s-a găsit, zic, un tribunal misterios care l-a condamnat pe sir Arthur Newil să fie ars de viu. Şi acest tribunal, miss Cecilia, avea ca preşedinte un om al cărui nume l-am scris pe cartea mea de vizită: sir George Stowe.

Miss Cecilia scoase un ţipăt, dar privirea lui Rocambole era aţintită asupra ei, şi dânsa nu îndrăzni să protesteze.

Rocambole continuă:

— Te-ai putea îndoi de cuvântul meu, căci îţi sunt un necunoscut, dar nu te vei îndoi desigur de afirmaţiile lui sir Arthur Newil.

Şi dădu miss Ceciliei scrisoarea pe care sir Arthur o scrisese sub ameninţarea revolverului.

Gentilomul nu omisese nici un amănunt; el mărturisise miss Ceciliei iubirea sa pentru ţiganca Gipsy şi întrevederile lor misterioase, răpirea lui şi ultima sa întrevedere cu sir George Stowe.

Miss Cecilia citind acele rânduri rămase ca trăsnită.

Cu toate acestea amorul ei tot mai vorbea.

— Domnule, zise ea deodată, ştii că sir Arthur Newil m-a iubit?

— Ştiu, domnişoară.

— Cine îmi spune că această scrisoare. nu e. o calomnie?

— Miss Cecilia, răspunse cu gravitate Rocambole, dacă vrei să-mi acorzi un termen de trei zile, ţi-l voi arăta pe sir George Stowe prezidând o adunare de strangulatori.

Aceste cuvinte produseră asupra fetei o transformare radicală.

— Dacă faci asta, zise ea, dacă mi-ai spus adevărul, amorul pe care îl am pentru acest om se va schimba în ură şi nu voi avea odihnă până ce el nu va plăti crimele din viaţa sa.

— M-am bizuit pe dumneata, zise cu răceală Rocambole.

Şi se sculă luându-şi adio de la tânăra fată.

Capitolul LXXV

A cincea zi a acestei retrageri forţate, la care sir George Stowe se condamnase de la evenimentele din Hampstead, trecuse şi gentilomul nu ştia nimic nou.

Nici o veste de la miss Cecilia.

El scrise tinerei fete şi ea nu-i răspunse.

În fiecare dimineaţă noul său servitor, căci se ştie ce devenise nenorocitul de John, îi aducea ziarele şi scrisorile.

Sir George Stowe le citea cu nerăbdare.

I se părea întotdeauna că citeşte un articol în care se relatează salvarea miraculoasă a ţigăncii Gipsy şi vreo scrisoare fulgerătoare adresată poliţiei engleze de sir Arthur Newil.

Nimic nu se întâmplă însă.

În fine, în seara zilei a cincea, sir George Stowe se hotărî să iasă din casă.

El începu prin a se duce la masă la clubul „West-India". Fu primit ca de obicei.

Numai un membru îi spuse că nu-l văzuse de mult timp.

Sir George Stowe, puţin mai liniştit, răspunse că se dusese la vânătoare.

Un altul îl întrebă cum stă cu căsătoria lui cu miss Cecilia.

Gentilomul luă un aer misterios şi el nu mai stărui, căci discreţia e o virtute mai ales a englezilor.

Un altul îi spuse ca nici sir Niwely nu se arătase de mult timp.

Sir George Stowe răspunse că sir Niwely probabil se dusese la regimentul săi şi se îmbarcase pentru India.

În fine, un al patrulea membru al clubului îi povesti moartea pretendentului la mâna miss Ceciliei, care fusese strangulat în stradă.

Atunci se deschise vorba despre strangulatori.

Sir George Stowe stătea liniştit.

De altfel, părerea generală a clubului era că strangulatorii din Londra erau nişte hoţi.

Nimeni nu vorbi despre sir Arthur Newil.

Era aşa de mult de când el nu fusese văzut la club încât fusese uitat.

La ora zece seara, sir George Stowe ieşi de la club liniştit.

Dar ce se petrecuse la Hampstead?

Oamenii îndrăzneţi care o răpiseră pe Gipsy de pe rugul în flăcări, nu erau oameni care să se oprească la mijlocul drumului.

Sir George Stowe avea în buzunar o pereche de revolvere şi un pumnal.

El se urcă într-o trăsură şi se duse la Hampstead.

Dar, sosind în sat, el dădu drumul birjarului şi făcu pe jos calea până la pagodă.

Hampstead era pustiu seara; dacă întâlneai ici şi colo câte un trecător întârziat pe străzi.

Sir George sosi la zidurile marii grădini ce înconjura pagoda, fără să se fi întâlnit cu nimeni.

Spre marea sa satisfacţie, i se păru că totul e liniştit în interior.

Totuşi, sir George Stowe, care avea o cheie, nu îndrăzni să intre înăuntru numaidecât.

El se duse într-o cârcimă, unde ceru un pahar cu vin.

Această cârciumă era cea frecventată de groparul vorbăreţ.

Stând la o masă vecină, sir George Stowe ascultă convorbirea groparului cu alte câteva persoane.

Ei vorbeau de alegerile ce erau apropiate.

Nimeni nu pomeni nimic despre pagodă.

Încurajat, sir George Stowe plecă din cârciumă şi se duse la pagodă.

Ajungând la poartă, o deschise cu cheia ce o avea în buzunar.

La zgomotul ce-l făcu poarta, se deschise o uşă a straniului edificiu.

Femeia cu brăţările de aur, chiar aceea care o primise pe Gipsy, ieşi înaintea lui sir George Stowe.

După obiceiul ei, ea se prosternă şi îl numi „Lumină”, ceea ce i se păru de bun augur anglo-indianului, care se temea că-şi pierduse autoritatea.

Apoi ea îi spuse:

— Sir James Niwely te aşteaptă cu nerăbdare, Lumină.

— Niwely! exclamă sir George.

— El trăieşte, zise femeia cu brăţările de aur.

Sir George Stowe respiră uşurat.

— Glonţul a alunecat de-a lungul coastelor şi rana e uşoară.

Sir George Stowe o urmă pe femeie într-o sală, care n-avea nimic extraordinar, şi unde ea îi oferise ţigăncii Gipsy de mâncare.

Acolo se afla sir James Niwely.

Baronul deşi era palid, nu era însă în pat.

El se sculă la rândul său de pe scaun şi se prosternă în faţa lui sir George Stowe.

— Ah! Lumină, zise el, aşteptam mai repede întoarcerea dumitale.

— Întoarcerea mea! întrebă sir George Stowe.

— Dar, continuă sir Niwely, ai vrut mai înainte să-i termini pe toţi pretinşii fii ai lui Siva. Căci, linişteşte-te, Lumină, am ridicat moralul abătut al oamenilor noştri şi ei sunt astăzi plini de ardoare.

Sir George Stowe îl ascultă pe baron şi credea că visează.

— Astfel, zise el, aici nu s-a întâmplat nimic?

— Nimic decât ceea ce ştii.

— Pretinşii fii ai lui Siva, adică francezul şi banda sa.

— I-ai exterminat la Londra, nu-i aşa?

— Nu, zise sir George Stowe.

— Dar ai prins-o din nou pe Gipsy?

— Nu.

— Cel puţin pe sir Arthur.

— Nu.

— În fine, zise sir James Niwely cu mirare crescândă, ai revăzut-o pe miss Cecilia.

— Nu.

De astă dată baronul Niwely scoase un ţipăt de uimire.

— Dar ce ai făcut timp de cinei zile? zise el privindu-l pe sir George Stowe.

— Ce-am făcut?

— Da.

— Nimic.

Sir James Niwely se sculă din fotoliul său şi-l privi pe sir George Stowe cum nu-l privise niciodată.

Atunci sir George Stowe tresări şi-şi încruntă sprâncenele.

Sir George Stowe era la Londra şeful suprem şi el n-avea în jurul său decât sclavi, care nu aveau voie să-l întrebe nimic.

Cu toate acestea privirea lui sir James Niwely era liniştită, mândră şi lipsită de orice respect.

— Aşadar, zise el, n-ai făcut nimic? Ţi-a fost frică?

Anglo-indianul păli de mânie.

— Sclavule, zise el, uiţi cine sunt, ca să-mi vorbeşti astfel?

Dar sir James Niwely continuă:

— E aici un sclav şi un om căruia îi datorezi supunere, zise el. Sir George Stowe, ţi-ai pierdut puterea; şi în virtutea, puterilor secrete ce mi-au fost încredinţate, te detronez.

În acelaşi timp căpitanul de cipays scoase o hârtie din sân şi o întinse lui Sir George Stowe.

Această hârtie era acoperită de semnături.

Sir George Stowe se uită la acea hârtie, scoase un ţipăt şi căzu apoi în genunchi înaintea lui sir James Niwely, zicând:

— Iartă-mă. ţie îţi revine de acum înainte titlul de „Lumină”. Mă voi supune.

Capitolul LXXVI

Pentru a da o explicaţie scurtă şi rapidă, la fel de rapidă, dar şi neaşteptată, aşa cum a fost scena care a avut loc, e necesar să spunem câteva cuvinte despre această stranie şi misterioasă asociaţie a strangulatorilor care, nemulţumiţi că însângerează doar India, se răspândeau acum în Anglia.

S-a scris mult despre thugi sau strangulatori; dar, poate, nu s-a spus niciodată adevărul asupra scopului real al afiliaţiei lor.

Tot ca şi pe timpul primilor creştini, când proconsulii romani dădeau pe neofiţi fiarelor din arenă, sub pretextul religios, tot aşa scopul aparent al strangulatorilor era dorinţa de a plăcea zeiţei Kali şi tuturor divinităţilor sinistre care populează olimpul indian.

Şi proconsulii, care îi persecutau pe creştini, nu mai credeau de mult timp în Jupiter, în Iunona şi în alte divinităţi pe care le adora poporul Romei.

Dar poate că în afara acestor fanatici pe care îi aţâţau ameninţându-i cu mânia zeiţei sau făgăduindu-le recompensele ei, erau alţi oameni, care ca şi proconsulii, nu credeau deloc în acele divinităţi.

În pădurile seculare ale Indiei, poate se aflau câţiva oameni mai puţin creduli decât poporul pe care îl guvernau din umbră, care se întruniseră şi-şi spuseseră:

— Noi trebuie să scuturăm cu orice chip şi prin orice mijloc jugul englez.

Sus, asociaţia strangulatorilor era politică; jos, ea nu era decât o adunare de fanatici religioşi.

Acest misterios guvern, al cărui şef era întotdeauna invizibil, întrebuinţa de preferinţă indienii orbiţi de fanatismul religios.

Dar desigur că alături de acei care credeau în zeiţa Kali, supunându-se ei, aveau obiceiul să pună adesea, cu un titlu aparent de subalterni, pe alţi oameni, care la un moment dat trebuia să exerseze puterea supremă.

Astfel, acei care îl trimiseseră pe sir George Stowe la Londra îi dăduseră ca locotenent pe baronul sir James Niwely.

Sir George Stowe era un fanatic; el era convins că după moarte îl aşteaptă plăcerile raiului zeiţei Kali.

El credea cu convingere că sufletul tatălui său locuia în corpul unui mic peşte roşu.

Sir James Niwely avea aceleaşi convingeri?

Vom vedea aceasta mai târziu.

Până în acest moment baronul Niwely manifestase un mare respect faţă de sir George Stowe. Acum rolurile se schimbaseră deodată. Sir George Stowe vorbea cu cea mai mare deferenţă.

— Când am plecat amândoi, îi zise baronul, ştiam că nu vei putea păstra puterea cu care ai fost investit. Dar am vrut să te las să mergi până la capăt, fiind sigur că vei recunoaşte autoritatea mea, în ziua când voi dori aceasta.

Sir George Stowe îşi aplecă cu umilinţă capul. Sir James Niwely continuă:

— De când suntem la Londra şi ai avut autoritatea, ce ai făcut? I-ai trimis pe Osmanco şi pe Gurhi ca să o stranguleze pe fiica generalului rus. Osmanco şi Gurhi au fost păcăliţi ca nişte copii de acest francez care te urmăreşte. De doi ani Gipsy avea un amant şi tu nu ştiai nimic. Eu am aflat aceasta. Întâmplarea, care e cât se poate de fericită pentru noi, face ca amantul ţigăncii Gipsy să fie tocmai sir Arthur Newil care e vărul miss Ceciliei şi poate împiedica căsătoria ta cu ea. Sir Arthur Newil ne scapă şi Gipsy e răpită. Şi tu te întorci foarte liniştit în casa pe care o ocupi în Londra şi unde stai închis în aşteptarea evenimentelor. Asta e nostim.

Sir George Stowe continua să stea cu capul plecat.

După o scurtă tăcere, baronul Niwely continuă:

— Citeşte acest ordin pe care-l am de la acei cărora ne supunem amândoi; tu vei vedea că am dreptul de viaţă şi moarte asupra voastră a tuturor. Dacă aş face un semn, toţi indienii, care sunt aici şi care până acum te-au numit Lumină, s-ar repezi la tine şi te-ar ucide.

— Sunt gata să mor, murmură sir George Stowe cu resemnare.

— Da, reluă sir James Niwely, dar e nevoie ca tu să trăieşti. Dacă nu eşti în stare să comanzi, poate vei fi în stare să te supui.

Sir George Stowe îşi ridică fruntea.

Baronul continuă:

— Ai inspirat o patimă înfocată miss Ceciliei. Ea e una din cele mai bogate fete din Anglia, şi tu ştii bine că aurul Angliei, această spoliatoare a naţiunilor, trebuie să se întoarcă în India. Trebuie, de asemenea, să te însori cu miss Cecilia.

Sir George Stowe făcu un semn de consimţire.

— Crezi tu, adăugă sir James, că numai cu scopul de a satisface pasiunile zeiţei Kali atâtea fete englezoaice au fost marcate pe sân sau pe umăr şi condamnate la un celibat etern?

Sir George tresări şi-l privi pe sir James.

Baronul continuă cu un fel de dispreţ.

— Religiile ca a noastră ajută la guvernarea poporului. Tu eşti un fanatic şi, până în acest moment, ai crezut în existenţa zeiţei Kali.

Aceste cuvinte fură ca o lovitură de trăsnet pentru sir George Stowe.

El îl privi pe baron cu uimire, spaimă şi aproape cu oroare.

Omul pe care-l avea în faţa lui, omul căruia de aici înainte trebuia să i se supună, acest om îşi renega credinţa, acest om nega existenţa acestei divinităţi, căreia el, sir George Stowe, îşi sacrificase viaţa şi pentru care-şi mânjise cu sânge de atâtea ori mâinile.

Şi zeiţa nu-l trăsnea pe necredincios!

Baronul sir James Niwely surâdea liniştit.

Acesta din urmă pricepu tot ce se petrecea în inima lui sir George Stowe.

Şi, punându-i din nou în faţă acest ordin misterios, care îl făcea de aici înainte sclav, sir James îi spuse cu un accent de autoritate:

— Mă vei asculta până la capăt.

Sir James Niwely vroia acum ca o rază de lumină să pătrundă în întunericul ce învăluia misterioasa asociaţie a

strangulatorilor.

Capitolul LXXVII

Sir George Stowe nu-şi revenise încă din emoţia pe care i-o produseră cuvintele baronului Niwely, când acesta reluă:

— Asociaţia noastră există de aproape şaizeci de ani. Ea are două motive de existenţă: unul pentru cei proşti, din clasa cărora făceai parte: „Supunere zeiţei Kali!” şi altul pentru cei care ne guvernează, adică pentru fracţiunea luminată a sectei noastre: „Ura şi distrugerea Angliei”. Acum începi să pricepi?

— Ascult, zise cu răceala sir George Stowe.

— Când englezii au năvălit în India, continuă sir James, părinţii, şefii triburilor, oamenii de litere cum spun vecinii noştri chinezi, au priceput că această mare corupătoare de naţiuni va subjuga rasa indiană şi o va abrutiza puţin câte puţin, dacă nu se vor opune alte arme defensive decât dragostea de patrie şi de libertate.

Spre a lupta cu Anglia, cu forţe egale, trebuia să se opună o barbarie aparentă civilizaţiei sale otrăvite.

De aceea toţi acei care nu mai credeau de mult timp nici în Vişnu şi în nenumăratele sale încarnaţii, nici în zeiţa Kali, principiul răului, nici în zeul Siva, principiul binelui, dar care doreau ca India să fie liberă, de la Marea Roşie până la izvoarele Gangelui, se sprijiniră pe fanatismul religios. Atunci apărură strangulatorii. Şi tot ca unele societăţi secrete din Europa, şefii noştri începură să-şi afilieze englezi pe care îi înfierau spre a spune astfel.

Baronul se opri un moment pentru ca să se odihnească, pe când sir George Stowe îl privea mirat şi părea că se întreabă dacă nu e jucăria unui vis

Apoi baronul reluă:

— Sunt la Londra şi la Calcutta unii ofiţeri superiori ai armatei de uscat şi de mare care fac parte din secta noastră. Aceştia nu cred la fel ca şi mine în zeiţa Kali, aceştia nu strangulează ca noi, dar lasă să se strangureze.

Unii sunt legaţi de India prin legături oculte, alţii ne servesc din interes şi calcul. Vrei o dovadă?

Şi baronul se opri din nou.

De astă dată scoase din buzunar o ţigară. Apoi o chemă pe femeia cu brăţările de aur, care alergă cu o lampă în mână.

Sir James Niwely aprinse ţigara şi reluă:

— Ştii istoria Nadeiei Komistroi, a cărei mamă, miss Anna Harris, consacrată zeiţei Kali, a fost strangulată când a născut-o pe fiica ei. Ştii, de asemenea, că Nadeia are o fată şi că amândouă trebuie să moară.

Sir George Stowe se înclină:

— Da, reluă sir James Niwely, ştii asta; dar ceea ce nu ştii, e pentru ce sunt condamnate şi marcate?

— Pentru că zeiţa a vrut astfel.

— Inocentele! răspunse sir James Niwely dând din umeri, zeiţa nu vrea decât ceea ce noi vrem. Ce nu ştii, îţi voi spune eu. Miss Anna, tânăra fată care voia cu orice chip să se căsătorească cu generalul rus Komistroi, era fiica lordului Harris, guvernatorul din Calcutta.

— Ştiu asta.

— Lordul Harris, fusese crud cu indienii şi răzbunarea strangulatorilor îl urmărea. Dar ne-am fi mulţumit să-l strangulăm pe lordul Harris fără să ne atingem de fiica lui, dacă dânsa n-ar fi avut o soră. Deci ascultă: Lordul Harris avea un frate mai tânăr decât dânsul cu douăzeci de ani. Acest frate dorea să pună mâna pe imensa avere a lordului Harris şi se gândise să intre în stăpânirea ei căsătorindu-se cu una din fetele fratelui său, ucigând-o pe cealaltă.

— Ei bine? întrebă sir George Stowe.

— Sir John Harris era afiliat la secta strangulatorilor pe care fratele său o persecuta.

Anglo-indianul făcu un gest de surprindere.

— Lordul Harris strangulat, sir John Harris a devenit protectorul nepoatei sale cu care s-a căsătorit şi care se numeşte miss Ellene. Miss Anna a murit, dar ea are o fiică,

Nadeia, care ar putea într-o zi sau alta să reclame înaintea tribunalelor englezeşti jumătate din averea lordului Harris.

— Ah! zise sir George Stowe, în mintea căruia se producea, încetul cu încetul, o reacţie, încep să pricep.

— Pentru asta trebuia ca bătrânul Komistroi să moară, ca Nadeia să moară şi ca fiica lor să moară împreună cu dânşii; căci sir John Harris, devenit lord Harris, a rămas credincios misterioasei noastre asociaţii.

— Dar, strigă sir George Stowe, dacă e astfel, de ce am ţinut atâta ca Gipsy să nu se mărite şi am vrut să o ardem pe această nenorocită ţigancă?

— Tu îmi ceri o altă istorie, răspunse sir James Niwely.

— Ascult, zise sir George Stowe.

— Nu, răspunse sir James, ţi-o voi spune mai târziu, căci e cam lungă şi apoi avem alte lucruri mai serioase de făcut.

Sir George Stowe se înclină în semn de supunere.

— Sunt, reluă baronul, de aici înainte stăpânul tău absolut.

— Mă voi supune.

— Dar e zadarnic ca oamenii care execută ordinele noastre să ştie despre detronarea ta. Pentru dânşii tu vei fi tot Lumină, pentru mine tu vei fi sclav. Tu le vei transmite ordinele pe care ţi le voi da.

Sir George Stowe se înclină.

— Acum, cine e acest om, care îndrăzneşte să ne atace? De unde vine? Cum se numeşte?

— Nu ştiu. Tot ceea ce pot să-ţi spun e că locuieşte în Haymarket într-o căsuţă mică.

— Singur?

— Nu, împreună cu o femeie care trece drept a sa.

— E frumoasă?

— Foarte frumoasă.

— O voi vedea, zise sir James. Pentru moment ascultă bine instrucţiunile mele.

— Vorbeşte.

— Nu trebuie să ne ocupăm de francez. nu trebuie să o căutăm pe Gipsy.

— Ah!

— De asta mă voi ocupa eu.

— Totuşi am jurat o ură de moarte acestui om, zise sir George Stowe.

— Sclavule, zise cu răceală sir James Niwely, ura e un sentiment care nu trebuie să fie decât în inimile acelora care comandă. Tu nu mai eşti decât un instrument. Supune-te.

Sir George Stowe se înclină din nou. Dar, lucru ciudat! Ura ce clocotea în sufletul său şi-a schimbat în mod subit curentul.

Nu mai era Rocambole, acela pe care sir George Stowe îl ura din toată inima lui sălbatică.

Ci el îl ura acum pe baronul sir James Niwely, care-l călca în picioare.

Capitolul LXXVIII

Erau orele patru dimineaţa când sir George Stowe se întoarse acasă.

Haymarket este cartierul Londrei unde se face din noapte zi.

Orgia engleză este tăcută, dar e în acelaşi timp şi brutală şi sinistră.

O populaţie în care ambele sexe chefuiesc şi benchetuiesc prin toate părţile.

Civilizaţia în corupţia ei cea mai hidoasă, viciul în oroarea sa, toate acestea reglementate prin legi şi regulamente, îşi dau întâlnire în Haymarket.

Sir George Stowe înainte să ajungă la uşa casei sale a fost întâmpinat de irlandeze şi de tot soiul de cerşetori.

Şi se simţi mai puţin mişcat ca altă dată şi nici nu se gândi să îngenuncheze.

Totuşi o luptă supremă se dădea în inima şi mintea sălbaticului.

Pentru ultima dată el mai crezu în tradiţiile copilăriei sale şi murmură: „Tată!”

Peştele îşi continuă evoluţiile sale.

„Tată, murmură sir George Stowe, dacă într-adevăr sufletul tău s-a refugiat aici, să se manifeste acum! Trebuie să mai cred? Trebuie să mă îndoiesc? Odinioară, când te întrebam, tu coborai în adâncul apei şi stăteai nemişcat. Ei bine! tată, te conjur să mai faci acelaşi lucru; îl voi considera pe sir James Niwely mincinos, şi îl voi lovi în numele zeiţei pe care ai servit-o şi o servesc!”

Micul peşte nu ţinu cont de această rugăminte.

El continuă să înoate foarte liniştit.

Sir George Stowe, disperat, se întoarse spre o statuie de bronz care o reprezenta pe zeiţa Kali, şi care era o miniatură a acelei statui colosale care se înălţa în pagoda din Hampstead.

„Şi tu, zise el, tu, pentru care mi-am însângerat adesea mâinile, tăcută divinitate pe care India o adoră şi a cărei existenţă a negat-o un păcătos, dacă tu eşti zeiţa care prezidezi moartea, dacă ai puterea să te manifeşti, în faţa acelora care te servesc, te conjur să faci asta!”

Bronzul rămase nemişcat ca orice statuie.

Anglo-indianul scoase un ţipăt surd şi-şi ascunse faţa în mâini.

Pentru prima oară, poate, sălbaticul indian, strangulatorul, avu un moment de milă.

El avea milă de poporul englez, inamicul rasei sale.

El aruncă zece şilingi la dreapta şi la stânga.

Irlandezele se bătură pe tăcute, căci nu aveau voie să facă zgomot, şi îşi smulseră una alteia banii gentilomului.

Anglo-indianul intră în casă şi se plimbă un moment îngândurat în grădiniţa care preceda casa sa.

Sir George Stowe trăise într-o oră mai multe secole.

Convingerile vieţii sale întregi zburaseră într-un minut.

Astfel deci un om afiliat, ca şi dânsul, la secta strangulatorilor, spunea sus şi tare că zeii indieni nu

trăsniseră pe loc pe acel păcătos.

Şi Sir George Stowe însuşi, credinciosul, simţea că bănuiala îi pătrunde în inimă.

El intră în casă şi făcu un lucru nemaiauzit. Intrând în odaia lui, el nu se mai dezbrăcă de hainele sale profane pentru ca să intre în pagoda miniaturală unde sufletul tatălui său locuia în corpul unui mic peşte roşu.

El deschise uşa şi intră îmbrăcat, cu pălăria pe cap, neglijând să aprindă lampa ce era atârnată în tavan şi mărginindu-se să pună pe o mobilă lumânarea pe care o luase din antecameră.

Apoi, oprindu-se în prag, el se uită în jurul său.

Pentru prima oară picturile care decorau pereţii şi reprezentau diferitele incarnaţii ale lui Vişnu, i se părură ciudate şi chiar ridicole.

Ce idee ciudată!

El înaintă până la bazinul în care micul peşte înota liniştit.

— Oh! zise el în fine, adoram un idol; mi-am consacrat deci tinereţea unor superstiţii ruşinoase şi nedemne de un adevărat gentilom, şi ceea ce sir James Niwely spunea adineauri e deci adevărat! Fanatic idiot, mi-am pus fanatismul meu în serviciul urii şi al ambiţiilor care nu mă priveau. Şi aceşti oameni care făceau din mine un instrument prefăcându-se că mi se supun, mă calcă în picioare acum şi vor să mă zdrobească! Ah! Ah! Ah!

El râse în chip sălbatic şi continuă:

— Ei bine! Dacă tu exişti, trăsneşte-mă, o zeiţă, căci eu te reneg!

Şi răsturnă statueta care se rostogoli cu zgomot pe parchet.

Zeiţa nu se sculă şi nici nu se urcă pe piedestalul său.

Cu o lovitură de picior, sir George Stowe sparse bazinul în care înota peştele cel roşu.

Apa se răsturnă şi peştele se rostogoli pe parchet.

— Vom vedea dacă adăposteşte sufletul tatălui meu, zise el.

Şi zdrobi peştele cu călcâiul.

Nimic supranatural nu se întâmplă.

Atunci sir George Stowe izbucni în hohote de râs şi ieşi din pagodă.

Preotul răsturnase altarul, credinciosul devenise ateu.

Dar rămânea omul.

Un om alterat prin răzbunare, un om umilit, un om care fusese sclav.

Şi sir George petrecu mai multe ore plimbându-se prin odaia sa, ca o fiară sălbatică în cuşcă.

Îi trebuia tot sângele lui sir James Niwely!

Trebuia să-i extermine pe toţi acei oameni care i se supuneau odinioară.

Sir George Stowe devenise deodată, cel mai teribil inamic al strangulatorilor.

Şi cum se făcuse ziuă, sir George Stowe îşi aranjă ţinuta şi murmură: „E un om care s-a războit cu mine şi care m-a învins. Acest om e francezul. De ce nu aş face dintr-însul aliatul meu?”

Din acel moment hotărârea lui sir George Stowe era luată.

El se va duce la Rocambole şi îi va dezvălui secretul strangulatorilor.

Şi ieşi, se urcă într-o trăsură şi se duse la căsuţa locuită de francez şi soţia sa, adică la Rocambole şi Vanda.

Capitolul LXXIX

Trecuseră opt zile.

Sir James Niwely, care locuia de câtva timp într-un frumos apartament în Piccadilly, la hotelul „Prinţul Regent”, petrecuse aceste opt zile foarte îngrijorat.

El nu îl revăzuse pe sir George Stowe.

Anglo-indianul nu apăruse nici la pagoda din Hampstead, nici la casa lui după acea noapte bogată în evenimente, în

care el sfărâmase bazinul în care sufletul tatălui său înota sub forma unui peşte roşu.

Dar numai după trei zile sir James Niwely, noul şef al strangulatorilor, pornise în căutarea lui.

O reflecţie absolut firească îl împiedicase pe baron să facă acest lucru mai devreme.

„Sir George Stowe, îşi spusese, nu vrea să apară înaintea mea decât reabilitat. El doreşte să îmi dovedească că nu merită să fiu aşa sever cu dânsul şi va veni să îmi anunţe apropiata lui căsătorie cu miss Cecilia”.

Această presupunere era destul de înţeleaptă pentru ca baronul să stea liniştit trei zile, să-şi îngrijească rana şi să aştepte întoarcerea lui sir George Stowe.

Totuşi, cum acesta nu venea, în seara celei de-a treia zi, sir James Niwely începu să-şi încrunte sprâncenele.

Ce însemna această absenţă prelungită?

Sir James părăsi pagoda din Hampstead, într-o seară, în cel mai mare mister şi se duse la Haymarket.

El sună de mai multe ori la uşa lui sir George Stowe şi nu căpătă nici un răspuns.

Zidul grădinii nu era foarte înalt.

Sir James îi dădu zece guinee birjarului care-l adusese şi-i spuse:

— Această casă e a unei femei pe care o iubesc, pentru care mă ruinez şi pe care o bănuiesc că mă înşeală.

— Am priceput, murmură birjarul.

Sir James îi ceru să tragă trăsura lângă zid, se urcă pe coşul trăsurii şi sări peste zid în grădină.

Grădina era pustie, poarta casei închisă.

Sir James deschise uşa cu umărul şi se află în sală.

O mare dezordine domnea aici, după cum a putut să constate aprinzând un felinar de buzunar.

Apoi sir James urcă la etajul întâi.

Un spectacol destul de straniu i se înfăţişă atunci privirii baronului.

Uşa pagodei, ce era închisă de obicei, era deschisă, dată de perele.

Sir James pătrunse înăuntru.

Statuia de bronz, reprezentând-o pe zeiţa Kali, şi sfărâmăturile bazinului zăceau la pământ, împreună cu peştele pe care sir George Stowe îl zdrobise cu călcâiul.

Lucrul era evident: anglo-indianul îşi sfărâmase idolii.

Dar asta era o dovadă de trădare? Desigur că nu.

Sir James nu îi dovedise lui sir George Stowe că scopul strangulatorilor era curat politic?

Sir James deschise mobilele, trase cutiile, găsind scrisori, bancnote şi piese de aur.

Asta era o dovadă că sir George Stowe nu era decât absent şi că se va întoarce acasă.

Dar unde era? Asta era un mister!

Sir James se întoarse la trăsură pe acelaşi drum pe care venise.

Apoi se duse la clubul „West India”.

Saloanele clubului erau pline de lume.

Se vorbea cu glas tare şi se auzeau exclamaţii de mirare.

Conversaţia, care părea generală, era aşa de animată încât sir James Niwely intră şi se amestecă într-un grup de gentilomi fără să fie băgat în seamă.

— E de necrezut! spuneau unii.

— Aşa de necrezut, răspundea un gentilom deja bătrân, încât aştept să-l văd pe lordul Harris ca să pot crede.

— Gentilomilor, reluă un tânăr pe un ton batjocoritor, credeţi-mă, miss Cecilia ne-a făcut un mare serviciu refuzându-ne mâna.

Numele de miss Cecilia îl făcu să tresară pe sir James Niwely.

Deodată, un membru al clubului îl zări:

— Iată-l pe baron, zise el, mă prind că ştie afacerea în toate amănuntele ei.

— Ce afacere? întrebă sir James.

— Nu eşti amicul lui sir George Stowe?

— Fără îndoială.

Şi sir James tresări din nou.

— Atunci ştii totul?

— Dar ce?

— Sir George Stowe a răpit-o pe miss Cecilia.

Mirarea întipărită pe faţa lui sir James dovedi membrilor clubului „West India” că el nu ştia nimic şi că sir George Stowe nu-i spusese deloc planurile sale.

— Să vedem, domnilor, zise el, despre ce este vorba?

— Ţi s-a spus: sir George Stowe a răpit-o noaptea trecută pe miss Cecilia.

— Cu voia ei?

— Desigur.

— Credeam, zise cu răceală sir James, că i se acordase mâna frumoasei miss.

— Nu; în ultimul moment tatăl şi mama au refuzat să-şi dea consimţământul.

— Şi unchiul?

— De asemenea.

— Atunci el a răpit-o?

— Ieri seară, zise un tânăr care părea bine informat, miss Cecilia a pretextat o indispoziţie şi s-a retras în apartamentele ei.

— Şi apoi?

— După o oră ea a părăsit palatul pe o poartă dosnică, împreună cu o femeie, bona ei, s-a dus la Douvres unde sir George Stowe o aştepta, şi azi dimineaţă se aflau la Calais, în momentul în care rudele sale, îngrijorate că nu o vedeau, pătrunseseră în odaia ei, unde găsiră o scrisoare în care ea le făcea cunoscută hotărârea ei.

Sir James Niwely era uimit.

Totuşi faţa lui rămase nepăsătoare.

„Iată o lovitură frumoasă, se gândi el, şi sir George Stowe se reabilitează complet în ochii mei.”

Apoi el se gândi că anglo-indianul nu putuse părăsi Londra fără să-i scrie şi că va găsi scrisoarea în

apartamentul său din Piccadilly.

El se retrase de la club şi se duse acasă.

Găsi într-adevăr o scrisoare, dar nu era de la sir George Stowe.

Scrisoarea care se vedea a fi a unei femei, era necunoscută baronului.

Sir James deschise scrisoarea, se uită la iscălitură şi găsi un nume cu totul necunoscut pentru dânsul: Vanda.

Capitolul LXXX

Atunci, din ce în ce mai uimit, el citi: „Dacă, după cum se afirmă, sir James Niwely, amicul lui sir George Stowe, este un perfect gentilom, va veni în ajutorul unei femei nebune de durere şi de disperare, care-şi zice:

Servitoarea dumitale dezolată

Vanda.”

Adresa, care urma după iscălitură, era exact aceea a casei locuită de francez şi tovarăşa sa.

Sir James Niwely începu să studieze scrisoarea.

Desigur mâna care scrisese această scrisoare era agitată de o vie emoţie.

Sir James observă aceasta cu plăcere, căci îndepărtă presupunerea unei curse.

Totuşi, cu toate că nu se înnoptase încă bine, el amână vizita pe a doua zi, gândindu-se că ziua, în caz de neprevăzut, va fi nu numai sub protecţia revolverului şi pumnalului pe care le avea veşnic la dânsul, dar şi sub aceea a poliţiei.

Baronul avea pe lângă înţelepciunea indianului şi calmul englezului.

El se aşează în pat, după ce-şi pansă rana, şi dormi liniştit până a doua zi la ora zece.

Când se deşteptă, razele soarelui pătrundeau în camera sa şi păsările cântau vesele în grădina ce se găsea sub ferestrele sale.

Sir James îşi corectă ţinuta şi plecă pe jos în Haymarket. El găsi fără dificultate casa indicată şi sună. O femeie veni

să-i deschidă.

Desigur, la Londra, frumuseţea se întâlneşte deseori pe stradă şi mai ales se întâlnesc femei blonde frumoase.

Ceea ce nu-l împiedică pe baronul sir James Niwely să rămână uimit la vederea acestei femei îmbrăcate în negru, cu ochii înroşiţi de lacrimi, şi care avea în persoana ei zdrobită de durere un farmec imposibil de descris.

— Ah! zise ea, eşti sir James Niwely, nu-i aşa?

El făcu un semn afirmativ.

Ea îi întinse mâna şi îl conduse în interiorul casei.

— Era cât p-aci să mă îndoiesc de dumneata, zise ea, şi un moment. Iartă-mă. Nenorocirea nu mai crede în nimic.

Vocea sa era zdrobită şi ea părea în prada unei disperări fără margini.

Sir James Niwely o urmă în casă, care părea goală.

Ea îl conduse într-un salon de la etajul de jos.

Apoi, ca şi cum n-ar mai fi avut putere să stea în picioare, se lăsă să cadă pe un scaun, spunând:

— Iartă-mă. dar nu mai ştiu cât trăiesc. şi cred că voi muri.

Sir James Niwely strangulatorul, sir James misteriosul agent al thugilor din India, acest om a cărui inimă nu bătuse niciodată, a cărui raţiune rece analiza orice simţire, acest om simţea în acest moment un sentiment ciudat de care nu putea să-şi dea seama.

El care văzuse fără să pălească acel înger de frumuseţe care se numea Gipsy urcându-se pe rug, el simţea o tulburare extraordinară, contemplând această frumuseţe fatală şi satanică a Vandei.

Tot aşa, odinioară, sălbaticul intendent rus Nicolae Arsoff îşi pierduse capul revăzând-o pe fosta lui stăpână, pe aceea care altă dată pusese să-l bată cu cnutul.

Vanda îi spuse cu un accent de stranie amărăciune:

— Mă găseşti frumoasă, nu-i aşa?

Sir James tresări şi nu răspunse nimic; dar expresia feţei sale vorbi pentru dânsul.

— Ieri credeam că sunt, zise ea. Azi se pare că nu mai sunt. Sunt femeia care trăia aici cu francezul care s-a bătut în duel cu amicul dumitale sir George Stowe.

— Ah! zise baronul.

— Am fost în mod laş abandonată; acum trei zile, continua Vanda, în privirea căreia sir James păru că citeşte o ură mormântală. Şi ştii pentru cine?

— Te ascult, zise sir James cu o emoţie crescândă.

— Pentru o ţigancă, o dansatoare de stradă, care a plecat cu dânsul în Franţa.

— Acest om e nebun, zise cu răceală sir James Niwely.

Vanda reluă:

— El m-a părăsit pe mine, care mi-aş fi dat viaţa pentru dânsul, ca pe cea din urmă fată pierdută, luând ultimii noştri bani, nelăsându-mi nici chiar bijuteriile mele pe care mi le-a oferit.

— Dar cine e acest om? întrebă sir James, care acum se aşezase lângă Vanda şi o luase de mână.

— Nu mă întreba! zise ea; nu ştiu adevăratul său nume, l-am crezut nobil, l-am crezut bogat. am avut încredere într-însul. îl urăsc.

Ea vorbea cu o energie sălbatică, şi fiecare cuvânt al ei pătrundea ca vârful unui pumnal în inima lui sir James.

— Îl urăsc, urmă ea, tot atât cât l-am iubit. Mai întâi am vrut să mor.

Ea înlătură şalul ce-i acoperea pieptul şi sir James se dădu înapoi speriat.

Pe pieptul Vandei se vedeau încă urmele sângerânde ale unei lovituri cu pumnalul.

Rocambole o luă pe tânăra fată în braţe şi repetă privindu-i pe Distrugători:

— La drum!

Coasta engleză a dispărut de mult timp şi începu să se facă ziuă.

Vasul rezistă foarte bine furtunii.

Distrugătorii au adormit grămadă, pe punte. La spate, în mica cabină, Gipsy, culcată pe câteva paie, doarme liniştită şi e aşa de palidă încât s-ar spune că e moartă.

Marmouset, îngenuncheat lângă dânsa, o priveşte şi-şi ţine răsuflarea.

Şi Marmouset murmură cu naivitate:

— Cât e de frumoasă!

Deodată o mână se rezemă de umărul său.

Marmouset se întoarse zăpăcit şi murmură:

— Stăpânul!

Într-adevăr, Rocambole i-a surprins pe aceşti doi copii, pe copilul care doarme şi copilul care veghează.

Dar fruntea stăpânului nu e întunecată.

Grav, melancolic, mişcat, el îl priveşte pe Marmouset şi îi spune:

— O vei iubi!

Marmouset deveni palid, apoi îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile şi două lacrimi mari curseră printre degetele lui.

Rocambole reluă:

— Copilule, când întâmplarea te-a scos în calea mea, erai în fundul prăpastiei, puşcăria îţi deschidea uşile sale, şi eşafodul te aştepta mai curând sau mai târziu. Dar ai încă inimă şi oamenii de inimă pot fi salvaţi!

Marmouset se aruncă la picioarele lui Rocambole şi îi sărută mâinile.

— Iubeşte-o, zise stăpânul, amorul purifică!

Şi Marmouset se sculă în picioare, transformat, cu faţa muiată în lacrimi şi cu privirea mândră.

— Stăpâne! Stăpâne! zise el cu o voce mişcată, voi face tot ce vei voi, mă voi duce oriunde vei voi, voi fi onest şi bun, fiindcă vrei, căci eşti primul om care mi-a spus că am o inimă!

Şi Rocambole, nu mai puţin mişcat, se depărta murmurând cuvântul contesei Artoff, al frumoasei Baccarat:

— Căinţă!

SFÂRŞIT